

Bảo Vệ Tân Hôn 5 Năm

Contents

Bảo Vệ Tân Hôn 5 Năm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	70
17. Chương 17: Kết Thúc	76

Bảo Vệ Tân Hôn 5 Năm

Giới thiệu

Cô biết rằng, gặp lại chồng cũ bốc hơi từ mấy năm trước chắc chắn không phải là chuyện tốt. Xem x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-tan-hon-5-nam>

1. Chương 1

Quán cà phê Mạt Hương là một quán cà phê nhỏ bình thường, nằm bên trong một con hẻm nhỏ hẹp. Bên ngoài quán cà phê có một vườn hoa nhỏ, trong vườn hoa trồng mấy cây hoa nhài. Hiện giờ là mùa hoa nhài nở, nếu tới gần có thể ngửi được hương hoa ngào ngạt.

Trong lúc quán mở cửa, một mùi hương cà phê đậm đà nhẹ nhàng bay ra, khiến người đi ngang qua đều không cưỡng lại được, vì hương cà phê đậm đà kia mà dừng bước.

Bước vào cửa có thể thấy bên phải là quầy bar, trên quầy để một hàng búp bê đáng yêu, đằng sau quầy bar là nơi pha cà phê, đi vào bên trong có thể thấy được đến một gian bếp nhỏ nhỏ và một gian phòng nghỉ ngơi.

Quán cà phê bày trí rất đơn giản, ghế sofa thoải mái, trên bàn gỗ thô được đệm lên một khối thủy tinh lớn trong suốt, trên là tấm khăn trải bàn có in hình hoa nhài. Trên mặt bàn khéo léo trưng bày kim tiền thảo đáng yêu, đưa mắt nhìn quanh là cả phòng thanh nhã.

Ở trong xã hội hiện đại hoa lệ, cửa hàng nhỏ mộc mạc này có thể so với các cửa hàng khác, căn bản chính là nhờ kỹ thuật pha cà phê của cô chủ.

Mỗi một loại cà phê đều có đặc điểm riêng của nó, nên muốn tạo ra một ly cà phê ngon, điều chỉnh được thời gian và nhiệt độ thích hợp là rất quan trọng.

Ngoài ra, tâm tình người pha cà phê cũng sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến cảm giác của người uống cà phê.

Bước vào quán cà phê Mạt Hương, sẽ làm người ta có cảm giác như về đến nhà.

Quán cà phê trang trí gần gũi như nhà, thái độ của cô chủ đối đãi với khách cũng giống như đối đãi người nhà, đối với nhân viên cũng mềm mỏng, khiến khách có cảm giác đang ở nhà, nên khách tới nơi này cũng đều coi như nhà của mình, thoải mái uống cà phê, trò chuyện thị phi nhiều chuyện.

Hương cà phê cùng không khí như ở nhà, khiến khách đến luôn là khách hàng cũ.

Cô chủ quán cà phê tên là Thẩm Mạt Hình, cô có một con trai vừa lên tiểu học, nhưng người nào cũng không biết cha của đứa bé là ai, bởi vì quán cà phê này mở ra đã ba năm, mỗi ngày khách hàng đều chưa từng thấy người đàn ông nào giống người nhà của họ, điều này cũng làm cho không ít người nghĩ rằng Thẩm Mạt Hình còn chưa kết hôn.

Khi mọi người cảm thấy tò mò với bọn họ hai mẹ con này mà hỏi thì Thẩm Mạt Hình bình thường chỉ mỉm cười qua loa, chưa từng giải thích nhiều. Người khác thấy vậy nên nghĩ có lẽ cô có điều khó nói, dần dần, khách quen cũng không hỏi nhiều nữa.

Thật ra, cô không nói, không nghĩ chuyện đã qua nữa, chỉ là muốn niềm phong hoàn toàn một đoạn năm tháng, cất vào sâu trong trí nhớ. Cô bây giờ chỉ hy vọng cô và con trai bảo bối sống nương tựa lẫn nhau, trải qua cuộc sống đơn giản.

Cửa mở ra, khiến chuông gió động, vang lên âm thanh trong trẻo, Thẩm Mạt Hình vội vàng công việc bên tay, nhưng không quên sự tiếp đón cơ bản nhất, êm ái nói một câu, “Hoan nghênh đã tới.”

“Mẹ!”

Đáp lại tiếng chào hỏi chính là tiếng kêu to của Thẩm Gia Tề con trai cô.

“Tiểu Tề, tan học à.”

Chỉ cần thấy được con trai bảo bối của cô, cho dù bận rộn nữa, cô cũng nhất định sẽ để công việc xuống trước, cho cậu một cái ôm rồi mới tiếp tục công việc bên tay.

“Đúng vậy! Mẹ, con kể với mẹ, thầy giáo hôm nay khen ngợi con đó, còn nói con sau này làm thầy giáo nhỏ dạy bạn học toán học nha.”

Cậu bé tinh nghịch vọt vào quầy rượu, vòng tới vòng lui ở bên cạnh Thẩm Mạt Hình, vội vã cùng mẹ chia sẻ từng chút một ở cuộc sống trường học.

Trừ công việc, Thẩm Gia Tề thông minh, hoạt bát chính là trọng tâm cuộc sống của Thẩm Mạt Hình, là chỗ dựa của cô, cũng là nguồn động lực để cô bước tiếp.

“Lợi hại như vậy à, như vậy tiểu Tề tiên sinh lợi hại nhất phải tạm thời thay thế chức vụ của mẹ, thay mẹ chào hỏi khách hàng đó.”

Cô ôm ái vuốt trán của con trai, cười giao phó.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho con.”

Biết mẹ nhất định là có chuyện muốn đi ra ngoài, cho nên Thẩm Gia Tề rất vui vẻ đồng ý.

Dĩ nhiên cậu không có lợi hại đến có thể chân chính thay thế công việc của Thẩm Mạt Hình, pha cà phê là do trợ thủ A Quế phụ trách, nhiệm vụ của cậu chỉ là mời khách tiến vào, giúp khách chọn món ăn, giúp đưa món ăn.

Hoàn thành công việc bên tay, Thẩm Mạt Hình rất thận trọng nói với con trai và trợ thủ.

“Kế tiếp xin nhờ hai người rồi.”

“Không thành vấn đề, xin đi thông thả.”

Cúi người chào, Thẩm Gia Tề và A Quế nghiêm chỉnh thuận theo, động tác vô cùng nhất trí tiễn Thẩm Mạt Hình ra cửa.

Thẩm Mạt Hình vừa mới lái xe rời đi, một chiếc xe ngay sau đó dừng vào vị trí vốn là nơi đỗ xe của cô. Sau khi xe dừng lại, hai người đàn ông một trước một sau từ ghế lái và chỗ ngồi phía sau xuống xe.

Từ chỗ ngồi phía sau xuống xe là tổng giám đốc phát triển Tập đoàn Tề Nhã Ti của Mĩ ở khu vực Á châu - Tề Thiệu Bạch. Anh cũng là con độc nhất của tổng giám đốc Tổng Công Ty Tề Nhã Ti - Tề Hải Đào. Tề Nhã Ti là tập đoàn xuyên quốc gia, ở trên toàn cầu có rất nhiều công ty chi nhánh, mà nhà họ Tề từ Đài Loan di dân tới Mĩ, cho nên xây dựng quê quán Đài Loan thành căn cứ chính ở Á châu, hai năm trước bắt đầu do Tề Thiệu Bạch quản lí.

Người còn lại là người đại biểu đang chuẩn bị tranh thủ làm đại lí tiêu thụ của tập đoàn này ở Đài Loan vào năm sau, bởi vì nghe nói Tề Thiệu Bạch thích uống cà phê, cho nên mời anh tới thưởng thức nơi mà anh ta cho là rất có hương vị cà phê, xem có thể thay công ty mình thêm điểm ấn tượng hay không.

“Quán cà phê tổng quản lí Hầu nói chính là chỗ này?”

Tề Thiệu Bạch tinh tế quan sát quán cà phê trước mắt, cửa hàng nho nhỏ, xem ra không hoa lệ, cũng rất ấm áp, không khí cũng không tệ, nhưng mà anh vẫn rất hoài nghi, bên trong sẽ có loại cà phê ngon như thế nào.

Mấy năm này anh bay khắp nơi trên thế giới, anh quả thật uống qua không ít cà phê ngon. Cho dù là trải qua bình xét, đoạt giải quán quân hay kĩ thuật được truyền qua nhiều đời, nhưng trong lòng dường như luôn có một chút tiếc nuối, cảm thấy thiếu một vị gì đó, cho nên, trong lúc vô tình, anh đã dưỡng thành sự yêu thích cà phê, tìm kiếm loại cà phê anh nghĩ đến kia.

Mà anh cũng có thể hiểu rõ dụng ý của vị đại diện nhà máy tư nhân này khi dẫn anh tới đây, đơn giản đúng là muốn cho anh vui vẻ, xem có thể sớm một chút giải quyết hợp đồng của bọn họ hay không.

“Tổng giám đốc Tề, ngài không nên xem thường nhà quán cà phê này, tôi dám cam đoan, ngài uống cà phê cô chủ pha xong, chắc chắn sẽ không muốn uống cà phê ở những nơi khác.”

“Vậy sao? Lợi hại như vậy? Vậy tôi thực sự nên thưởng thức tay nghề của cô chủ nơi đây rồi.”

Đẩy cửa ra, tiếng chuông gió trong trẻo dễ nghe truyền vào trong tai, theo sát là một giọng nói non nớt mà vang dội, hướng về phía bọn họ hô lớn.

“Hoan nghênh đã tới!”

Nghe được giọng non nớt này, gặp cậu bé khoảng 7, 8 tuổi trước mắt, Tề Thiệu Bạch sửng sốt một hồi lâu, nhăn mày.

Có làm hay không? Quán cà phê nhỏ như vậy lại có lao động trẻ em?

“Chú à, xin hỏi các chú có mấy người?”

Thẩm Gia Tề ngược đầu, lễ phép hỏi như người lớn, bộ dạng vô cùng thuần thực.

“Người bạn nhỏ, cháu tuổi này là nên ở nhà đọc sách làm bài tập, không nên tới nơi này đi làm.”

Tề Thiệu Bạch không nhịn được chỉ dạy Thẩm Gia Tề.

“Tổng giám đốc Tề, cậu bé không phải tới đi làm. Cậu bé là con trai của cô chủ, sau khi tan học đều sẽ tới nơi này hỗ trợ mẹ. Chớ nhìn cậu tuổi còn nhỏ, cậu nhóc rất biết buồn bán đấy.”

“Vậy sao?”

Mặc dù cậu là con trai của cô chủ, nhưng một đứa bé không đi học cho tốt lại bận rộn buôn bán, cũng không phải là chuyện tốt. “Tuổi này buồn bán làm gì? Chuyên tâm đi học mới là việc chính, cháu nhanh đi làm bài tập, gọi người lớn tới tiếp đón.”

Tề Thiệu Bạch vừa dứt lời, liền tìm chỗ ngồi xuống, nhưng Thẩm Gia Tề không có nghe lời của anh, còn nhăm mắt theo đuôi đi lên trước, hơn nữa còn đưa thực đơn lên.

“Gọi người lớn tới, bọn chú muốn dùng cà phê, cháu nhanh đi làm bài tập, nếu không thành tích sẽ kém hơn những bạn học khác đó.”

“Cháu bây giờ là thay mặt cô chủ, cháu sẽ bán cà phê. Còn nữa. chú à, ở lớp cháu luôn đứng thứ nhất, thầy giáo còn nói cháu là thầy giáo nhỏ. Hơn nữa, thầy nói rằng bé ngoan về nhà phải giúp đỡ mẹ làm việc nhà, mẹ cháu rất vất vả, cho nên giúp mẹ là việc cháu nên làm.”

Đứa bé hiểu chuyện như vậy thật sự khó thấy, khách hàng xung quanh nhìn anh có ý rằng anh không hiểu chuyện, Tề Thiệu Bạch không nhịn được mỉm cười, nhìn về phía cậu bé có ý khen ngợi.

“Chú muốn gọi cà phê à? Có cần cháu giới thiệu không? Đồ ăn và điểm tâm ở chỗ chúng cháu rất ngon, cà phê của chúng cháu cũng rất ngon.” Thẩm Gia Tề cao giọng hỏi.

“Tiểu Tề à, nhờ cô chủ giúp bọn chú pha hai ly cà phê đặc biệt ở đây. Tổng giám đốc Tề, được chứ?”

“Không được, bác Hâu, cháu không phải vừa mới nói cháu thay mặt cô chủ sao? Mẹ cháu vừa mới đi ra ngoài làm chút chuyện rồi, không thể pha cà phê đặc biệt, cháu nhờ Chị A Quế pha cà phê đặc biệt có được không?” Thẩm Gia Tề vội vàng giải thích.

“Như thế thì. tổng giám đốc Tề, thật xin lỗi.”

“Không sao, sau này sẽ có cơ hội, tôi thấy hôm nay tạm thời thế này đã.”

Đối với cà phê anh không có chút mong đợi gì, Tề Thiệu Bạch xoay người chuẩn bị rời đi thì Thẩm Gia Tề lại kéo tay của anh lại. Anh dừng lại bước chân, nhìn xuống cái đầu của tiểu quý bên dưới.

“Chú à, chú khoan hãy đi.”

“Có chuyện gì không?”

“Để biểu đạt áy náy của chúng cháu, cháu mời chú ăn điểm tâm mẹ cháu đặc chế.”

“Không cần phiền toái thế.”

“Không phiền toái!”

Thẩm Gia Tề sợ anh đi mất, vội vàng chạy đi mở ra tủ lạnh, bưng món điểm tâm ngọt Thẩm Mạt Hình đặc chế ra, nhanh chóng trở lại chỗ ngồi trước.

“Đây là bánh bích quy do chính tay mẹ cháu làm, ăn rất ngon, mời chú ngồi xuống từ từ thưởng thức.”

Tề Thiệu Bạch luôn luôn không thích bị người ta ép buộc, nhưng đối với Thẩm Gia Tề anh lại không thấy vậy. Cậu nhóc vẻ mặt tươi cười, còn có thái độ rất thân thiết, cũng làm cho người khác không thể ghét cậu.

Lòng dao động, anh làm theo mong muốn của Thẩm Gia Tề, ngồi xuống.

“Nếu như ăn không ngon, về sau chú sẽ không tới nữa đó.”

“Là do mẹ yêu làm, ăn nhất định sẽ rất ngon.”

Thẩm Gia Tề gật đầu cam đoan.

Tiểu quỷ này, mở miệng ra là nhắc tới mẹ, anh hiểu được cậu rất thương mẹ, nhưng người khác chưa chắc đã cảm nhận được. Đối với đề tài của cậu nhóc, Tề Thiệu Bạch cảm thấy rất buồn cười, đối với hương vị bánh bích quy cũng cảm thấy rất hứng thú.

Thật kỳ lạ, bánh bích quy kia vừa vào miệng, tay của anh liền không thể dừng lại. Anh không phải chưa từng ăn loại bánh ngon hơn, nhưng bánh bích quy này như có một ma lực đặc biệt, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Anh đầu hàng, nói với Thẩm Gia Tề.

“Mời chị A Quế pha hai ly cà phê sở trường đến đây đi.”

“Có ngay! Chị A Quế, hai ly Cappuccino!”

Người tuy nhỏ nhưng thanh âm lại rất lớn, nhìn cậu mừng rỡ. Anh thầm nghĩ chỉ là cà phê mà lại vui mừng như vậy sao?

Giờ phút này, Tề Thiệu Bạch không thể không đồng ý với cách nhìn của tổng quản lý Hầu: tiểu quỷ này, thật sự rất biết cách làm ăn.

Trời mưa, cảnh vật ngoài cửa xe giống như đang khóc, cảnh mưa Đài Bắc làm lòng Tề Thiệu Bạch không hiểu sao dấy lên một nỗi buồn.

Không nên như thế, tuy anh là người Đài Loan, cũng nghe nói anh học trung học ở Đài Loan, nhưng chuyện xảy ra ở trường khi đó anh đều quên tất cả, sau này sang nước ngoài sống, quay về Đài Loan mới hai năm, nên anh không nên có loại tình cảm kỳ quái này với Đài Bắc.

“Tổng giám đốc, công ty Đạt Sinh gọi điện, nói rằng buổi chiều phải công bố. Vì người mẫu ở nước ngoài không kịp trở về, muốn thay đổi thời gian, chờ xác định được thời gian sẽ liên lạc chúng ta.”

“Đã biết.”

“Vậy ngài muốn trực tiếp về công ty sao?”

“Ừ.”

Công việc của anh chất đống như núi, nên về công ty. Nhưng đang ở thời điểm chuẩn bị đồng ý, trùng hợp anh lại thoáng nhìn thấy bảng hiệu quán cà phê Mạt Hương nho nhỏ, theo bản năng, anh hô lên với trợ lý một tiếng: “Dừng xe.”

Anh nhớ tới lời giới thiệu của tổng quản lý Hầu, nhớ lại cậu nhóc tinh quái thay mặt cô chủ, hơn nữa mưa khiến không khí trở nên ẩm thấp, lạnh lạnh, làm người ta u buồn, cho nên anh quyết định vào quán cà phê Mạt Hương uống chén cà phê nóng, nâng cao tinh thần.

“Tôi đi uống ly cà phê, cậu đỗ xe rồi vào sau.”

Dẫn dò xong, anh đẩy cửa xe ra, bật cây dù, chậm rãi đi về phía ngõ hẻm hẹp, từng bước một tới gần quán cà phê.

Đẩy cửa ra, vẫn là mùi cà phê thơm xông vào mũi, cùng với tiếng chuông gió trong trẻo, nhưng lần trở lại này, đáp lại anh không phải là giọng non nớt của một cậu bé mà là giọng nữ dễ nghe, trong trẻo như tiếng chuông gió.

Anh khẳng định người kia không phải A Quế, bởi vì giọng của A Quế anh nghe lần trước và giọng nói này rất khác biệt. Chất giọng này rất dễ nghe, trực tiếp làm đầy lòng người khác dao động.

Tim của anh như bị một vật gì đó đập mạnh vào, khiến anh sững sờ dừng bước.

Không nghe thấy tiếng bước chân cùng âm thanh yêu cầu đồ ăn, Thắm Mạt Hình đưa cà phê tới một bàn khách đã yêu cầu, nghi ngờ nhìn về ngưỡng cửa đi, lên tiếng lần nữa chào hỏi khách hàng.

“Hoan nghênh đã tới.”

Ngẩng đầu đối mặt Tề Thiệu Bạch, ly cà phê trong tay cô rơi xuống sàn, tan thành năm bảy mảnh, bừa bãi dưới đất.

Nhưng cô không hề để ý ly cà phê bị rơi vỡ, chăm chăm nhìn người trước mặt.

Ba năm, cô nghĩ rằng đời này sẽ không gặp mặt lại, rằng cô đã quên hoàn toàn, nhưng gặp lại anh lúc này, cô đã biết, ba năm nay cô vẫn đang đối mặt mình gặt người.

Muốn quên một người đã từng yêu sâu đậm, không hề dễ dàng.

Nhưng mấy năm nay cô đều đem tình cảm của mình cất giấu rất tốt, không lộ ra bất cứ dấu vết gì, nếu như anh không xuất hiện, cô mới có thể tiếp tục giấu đoạn kí ức kia đi.

Cô không hiểu, lại rất tức giận, gã này vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây.

2. Chương 2

Thấy mắt cô sáng rực như lửa, tràn đầy căm thù, Tề Thiệu Bạch cảm thấy thật khó hiểu.

Để hóa giải không khí ngột ngạt, anh xoay người muốn tìm một chỗ ngồi, nhưng Thắm Mạt Hình lại quát anh, giọng nói không hề có chút hòa khí hỏi.

“Anh nghĩ anh đang làm cái gì?”

Câu hỏi này thật kỳ lạ, anh chau mày.

“Nơi này là quán cà phê, tôi đương nhiên tới để uống cà phê, từ lâu đã nghe tiếng cô chủ quán là người pha cà phê giỏi, tôi đúng lúc đi ngang qua đây liền thuận đường vào thưởng thức. Cô chính là cô chủ?”

“Không phải!”

Anh giống như đang nói chuyện với người xa lạ, giọng nói vững vàng làm Thắm Mạt Hình càng thêm khó hiểu, bất an lặng lẽ dâng lên. Cô luống cuống xoay người, muốn đi lấy cây chổi nhưng vào trong phòng bếp, hai chân lại nhũn ra, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Vì nghĩ rằng Tề Thiệu Bạch không thể xuất hiện lần nữa trong cuộc sống của cô nên cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, khiến hiện giờ ngay cả dũng khí đi ra ngoài đối mặt với anh cũng không có.

Không ngờ A Quế bị cô sai đi mua đồ trở về không để ý tới bầu không khí, kích động chạy vào lớn tiếng la hét.

“Chị Mạt Hình, cái người đẹp trai ngày hôm qua em kể với chị đã tới, đặc biệt tới để uống cà phê chị pha đó!”

Vừa nghe thấy Tề Thiệu Bạch chính là vị khách đẹp trai mà tiểu Tề và A Quế đã kể, Thắm Mạt Hình càng thêm lo lắng trong lòng.

Anh lại xuất hiện tại nơi này một lần nữa, rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Chị Mạt Hình?”

“A Quế, em đi ra nói với người khách đó chị không thoải mái, hôm nay muốn đóng cửa sớm, không thể tiếp đón anh ta, mời anh ta rời đi thôi.” Cô không muốn đối mặt, không thể làm gì khác ngoài việc nhờ A Quế đuổi người đi.

“A? Nhưng.”

Trước khi cô rời quán, chị Mạt Hinh trông rất khỏe mạnh, thế nào lại đột nhiên không thoải mái vậy? Lại nói, trai đẹp đặc biệt tới uống cà phê, đuổi người ta đi như vậy, nói thế nào được đây!

A Quế đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chớp mắt liên tục nhìn Thẩm Mạt Hinh.

“Mau đi đi.”

Bị Thẩm Mạt Hinh nghiêm khắc thúc giục, A Quế không thể làm gì khác, đành xoay người, bước tới chỗ ngồi của Tề Thiệu Bạch, phát hiện còn có một người khách khác ngồi đó.

“Hai vị, cô chủ của chúng tôi trong người không thoải mái, hôm nay không thể pha cà phê cho hai vị, cũng bởi vậy nên hôm nay muốn đóng cửa sớm, không thể tiếp đón hai vị, thật xin lỗi!”

“Cô chủ của mấy người còn chọn khách? Nào có người nào lại buồn bán như vậy!” Trợ lý Hứa vào sau bực mình trách móc.

“Không phải như vậy Cô chủ của chúng tôi là người rất tốt. Nhưng hôm nay. có chút khác thường. có thể thật sự rất không thoải mái, bình thường cô ấy sẽ không như vậy, thật xin lỗi!”

Tề Thiệu Bạch chau mày, không tự chủ hướng tầm mắt tới phòng bếp. Mặc dù chỗ đó không có động tĩnh gì nhưng anh lại mơ hồ cảm giác nguyên nhân khiến cô chủ quyết định đóng cửa sớm hình như là vì anh. Mặc dù từ sự tức giận trong mắt cô và hành động đuổi người khiến anh rõ ràng cảm thấy mình không được hoan nghênh nhưng nguyên nhân không được hoan nghênh có lẽ chỉ có chính cô mới biết.

“Sao lại có cái loại cửa hàng thế này, khách đến mà lại đuổi về.” Trợ lý Hứa bất mãn nói thầm .

“Thôi, nếu người ta thấy không thoải mái trong người thì đừng mang rắc rối đến cho người ta, chúng ta đi thôi.”

Tề Thiệu Bạch đứng dậy, đi khỏi quán cà phê Mạt Hương.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng chuông gió vang lên, Thẩm Mạt Hinh mới từ phòng bếp đi ra. Cô bước chân, định mở cửa nhìn theo bóng lưng Tề Thiệu Bạch nhưng tay mới cầm đến nắm cửa, liền bỏ ý nghĩ đó đi.

Cô không muốn để lộ đoạn kí ức đã phủ đầy bụi kia. Cô sợ rằng một khi mở ra, cuộc sống yên bình hiện giờ của cô sẽ không quay lại được nữa.

Mười một giờ trưa.

Trên cánh cửa thủy tinh trong suốt của quán cà phê Mạt Hương treo bảng thông báo “đang kinh doanh”, bình thường lúc này trong tiệm rất đông khách, bởi vì người hiện đại thường ăn trưa cùng nhau. Tuy nhiên hôm nay là Chủ Nhật nên thời gian dùng bữa khách hàng tới không nhiều lắm.

Cửa mở ra, tiếng chuông gió vui tai truyền đến. Biết rằng khách tới cửa, Thẩm Mạt Hinh ngẩng đầu kêu.

“Hoan nghênh đã tới!”

“Bạn không?”

Người khách vừa tới là bạn của Thẩm Mạt Hinh, Hứa Vũ Huân, hai người quen nhau từ ba năm trước.

Năm đó Thẩm Mạt Hinh vừa li hôn, một mình mang theo con trai hết sức khổ cực. Vào một đêm Thẩm Gia Tề sốt cao, cô kinh hoàng vội đưa con trai tới bệnh viện cấp cứu, Hứa Vũ Huân chính là bác sĩ khoa nhi trực lúc ấy.

Sau sự việc đó, Hứa Vũ Huân trở thành bác sĩ gia đình của Thẩm Gia Tề.

Hứa Vũ Huân từ lúc mới gặp đã có tình cảm với Thẩm Mạt Hinh nhưng ngại cô là gái đã có chồng nên không dám bày tỏ. Sau này, khi biết cô là bà mẹ độc thân, anh liền tích cực theo đuổi, rất quan tâm tới mẹ con Thẩm Mạt Hinh.

Nhưng việc theo đuổi của anh không hề dễ dàng. Thẩm Mạt Hinh luôn rất khéo léo cự tuyệt anh, còn trực tiếp nói cho anh biết tương lai cô chỉ quan tâm chăm sóc con trai, không muốn nói đến chuyện tình cảm.

Vì vậy, anh quyết định tấn công cậu bé. Nhưng Thẩm Gia Tề sau khi được anh tiêm ở phòng cấp cứu đến nay vẫn không thích anh, mỗi lần nhìn thấy anh đều trốn. Tuy cậu bé càng ngày càng lớn nhưng hiện tượng này vẫn không cải thiện.

“Hôm nay là Chủ nhật, đến tối mới đông khách. Bác sĩ Hứa ăn cơm chưa? Có cần tôi chuẩn bị cơm không?”

“Cho anh một suất cơm đặc biệt đi, thuận tiện pha giúp anh ly cà phê, buổi chiều anh phải trực.”

“Được, anh đợi một chút. Tiểu Tề, sao lại không chào? Chào hỏi bác sĩ Hứa đi.” Thẩm Mạt Hình khẽ đẩy con trai đứng sau quầy bar.

“ Con muốn về nhà.”

“Về nhà gì, còn chưa ăn trưa đấy.”

Vì hôm nay là Chủ nhật nên sáng sớm con trai đã theo cô đến quán cà phê.

“Con không đói bụng, con muốn về nhà.”

Chỗ ở của bọn họ cách chỗ này không xa, đi một trạm tàu điện ngầm là có thể tới. Cô để cho tiểu Tề học ở trường tiểu học gần khu vực quán cà phê, vốn là để cho cậu sau khi tan lớp có thể đến quán, tương đối an toàn. Mà bình thường tiểu Tề thường giúp đỡ cô ở quán, nếu như mỗi một rồi mới một mình đi tàu điện ngầm về nhà, một sự độc lập khiến người ta đau lòng.

Nhưng cậu đôi khi rất bướng bỉnh, giống như hiện giờ, rõ ràng trước mặt là bác sĩ đã chữa khỏi bệnh cho cậu mà cậu lại dùng ánh mắt không tốt nhìn người ta.

“Tiểu Tề, có muốn chờ chú ăn xong rồi thuận đường đưa cháu trở về không? Ăn xong chú phải đi làm, có thể thuận đường đưa cháu về đó.”

Hứa Vũ Huân muốn lấy lòng cậu, bởi anh hiểu rất rõ, nếu như Tiểu Tề không thích anh thì Thẩm Mạt Hình cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận anh.

“Không cần, hẹn gặp lại mẹ.”

Thẩm Gia Tề bỏ lại câu nói, khoác cái ba lô nhỏ lên, nhanh như chớp chạy mất.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ biến mất ở cửa ra vào, Thẩm Mạt Hình lúng túng hướng Hứa Vũ Huân nói xin lỗi.

“Thằng bé cho đến giờ vẫn sợ tiêm. Vừa rồi nó nói với anh như thế thật không lẽ phép, thực sự xin lỗi.”

“Anh sẽ không so đo cùng cậu bé, em không cần để ý quá nhiều. Đúng rồi, tuần sau anh nghỉ, em có thể cũng nghỉ một ngày hay không? Anh muốn đưa em và tiểu Tề ra ngoại ô chơi.”

Cô suy nghĩ một chút, mới khéo léo nói: “Xin lỗi, hôm đó trường của tiểu Tề có hoạt động, tôi tham gia với cháu.”

Trong lòng cô thấy áy náy, làm người thật khó khăn, nói cự tuyệt nhiều khiến trong lòng luôn có cảm giác tội lỗi. Cô cảm giác mình như không biết tốt xấu, dù sao người tốt như bác sĩ Hứa coi trọng cô, có thể nói vận khí của cô rất tốt. Nhưng cho dù anh khá hơn nữa, lòng cô vẫn không cách nào tiếp nhận tình cảm mới. Nếu đã như vậy, cô cũng không nên cho bác sĩ Hứa quá nhiều mong đợi.

Mặc dù kết quả này Hứa Vũ Huân đã đoán ra từ trước, nhưng lại bị cự tuyệt một lần nữa, lòng anh vẫn cảm thấy bị đá kích. Nét mặt ấy, khiến Thẩm Mạt Hình càng thêm cảm giác tội lỗi.

“Tôi đi chuẩn bị đồ ăn và cà phê cho anh.” Sợ mình sẽ nhất thời mềm lòng, Thẩm Mạt Hình vội vàng xoay người đi tới phòng bếp.

Thẩm Gia Tề không trở về nhà. Cậu chỉ không thích chú bác sĩ kia, không muốn cùng chú ấy ở cùng một chỗ. Cậu biết bác sĩ cứu người, mỗi lần cậu ngã bệnh, chú bác sĩ luôn đặc biệt chăm sóc cậu, nhưng cậu vẫn là không thích chú ấy.

Bởi vì cậu biết rõ, chú bác sĩ thích mẹ của cậu, muốn làm ba của cậu. Nhưng cậu một chút cũng không muốn gọi chú bác sĩ là ba, cậu thích ba tiểu Bạch của mình.

Cậu không nhớ rõ hình dáng của ba, bởi vì họ xa nhau đã lâu, hơn nữa mẹ lại đem hình ba giấu đi, cũng không lưu lại. Cậu cũng không biết tên ba viết như thế nào, chỉ nhớ rõ mẹ giống như gọi ba tiểu Bạch, cho nên thỉnh thoảng cậu cũng bắt chước mẹ gọi ba tiểu Bạch. (Kate: chắc bé này nghe nhầm Thiệu Bạch thành tiểu Bạch)

Nhìn khuôn mặt tươi cười tỏa sáng như ánh mặt trời của Thẩm Gia Tề cùng ngón tay út mềm mại này, Tề Thiệu Bạch không tự giác giơ tay của mình lên, dùng ngón út của mình ngoắc vào ngón út nhỏ kia.

Duyên phận này thật khó giải thích, cậu nhóc này không ngờ có thể gọi lên tình thương của ba trong anh, làm anh không khỏi muốn cưng chiều cậu thật nhiều.

3. Chương 3

Bận rộn chấm dứt, Thẩm Mạt Hình cầm điện thoại gọi về nhà, hôm nay cô đã gọi mấy lần. Bình thường chỉ kêu nhiều nhất hai, ba tiếng, tiểu Tề sẽ nghe điện thoại nhưng lúc này điện thoại đã vang lên mười tiếng mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Tiểu Tề rất ngoan ngoãn, không lưu lại bên ngoài, nói về nhà nhất định sẽ về thẳng nhà nhưng sáng nay sau khi nói muốn về nhà, chẳng những không gọi điện thoại tới đây báo bình an mà cô gọi điện thoại cũng không nhận, làm cô cực kỳ lo lắng. Mà buổi trưa là lúc nhiều khách, cô không về nhà được.

“Có thể đang cầu kinh chăng?” A Quế vẫn suy đoán, lại bổ sung. “Tiểu Tề thực sự rất ghét bác sĩ Hứa, như vậy về sau nếu cô chủ kết hôn cùng bác sĩ Hứa sẽ rất phiền toái.”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì (Kate: nghĩa của nó giống như câu “tự vạch áo cho người xem lưng” ý), A Quế này bình thường rất hay nói chuyện không có đầu óc, làm cho người ta dở khóc dở cười.

Thẩm Mạt Hình liếc cô một cái, cời tạp dề trên người xuống, dặn dò:

“Chị đi về trước xem một chút, em trông coi quán, tối nay chị sẽ đến nữa.”

“Đi đi, đi đi, việc trấn an cậu nhóc rất quan trọng. Cậu nhóc nhạy cảm lắm, không quan tâm cậu một chút, cậu sẽ cho rằng chị có mối cũ không cần cậu nữa.”

“A Quế, em có thể không cần nói mà không dùng tới não không? Ai nói chị muốn gả cho bác sĩ Hứa hả? Đừng ở đó nói linh tinh, mau đem cà phê đông lạnh đi ướp lạnh đi.”

“Dạ, đã biết.”

Nhìn A Quế đi chuyển chậm rãi như một con ốc sên, Thẩm Mạt Hình bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vì A Quế nói chuyện quá thật thà, tìm việc làm luôn gặp khó khăn, sau này mẹ A Quế đến xin cô cố dùng A Quế. Hai, ba năm nay, cô vẫn đối xử với A Quế như em gái mình, nhưng cũng có nhiều lúc bị A Quế làm cho dở khóc dở cười.

Đi ra sau quán cà phê, cô nhanh chóng bước vào chiếc xe March nhỏ của mình, chạy thẳng về nhà. Trên đường, cô lại gọi vào điện thoại nhà một lần nữa.

“Tiểu Tề, mau nghe điện thoại đi!” Số lần gọi càng nhiều, cô càng lo lắng.

Tình huống này chưa bao giờ xảy ra. Lúc trước cho dù Tiểu Tề bị ốm cũng còn có thể gọi điện thoại nói với cô không thoải mái, cũng sẽ không ra khỏi nhà làm cho cô lo lắng.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng lẽ là. bất cóc!

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, cô càng lo lắng, sợ đến mức các ngón tay run run, thiếu chút nữa thì đâm vào dải phân cách bên cạnh.

“Thẩm Mạt Hình, người không cần hù dọa mình, nhà người cũng không phải là người có tiền gì, người ta bắt cóc con trai của người làm cái gì.” Cô cố gắng tỉnh táo nhưng lo lắng trong lòng lại càng tăng lên.

Nhưng, rất không bình thường. cô không thể không lo lắng.

Cho dù đã bước vào nhà, lo lắng trong lòng cô vẫn không giảm bớt.

“Thẩm Gia Tề, con đang ở đâu? Mau ra đây đi! Nếu không mẹ sẽ thực sự tức giận đó!” Cô thầm nghĩ Tiểu Tề đang cấu kỉnh, sợ con trai hình thành tính cách xấu, đùa bỡn thành quen, cô đành phải nói giọng thật nghiêm khắc.

Nhưng đáp lại cô, vẫn là một phòng im lặng.

Cô mở cửa phòng con trai ra, không có bóng dáng; mở cửa phòng phòng ngủ chính ra cũng không thấy Thẩm Gia Tề. Phòng bếp, nhà vệ sinh đều tìm, vẫn không thấy bóng dáng của con trai. Sợ bỏ sót nơi nào, ngay cả cái tủ hay cái rương có thể ẩn nấp cô cũng tìm qua, nhưng mà vẫn không tìm được cậu.

“Không cần. Tiểu Tề, cầu xin con không cần hù dọa mẹ.” Cô càng ngày càng sợ khê gọi, nhưng không hề thấy phản hồi nào.

Cô hết hoảng nghĩ tới mọi khả năng. Không ở nhà, vậy sẽ đi đâu? Tìm bạn học hay là đến công viên nhỏ gần nhà chơi?

Cô thấy tin tưởng khả năng sau hơn, lập tức chạy vào thang máy, ra khỏi nhà trọ như người điên, lập tức hướng tới công viên gần nhà chạy như điên.

Bởi vì quá hoảng hốt, thấy Thẩm Gia Tề không khác những đứa trẻ khác nhiều lắm, cô kiên nhẫn nhìn hai lần, chỉ sợ đã bỏ sót con trai bảo bối của mình.

Nhưng, đi quanh công viên hai vòng, vẫn không tìm được con trai của cô.

“Tiểu Tề, con rốt cuộc ở đâu?” Cô hoang mang lo sợ trở về, tay cầm điện thoại di động đã bắt đầu run rẩy, cô hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

Ngay khi cô trở về dưới nhà trọ của mình thì bất ngờ nhìn một cảnh làm cô vô cùng kinh ngạc...

Hai nam nhân một lớn một nhỏ này nhìn nhau (Kate: dịch là đàn ông thì có vẻ không phù hợp vì Gia Tề vẫn là trẻ con nên mình tạm thời để là nam nhân nha), cô thấy tiểu Tề ngược đầu, vẻ mặt sùng bái nhìn Tề Thiệu Bạch, sau đó lễ phép khom người chào anh.

Thẩm Mạt Hình tưởng rằng mình sẽ nghẹt thở, trái tim như ngừng đập. Ánh mắt của cô hoàn toàn không thể rời khỏi hình ảnh hai người một lớn một nhỏ kia.

Người đàn ông kia này tại sao xuất hiện tại nơi này?

Tại sao cùng con trai của bọn họ ở chung một chỗ?

Suy nghĩ của cô nhất thời rối loạn, sau bắt đầu trở lại.

Thì ra, trong lúc cô lo lắng muốn chết thì Tề Thiệu Bạch đem con trai đi!

Cô bước nhanh về phía trước, tức giận, hung hăng ném cho Tề Thiệu Bạch một cái tát.

Cô bất thành linh hành động làm hai người đồng thời sửng sốt.

Tề Thiệu Bạch nhất thời không hiểu tại sao mình lại bị đánh, Thẩm Gia Tề thì chưa bao giờ thấy mẹ mình tức giận như vậy, sợ hãi, rất tự nhiên trốn phía sau Tề Thiệu Bạch.

“Thẩm Gia Tề, con tới đây ẹ!”

Thẩm Gia Tề tuy còn nhỏ, nhưng biết nếu cậu đi qua, nhất định sẽ bị mẹ mắng, cơ thể lui lại.

“Đợi chút. Cô có thể yên tĩnh một chút hay không?” Tề Thiệu Bạch rốt cuộc lấy lại tinh thần, anh vươn cánh tay ngăn cản Thẩm Mạt Hình đến gần, “Đánh cậu bé thì không thể giải quyết vấn đề, có chuyện gì từ từ nói.”

“Anh rốt cuộc là có ý gì? Tại sao đem đứa trẻ đi? Là cố ý làm tôi sợ sao? !” Cô nghe anh nói xong lửa giận càng tăng, trừng mắt chất vấn anh.

“Cố ý? Không! Dĩ nhiên không phải cố ý, tôi gặp tiểu Tề ở trên đường, nhìn cậu bé như có tâm sự, định trực tiếp đưa cậu bé về nhà. Nhưng cậu vừa vặn đói bụng, tôi tiện thể dẫn cậu đi ăn trưa, sau đó sẽ đưa cậu trở lại. ”

“Không liên lạc với cô là sơ sót của tôi, nhưng tôi đối với cậu bé không có ác ý. Cô xem xe của tôi tốt hơn xe cô, không thể nào có ý đồ bắt cóc hoặc chiếm đoạt tài sản. Cô đừng hiểu lầm tôi bắt cóc con trai cô, điều này tuyệt đối không có khả năng! Làm cho cô lo lắng ruột thể này, thật sự xin lỗi.” Tề Thiệu Bạch quá mức vội vàng giải thích, mà có chút hồ ngôn loạn ngữ, chỉ sợ bị xem như bọn buôn người, còn cố ý vỗ vỗ xe của mình chứng minh.

Nhưng anh giải thích, lại khiến Thẩm Mạt Hình nghe mà sửng sốt.

Cô thật sự không hiểu anh rốt cuộc đang nói cái gì. Ai coi anh là kẻ bắt cóc, liên quan gì đến xe của anh? Cô chỉ sợ anh và tiểu Tề quen biết nhau, anh sẽ đem con trai đi.

Nhưng cô rất nhanh bỏ qua những điều khó hiểu kia, mở lại phòng bị của chính mình. Tề Thiệu Bạch xuất hiện rất không bình thường, hơn nữa lại cố ý tiếp cận tiểu Tề, cô không thể không phòng bị.

“Thẩm Gia Tề, con còn không qua đây?”

“Mẹ, con biết con sai rồi, không gọi điện thoại ẹ là lỗi của con; không trực tiếp về nhà là lỗi của con.
. Mẹ đừng đánh con được không?”

“Mẹ không đánh con, mau qua đây!”

“Thật à?” Thẩm Gia Tề còn rất sợ.

Tề Thiệu Bạch không nghĩ oan cho người khác, cúi người xuống trấn an Thẩm Gia Tề, “Chú tin tưởng mẹ cháu nói không đánh cháu thì nhất định sẽ không đánh, cháu đã đáp ứng chú phải làm đứa trẻ ngoan, đúng không? Muốn làm đứa trẻ ngoan, cháu phải mau cùng mẹ cháu về nhà, chú cũng phải về công ty xử lý công việc.”

“Chú đẹp trai.”

Chú đẹp trai? Vậy anh không nói cho Tiểu Tề thân phận của anh sao? Tại sao không nói? Chẳng lẽ mục đích trở về của anh không phải là tranh giành đứa trẻ sao?

Cô càng ngày càng không hiểu suy nghĩ của gã đàn ông này, hơn nữa cũng không đoán ra trong hồ lô của anh chứa thứ thuốc gì.

Nhưng giữ con trai ở bên mình là có thể an tâm, Thẩm Gia Tề vừa mới bước tới gần cô, cô đã lập tức kéo cậu đến che chở bên mình, đồng thời lên tiếng cảnh cáo Tề Thiệu Bạch.

“Xin anh sau này đừng trở lại, cũng đừng đến gần tiểu Tề một lần nữa. Mặc kệ anh có kế hoạch gì, tôi cũng sẽ không để cho anh được toại nguyện đâu!”

Lòng căm thù thật mạnh nha! Anh cười khổ trong lòng, làm mẹ thì phải mạnh mẽ, thật một chút cũng không giả dối.

“Xin lỗi, là tôi không đúng, tôi không nên tự ý đưa cậu bé đi ăn cơm mà không báo cho cô, tôi ở đây thật lòng nhận lỗi với cô, có điều tôi thật không sợ có ác ý. Nhưng nếu cô không thích tôi và tiểu Tề kết bạn, tôi sẽ không trở lại quấy rầy.”

Anh cứ như vậy mà bỏ qua? Không ngờ tới anh có thể nói như vậy, Thẩm Mạt Hình vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đến mức Tề Thiệu Bạch đã rời đi thật lâu, cô vẫn còn đứng ở tại chỗ ngẩn người.

Miêu tả về cuộc sống của Tề Thiệu Bạch chính là bận rộn, bất ngờ lại đưa anh tới quá khứ đã quên. Anh đã từng làm những gì, biết người nào, anh không còn nhớ rõ chuyện gì.

Ba mẹ anh nói cho anh biết, trước kia anh học cao trung ở Đài Loan, về sau thì học đại học ở Mỹ, phần trí nhớ đã mất làm thế nào cũng không thể nhớ lại được, khiến anh cảm thấy khủng hoảng. Vì không muốn

để mình tiếp tục suy nghĩ lung tung nên sau khi cơ thể hồi phục, anh liền hăng hái tập trung vào công việc, bắt đầu tiếp nhận sự nghiệp của ba anh. Khoảng hai năm trước, anh chủ động yêu cầu phụ trách chi nhánh công ty ở Đài Loan.

Ban đầu, ba mẹ anh cũng không đồng ý cho anh trở lại Đài Loan, nhưng đột nhiên ngày nào đó lại đồng ý, thái độ có thể nói là đảo ngược 180 độ.

Nhưng anh không hỏi nguyên nhân gì làm bọn họ đổi ý, lập tức chuẩn bị lên đường trở về.

Vậy mà bất kể là Đài Loan hay là nước Mĩ, đều là đất nước anh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Anh đã từng trải qua cuộc sống ở nơi đây, đó là sự thật, nhưng anh lại không cảm nhận được cảm giác chân thật, bởi vì anh đối với tất cả đều không có chút kí ức nào.

Chỉ có trong đầu anh thỉnh thoảng lại lóe lên một vài hình ảnh vừa mờ mịt lại mơ hồ, cho thấy anh đúng là đã từng sống cùng người nào đó, hình này ảnh vẫn làm anh canh cánh trong lòng.

Nhất là khi anh đi gặp đối tượng, muốn cùng đối phương phát triển thêm một bước, hình ảnh đó sẽ đột nhiên hiện lên trong tâm trí, khiến cho anh mất hứng thú đối với mối quan hệ mới.

Hình ảnh trong đầu, nhìn như là một phụ nữ, nhưng anh vẫn không biết cô là người nào. Anh đã hỏi ba mẹ, bọn họ lại nói không nhớ rõ có người nào như vậy, còn nhấn mạnh việc anh ở Mĩ đang không có bạn gái.

Phần trí nhớ mơ hồ đó, làm anh hăng hái muốn trở về Đài Loan. Ở nước Mĩ anh không tìm được đáp án, vì vậy anh muốn ở mảnh đất này tìm kiếm một chút.

Nhưng trở lại cũng nhanh đã hai năm rồi, vẫn không tiến triển chút nào, mà công việc lại bận rộn làm cho anh gần như không thể phân thân.

Nhưng mà anh thật không ngờ, mình sẽ bị một phụ nữ xa lạ ném ột cái tát.

Chưa uống được loại cà phê một lần khó quên kia, đã bị người phụ nữ này dằn mặt. Không đưa ra sắc mặt tốt thì thôi, lại còn đánh anh. Anh vuốt gò má của mình, có cảm giác chỗ đó mơ hồ còn đau.

Thật ra thì sức lực của cô tuy lớn, nhưng cũng không đến nỗi để cho anh đau tới 1-2 tiếng, anh đau là vì bị người hiểu lầm.

“Người phụ nữ kia tâm đề phòng cũng quá mạnh đi? Không hỏi rõ trắng đen liền đánh người, thật hoài nghi chồng cô ấy sao chịu được tính tình của cô ấy nữa.”

Không đúng, tổng quản lý Hầu đã đề cập, hình như cô là bà mẹ độc thân, một mình mở tiệm, một mình nuôi đứa trẻ.

“Cho nên mới nảy sinh cảm thù với đàn ông sao? Bởi vì từng bị đàn ông bỏ rơi?” Anh vẫn suy đoán.

Trở lại phòng làm việc, công việc trên tay Tề Thiệu Bạch bị bỏ rơi, mà anh ngồi ở trước bàn ngăn người, thỉnh thoảng lại lăm bầm lâu bâu làm cho trợ lý Hứa bên cạnh mờ mịt không hiểu.

Những tài liệu trên bàn của Tề Thiệu Bạch đều là những tài liệu khẩn cấp cần anh kí tên.

Vậy mà nhìn tổng giám đốc vẻ mặt buồn bực, trợ lý Hứa không biết mình có nên làm phiền hay không, cho nên chỉ có thể ở một bên phiền não .

Tề Thiệu Bạch ngẩng đầu, đúng lúc thấy trợ lý Hứa ở bên cạnh nhú mày, không khỏi buồn bực hỏi.

“Sao anh còn đứng đây vậy? Đứng lâu rồi hả?”

Trợ lý Hứa cười khở chỉ vào mặt bàn của anh nói: “Báo cáo tổng giám đốc, tôi đang đợi những tài liệu kia trên bàn của anh, phòng kế hoạch đang chờ.” Chủ nhật tặng ca vì phải đẩy nhanh tốc độ của dự án mới, kết quả cấp trên lại không tập trung, hoàn toàn mất tác dụng của buổi tặng ca.

Tề Thiệu Bạch giật mình, cúi đầu thấy tập tài liệu, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, thật mất thể diện.

Thấy anh vùi đầu vào công việc, lại nghĩ tới dáng vẻ Tề Thiệu Bạch buồn bực, trợ lý Hứa thông cảm cấp trên, đoán anh chắc phải có điều phiền não, không nhin được nghĩ muốn giúp một tay.

“Tổng giám đốc, có việc bận gì cần tôi hỗ trợ không?”

“Hỗ trợ cái gì?”

“Bởi vì tổng giám đốc giống như có áp lực rất lớn, nhưng gần đây công ty chi nhánh không có vấn đề lớn, thậm chí có thể nói là phát triển không ngừng, hẳn không phải là vì công việc nên hao tổn tinh thần. Nhưng trừ công việc, tôi nghĩ không ra có việc lớn gì có thể làm anh hao tổn tâm trí như vậy.”

Quan tâm cấp trên, quan sát kỹ càng, có một trợ lý đặc lực thường làm cho người ta như hổ thêm cánh, anh nên thấy may mắn vì mình tìm được trợ lý tốt.

“Nếu muốn giúp tôi giải tỏa phiền hà, vậy giúp tôi mua ly cà phê để cho tôi nâng tinh thần đi.”

“Cà phê?” Trợ lý Hứa đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, có lẽ đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Không được thưởng thức hương vị, sẽ luôn khiến người ta đặc biệt ghi nhớ.

4. Chương 4

Sợ Thảm Gia Tề lại mất tích, Thảm Mạt Hình trực tiếp dẫn cậu về cửa làm bài tập. Cậu làm bài tập mệt mỏi nên nằm ở một bên bàn nghỉ ngơi.

Nhìn gương mặt ngủ say của con trai, cô không tự chủ rơi vào kí ức ba năm trước ——

Nhìn chằm chằm giấy thỏa thuận li hôn trước mắt, Thảm Mạt Hình ngây ngẩn cả người, cô không biết nên phản ứng thế nào, cũng cự tuyệt tin tưởng Tề Thiệu Bạch có thể đối xử với cô như vậy.

Đây nhất định không phải ý của anh, cô muốn gặp anh, nghe chính miệng anh nói mới có thể tin tưởng.

“Xin cho con gặp Thiệu Bạch.” Cô miễn cưỡng duy trì tỉnh táo bình tĩnh, kiên quyết yêu cầu.

Mẹ của Tề Thiệu Bạch, Trương Lệ Anh lạnh lùng nói với cô: “Thiệu Bạch đã về Mỹ trước, nó chính là không muốn đối mặt với cô, mới để tôi ra mặt tới nói với cô, cô có yêu cầu gì có thể nói ra, chỉ cần không quá phận, tôi sẽ thỏa mãn cô.”

“Mẹ, con hiểu rõ mẹ không thích người con dâu này, nhưng con nhất định sẽ cố gắng khiến mẹ hài lòng, xin mẹ để cho con gặp Thiệu Bạch, anh vẫn còn ở bệnh viện chứ? Ngay bây giờ con sẽ đi bệnh viện tìm anh, con muốn nghe chính miệng anh nói.”

“Cô hãy đối mặt với thực tế đi, giấy thỏa thuận li hôn này là Thiệu Bạch để tôi tới đưa cho cô, ly hôn là ý của nó. Nói thực cho cô biết, nó nói mấy năm nay nó vẫn nhẫn nại sống chung với cô, hiện tại nó đã nghĩ thông suốt, cô hãy buông tay đi.”

Thảm Mạt Hình bởi lời của đối phương mà tâm xoắn lại, không cách nào cắt nên lời.

Tại sao có thể như vậy? Một vụ tai nạn ô tô, để cho chồng cô rơi vào hôn mê, cũng làm cuộc sống của cô trở nên rối loạn, mỗi ngày cô đi lại quanh bệnh viện, nhà trẻ rồi lại về nhà. Hiện tại, cô vừa mới đến nhà trẻ đón con trai tan học, giúp con trai tắm, mẹ chồng lại đưa giấy thỏa thuận li hôn tới, còn nói chồng đã rời Đài Loan, thế này làm sao khiến cô có thể chấp nhận sự thật?!

“Con không tin. Đây không phải là ý của anh. Cho dù anh ấy không còn yêu con, cũng không thể không quan tâm tiểu Tề.”

“Ngoài ly hôn, nó cũng không có ý định tranh quyền nuôi dưỡng tiểu Tề nên đứa trẻ sẽ để lại cho cô, học phí tôi sẽ cho người gửi vào tài khoản của cô, ký tên đi.”

Sao có thể dứt khoát đoạn tuyệt như vậy? Tiểu Tề là đứa bé do bọn họ yêu nhau mà sinh hạ, trước tai nạn ô tô, anh vẫn luôn là người cha yêu con, thậm chí còn yêu đứa trẻ hơn cả cô, người như thế sao có thể nói thay đổi liền thay đổi ngay?!

“Con muốn gặp anh ấy.” Cô không muốn tin lời từ một phía của Trương Lệ Anh, không để ý tới đối phương, cầm ví tiền và chìa khóa rồi lao ra ngoài cửa, phải vào bệnh viện gặp Tề Thiệu Bạch hỏi cho rõ ràng.

Nhưng đến bệnh viện, y tá nói cho cô biết, Tề Thiệu Bạch đã xuất viện.

Cô như người mất hồn ra khỏi bệnh viện, Trương Lệ Anh đã tới.

“Tôi không lừa gạt cô chứ? Thiệu Bạch thực sự đã xuất viện trở về Mỹ.”

“Mẹ. Con xin mẹ, để cho con gặp Thiệu Bạch. Để cho con gặp anh một chút. Con và tiểu Tề không thể không có anh. Cầu xin mẹ.”

Cô bật khóc, khổ sở cầu khẩn, nhưng nước mắt của cô không thể động tới tâm của Trương Lệ Anh.

” Bạn đời không thích hợp, sẽ trở thành chướng ngại vật. Nếu như cô thật lòng yêu Thiệu Bạch, cũng không nên quần lầy nó không tha. Bởi vì cô, mấy năm này nó không có trùng kính, phụ lại kỳ vọng của tôi và cha nó. Hiện tại, nó không dễ dàng đã tỉnh táo lại, mong cô nương tay tha cho nó đi!”

Cô là rắn độc mãnh thú sao? Là cô diệt mất chí tiến thủ của Thiệu Bạch sao? Cô thật sự là một chướng ngại vật sao?

Trong mắt Trương Lệ Anh, cô là người thậm tệ như thế sao?

Đúng vậy, cha mẹ của cô ly dị, không có gia đình bối cảnh hiển hách, so ra thua kém những thiên kim tiểu thư danh tiếng kia. Vì chọn cô, Tề Thiệu Bạch cự tuyệt không ít mỹ nữ nổi tiếng, bỏ qua cơ hội phát triển sự nghiệp.

Nếu như nói Tề Thiệu Bạch bây giờ tỉnh táo, vậy không phải là có ý, cùng cô kết hôn năm năm nay, là đầu óc anh bị ma quỷ mê hoặc?

Cô rất thích rất thích anh, nhưng e rằng anh không hề nghĩ như vậy? Nếu không thì tại sao không tới gặp cô một lần đã lập tức rời đi?

Lòng Thẩm Mạt Hình vì lời nói kia của Trương Lệ Anh mà tổn thương, nhìn tờ giấy thỏa thuận li hôn, lòng của cô tan nát, nước mắt vì bị thương đến cực điểm mà không thể rơi nổi.

“Thật sự sẽ để tiểu Tề lại cho con?”

“Trên thỏa thuận li hôn có nói rõ, nó từ bỏ quyền giám hộ đứa trẻ.”

Hoàn toàn cắt, không dài dòng dây dưa, đúng tác phong của thương nhân. Giờ phút này, không chỉ Tề Thiệu Bạch từ trong hôn mê tỉnh táo, ngay cả cô cũng tỉnh táo.

Trí nhớ tựa như một bộ phim, hình ảnh không ngừng phát ra, giống như không thể dừng lại được, mãi cho đến cô nghe được tiếng chuông gió của cửa tiệm, suy nghĩ của cô mới được kéo trở lại.

Mặc dù đã hoàn hồn nhưng suy nghĩ của cô vẫn rối loạn, cô nhìn người vừa tới, ánh mắt có chút ngây ngốc hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi muốn hai ly cà phê đặc biệt cô chủ pha, tôi muốn mang về.”

“Mang về. A. Được!”, cô là bà chủ quán cà phê.

Cô nhanh chóng từ ghế đứng lên, thay khách chuẩn bị hai ly cà phê mang về.

Uống cà phê do trợ lý Hứa mang về, Tề Thiệu Bạch tinh thần vô cùng phấn chấn. Cà phê này rất đặc biệt, hương nồng trong cà phê ngoài có vị sữa đậm đặc, còn tản ra một chút caramel nhàn nhạt và hương nhài thơm ngát, mùi vị dù rất ngọt nhưng uống cũng không ngán, anh rất thích loại cà phê này.

“Trợ lý Hứa, cà phê này mua ở đâu vậy?”

Cảm giác rất quen thuộc, giống như anh đã từng uống qua, rồi lại không nghĩ ra đã uống ở nơi nào.

“Đây là cà phê của cô chủ của quán cà phê Mạt Hương.”

“Cô chủ quán cà phê Mạt Hương pha cà phê?” Lần trước anh vừa bước qua cửa sắt đã bị cô đuổi ra khỏi cửa, lúc này sao lại chịu bán cho trợ lý của anh rồi? “Cô ấy không đuổi cậu ra khỏi cửa?”

“Không có.”

“Vậy lần trước. . . .” Sự đối xử khác biệt, hiển nhiên cô nhìn người bán cà phê, mà anh lại chính là khách cô không hoan nghênh.

“Tôi cảm thấy được cô ấy giống như không để ý tôi là ai, cũng không còn hỏi nhiều đã đưa cà phê cho tôi. Nhưng mà tôi cảm thấy tổng giám đốc có thể sẽ không ưa thích mới đúng, bởi mùi vị này rất ngọt.”

“Sẽ không, rất tốt.”

“Anh thật cảm thấy rất tốt?”

Đối với cà phê tổng giám đốc rất bất bẻ, thế nhưng lại khen ngợi cà phê cô chủ quán cà phê Mạt Hương pha, thật khó tin.

“Đúng là rất tốt, về sau mỗi ngày đều giúp tôi mua cà phê ở đây đi.”

“Vâng.”

Mặc dù hơi xa, nhưng ông chủ thích cũng không còn biện pháp.

“Tốt lắm, anh đi làm việc đi, có vấn đề gì tôi sẽ gọi anh sau.”

Đuổi trợ lý Hứa qua chỗ khác, Tề Thiệu Bạch tranh thủ thời gian rảnh rồi tỉnh tể thưởng thức ly cà phê của quán Mạt Hương, uống một ngụm, trong lòng anh xuất hiện một cảm giác kì quái, sau đó một hình ảnh mơ hồ trong đầu lại đột nhiên thoáng qua.

Trước kia anh luôn đoán, người phụ nữ trong hình ảnh mơ hồ ấy đang làm gì, hiện tại anh đã biết.

Cô pha cà phê.

Hình như có người chờ cà phê uống cô pha, cho nên cô thỉnh thoảng sẽ quay mặt lại, nhưng anh cố thể nào cũng không thấy rõ hình dạng gương mặt kia như thế nào.

“Cô ấy là người yêu của mình sao? Hay là người rất thân nào của mình?”

Ở Mĩ, mỗi lần cũng vì nhớ cô là người nào mà anh nghĩ đến nhưc đầu, cũng đã hỏi ba mẹ vô số lần, nhưng trước sau vẫn không tìm được đáp án. Về sau anh dứt khoát không cố gắng hồi tưởng, mà dần dần, bởi vì bận rộn, số lần hình ảnh này hiện lên trong đầu anh cũng giảm xuống rất nhiều.

Nhưng mặc dù vì nhưc đầu không muốn nghĩ tới, rồi lại vì muốn biết nhưng không nghĩ ra mà tâm hoảng ý loạn, anh cảm giác hình như mình đã quên người rất quan trọng.

Tại sao anh cố chấp muốn uống mùi vị cà phê đó như vậy? Tại sao chỉ uống cà phê sẽ khiến anh nhìn thấy bóng dáng mơ hồ kia?

Càng vội vàng suy nghĩ tìm ra đáp án, đầu của anh lại càng đau.

“Cô rốt cuộc là ai?” Anh đỡ đầu nhưc hét lên, hi vọng hình ảnh người phụ nữ kia có thể xuất hiện trả lời vấn đề của anh.

Ngay vào lúc này, mặt của Thẩm Mạt Hình nhảy vào đầu anh, khiến anh cả người từ trên ghế nhảy dựng lên, cà phê trên tay cũng vì vậy mà rơi xuống.

“Tại sao lại nghĩ đến cô ấy. . . .”

Không thể nào, ba mẹ nói qua, anh sau khi học cao trung thì tới Mĩ, anh và cô không thể có bất kỳ quan hệ nào.

“Cà phê. Đúng, nhất định là bởi vì uống cà phê cô ấy pha, mới có thể suy nghĩ lung tung.”

Nhìn cà phê bị anh làm đổ, anh tự nói lầm bầm.

Trừ điều này, thực sự anh không tìm được bất kỳ lý do gì.

Cuối cùng, Tề Thiệu Bạch vẫn đi tới quán cà phê Mạt Hương.

Con người là động vật kỳ quái, một mặt liều mạng thuyết phục mình, anh và Thẩm Mạt Hình không có bất kỳ quan hệ gì, mặt khác anh lại muốn có thể nắm chặt đầu vết.

Trong vườn hoa đã tàn, chỉ còn lại cây non xanh mơn mớn, nhưng trong không khí ngoài mùi thơm cà phê nhẹ nhàng, vẫn có một hương hoa nhàn nhạt.

Hôm nay khách đến quán cà phê rất đông, chưa đi vào bên trong phòng, từ cửa sổ thủy tinh đã có thể nhìn thấy bóng dáng Thẩm Mạt Hình bận rộn. Cô lúc thì đứng ở quầy bar nơi pha cà phê, lúc thì vào phòng bếp, A Quê là trợ thủ cùng cô khôn khéo giao tiếp.

Đã từng gặp phải trắc trở, muốn bước vào quán cà phê thì anh ít nhiều vẫn còn có chút lo lắng, sợ lại bị đuổi ra khỏi cửa, nên anh chần chờ chốc lát mới mở cửa.

Phía trước như là khu bom mìn, anh bước mỗi một bước cũng cực kỳ cẩn thận.

“Hoan nghênh đã tới”.

Bốn chữ vừa vào tai, ngay sau đó ánh mắt của hai người gặp nhau.

Sắc mặt Thẩm Mạt Hình còn chưa hề tốt, chỉ ngại vì khách quá nhiều không lập tức nổi đóa, nhưng cũng không chủ động tiếp đón anh.

Mặc dù vừa bắt đầu là có chút lo lắng, nhưng sống ở đâu thì yên ở đấy, hiện tại lòng anh ngược lại rất là nhẹ nhõm.

“Bà chủ, tôi muốn một ly cà phê đặc biệt do bà chủ pha.”

“Xin lỗi, chúng tôi đã mãn khách.”

Bình thường chỉ cần nói mãn khách có vài người sẽ rời đi, Thẩm Mạt Hình chính là hi vọng Tề Thiệu Bạch tự mình rời đi.

Nhưng lần trở lại này Tề Thiệu Bạch Khả không dễ đuổi như vậy, dựa vào việc đang đông khách, anh lơ đãng nói:

“Tôi có thể chờ chỗ trống.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Không ngăn cản, Thẩm Mạt Hình tự nhiên tránh ra, vội tiếp tục công việc trên tay, hoàn toàn coi anh là người tàng hình.

Nhưng lần này anh nhất định chờ đợi, đợi hơn nửa giờ, thật vất vả chờ mới có một bàn khách rời đi. Có chỗ trống rồi, Tề Thiệu Bạch lập tức đi tới đặt mông (Kate: cái này là nguyên bản convert nha) ngồi xuống chiếm vị trí.

Nhưng anh vẫn bị coi là người tàng hình, Thẩm Mạt Hình làm bộ quên sự hiện hữu của anh, hoàn toàn không muốn pha cà phê cho anh.

Quá khứ, cô năm năm pha cà phê cho anh, vì để anh uống được cà phê ngon hơn, cô còn đặc biệt đi học. Chăm theo bằng chứng nhận, khi đó cô học pha vất vả mà vẫn vui vẻ chịu đựng, thành tâm lại đối lấy giấy thỏa thuận li hôn tuyệt tình.

Hiện tại cô không có bất kỳ nghĩa vụ gì, cũng không muốn pha cà phê cho anh nữa rồi.

“Bà chủ, cà phê của tôi.” Ở vị trí gần đó, Tề Thiệu Bạch không cần hô to là có thể đem âm thanh truyền vào phía sau quầy bar.

Kết quả Thắm Mạt Hình trực tiếp gọi A Quế xuất trận, cô thì ở một bên chỉ huy. Mặc dù tỉ lệ giống nhau, nhưng cà phê A Quế pha và cô pha mùi vị chính là không khác nhau lắm, nên cũng rất nhiều người nói cô không giấu nghề.

Nhưng trên thực tế cô thật sự dốc túi truyền lại, là A Quế đo thành phần cùng độ lửa, kỹ thuật cũng không cô chính xác, pha lên hương có chút khác.

Nhìn cà phê trên bàn, Tề Thiệu Bạch khẽ chau mày nói với A Quế: “Tôi gọi cà phê đặc biệt chính tay bà chủ pha.”

“Bà chủ của chúng tôi nói tay cô ấy có chút không thoải mái, cho nên tôi làm theo, mời thưởng thức một chút, mùi vị giống nhau.”

Hoàn toàn khác nhau. Anh chỉ uống một ngụm, liền đem cà phê bỏ xuống.

“Phiền pha giúp tôi cà phê khác, cái gì cũng có thể.”

“Nhưng. . . .” A Quế nhìn ly cà phê cơ hồ còn hoàn hảo kia, có chút lo lắng.

“Có vấn đề sao?”

“Anh cà phê cũng còn không uống a!”

“Tôi không thích mùi vị này, nghĩ ném thử một chút những thứ khác, không thể được sao?”

“Cũng không phải là không được a. . . .” Chỉ là có chút cảm giác lãng phí.

Tề Thiệu Bạch khách khí nói: “Vậy thì đành phiền cô.”

Khách hàng kiên trì, A Quế không thể làm gì khác hơn là đi trở về quầy bar, pha lại một ly cà phê khác, Thắm Mạt Hình vẫn chỉ ở một bên chỉ đạo, thỉnh thoảng thưởng Tề Thiệu Bạch một cái nhìn lạnh nhạt xem thường.

Cô cũng biết, gã này cố ý đến phá rối đây!

Từ ánh mắt của cô anh có thể đoán ra suy nghĩ của cô, nhưng anh không phải thế, anh chỉ là muốn đến tìm kiếm đáp án, nhưng vẫn không được đối xử thân thiện, mà cô càng không thân thiện, anh lại càng muốn dây dưa cùng cô.

Trải qua lần gây rối này, trên bàn anh đã bày chừng mười ly cà phê, nhưng mỗi một ly anh đều chỉ uống một ngụm, khách hàng không biết chuyện còn tưởng rằng anh là bậc thầy về cà phê, không thì chính là tới phá quán.

Cuối cùng, khách hàng đều rời đi chỉ còn lại anh, Thắm Mạt Hình rốt cuộc không nhịn được nổi đóa.

“Cửa hàng có thể không kiếm tiền, nhưng không hoan nghênh khách đến phá rối, mời rời đi!”

Anh bình tĩnh hỏi ngược lại:

“Đang nói tôi sao? Tôi mới phát hiện ra bà chủ đối với tôi có ý kiến, tôi chỉ đơn thuần muốn uống một ly cà phê đặc biệt của bà chủ đã nghe tiếng từ lâu, nhưng vẫn bị tiếp đón không thân thiện, bây giờ tại sao có thể đem lỗi đặt ở trên đầu tôi?”

Trợn mắt nói dối, cái gì nghe thấy đã lâu. Cô pha cà phê có mùi vị gì, anh không phải rõ ràng nhất sao? Về phần vì sao cô đối với anh không thân thiện, anh cũng hiểu rõ nguyên nhân hơn bất cứ ai mà!

“Nói không hoan nghênh, anh làm gì mà còn không đi? Mời rời đi!”

Cô tức giận quát lớn lần nữa.

5. Chương 5

Tề Thiệu Bạch đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, vì một ly cà phê, tới nơi này để người ta rửa mặt, anh điên thật rồi sao? Người ta cũng nói rõ không hoan nghênh anh, anh cố chấp nhất định ở chỗ này đây đưa làm chi?

Nhưng mà đúng là chỉ một ly cà phê!

Anh hơi buồn bực bất ngờ đứng dậy, bỏ lại năm tờ một ngàn, xoay người rời khỏi quán cà phê Mạt Hương.

“Bà chủ.” A Quế nhìn năm đồng tiền trên bàn, lắp bắp nói.

Thẩm Mạt Hình càng tức, hung hăng bước tới cầm năm đồng tiền kia, bước nhanh chạy ra quán cà phê.

Thẩm Mạt Hình một đường đuổi theo Tề Thiệu Bạch. Chưa tới chỗ xe đậu, Tề Thiệu Bạch đột nhiên dừng lại bước chân, xoay người đối mặt với cô.

Anh vẫn biết cô đi theo phía sau anh, chỉ là suy nghĩ có muốn đối mặt cô hay không.

Cuối cùng, tình cảm chiến thắng lý trí, anh rất muốn hiểu rõ, tại sao cô đối với anh lại không thân thiện như vậy.

Thẩm Mạt Hình tiến lên liền đem tiền mặt nhét trả lại cho anh, “Đem tiền của anh về, không nên dùng tiền tới chà đạp người.”

“Tôi chỉ là trả tiền cà phê, không có ý lấy tiền chà đạp người.” Cô vừa mở miệng vừa chỉ trích, khiến hỏa khí anh vừa đề xuống lại bùng đi lên.

“Trả mấy ly cà phê mà ném năm ngàn, còn nói không phải cố ý chà đạp người? Căn bản là trợn mắt nói dối!”

“Bà chủ. Cô tên là Thẩm Mạt Hình đúng không? Tên rất đẹp, nhưng cá tính của cô thật sự là cùng tên tuyệt không giống, tuyệt không dịu dàng uyển chuyển hàm súc, hay là. cố ý gây sự chú ý của tôi?” Tề Thiệu Bạch bị chọc giận rồi, cô năm lần bảy lượt không có bất kỳ lý do gì mà dùng sắc mặt không tốt đối mặt anh, làm anh không nhịn được lên tiếng phản kích.

Nhưng kết quả của việc ăn nói lỗ mãng, chính là bất ngờ lại bị tát một cái.

Người phụ nữ này cũng quá thích đánh người đi! Tề Thiệu Bạch kinh ngạc nhìn cô chằm chằm.

Thẩm Mạt Hình mình cũng rất giật mình, tính tình của cô vốn rất tốt, dù quá khứ hay ba năm nay, cô luôn khống chế cảm xúc của mình rất tốt, nhưng anh xuất hiện lần nữa xuất hiện, cô thường xuyên không giữ được tâm tình của mình.

Cô không để ý cách nói quái dị của anh, lại bị câu “cố ý gây sự chú ý của tôi” kia chọc giận.

“Tôi sẽ không nói xin lỗi, là anh tự mình nói năng lỗ mãng. Còn nữa, đem tiền của anh về, về sau đừng xuất hiện trước mặt của tôi nữa.” Cô hơi mím môi, đề xuống một chút áy náy không giải thích được, lạnh lùng nhìn chằm chằm anh nói.

Chia tay còn có thể làm bạn bè, ly hôn cũng có thể làm bạn bè, tình huống sau có lẽ là có thể, nhưng khi anh coi cô và tiểu Tề như món đồ thừa bị anh vứt bỏ, vậy thì tuyệt đối không thể rồi.

Cô xoay người chuẩn bị rời đi, Tề Thiệu Bạch lại mở miệng.

“Rốt cuộc tại sao cô lại cư xử với tôi như vậy? Tôi thật sự không thể lý giải, muốn xử người tử hình cũng phải nói cho tôi biết tôi phạm vào tội gì chứ?”

Nghe câu hỏi của anh, trên mặt Thẩm Mạt Hình lộ ra một chút cười khổ, cô nghiêng mặt trả lời anh:

“Đáp án anh rõ ràng hơn bất cứ ai, sao lại phải hỏi tôi?”

Vấn đề này, ba năm trước đây cô cũng muốn hỏi, năm đó rốt cuộc cô phạm vào lỗi gì mà lại bị đối xử như vậy?

Tề Thiệu Bạch thật sự bị lời của cô làm cho hồ đồ, anh nên nhớ cái gì?

“Tôi không hiểu rõ lời này của cô là có ý gì? Có thể nói dễ hiểu hơn chút không?”

Anh thật đúng là sẽ giả bộ, tính nhẫn nại của Thẩm Mạt Hình lần nữa biến mất.

Cô xoay người, lạnh lùng hừ nói: “Kể tiếp chẳng lẽ anh sẽ nói anh mất trí nhớ? Lí do này thật sự quá cũ rồi.”

“Tôi bị mất trí nhớ.” Mặc kệ cũ thể nào, đây đều là sự thật.

Anh trả lời không chậm trễ chút nào, thật sự đã hù dọa Thẩm Mạt Hình.

Cô sống sót thật lâu, suy đoán lời anh đang nói có độ tin cậy cao bao nhiêu?

Nhưng rất nhanh, cô lại mở ra phòng bị.

“Có vài người rất ngu ngốc, bất kể có sai lầm hay không cũng bị thương, thương tích khắp người, nhưng là người thông minh cũng không cần quá phận, đả thương người khác lần thứ nhất là đủ rồi, đừng xấu xa lại đả thương người ta lần thứ hai.”

Câu nói của cô lạnh lùng lại mang theo khổ sở, đâm thật sâu vào tâm khảm Tề Thiệu Bạch, cảm giác giống như anh thực sự đã làm gì chuyện rất có lỗi với cô.

“Đây là ý gì? Xin cô nói rõ hơn một chút.”

“Tôi không có gì để nói cả.”

“Làm ơn, xin cô nói với tôi rõ ràng chút.” Anh khổ sở năn nỉ, anh rất cần một người kể lại cho anh sự thật mà anh đã quên mất.

Nhưng Thẩm Mạt Hình cự tuyệt tiếp tục cùng anh đối thoại, cự tuyệt tin tưởng anh không giả bộ ngu, cô không lưu luyến chút nào xoay người rời đi.

Thét lên một tiếng lớn, Thẩm Mạt Hình mở hai mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, mồ hôi đầy người, mới biết thì ra là cô nằm mơ.

Hơn nữa còn là ác mộng.

Cô mơ thấy Tề Thiệu Bạch bị tai nạn xe cộ, máu đầm đìa nằm trên mặt đất, cô gọi thế nào anh cũng không tỉnh, thậm chí không có bất kỳ người nào chìa tay giúp đỡ anh, mà cô chỉ có thể không ngừng kêu khóc, lại không thể đủ sức trợ giúp anh.

Sau đó, cô lại không thấy tăm hơi Tề Thiệu Bạch. Mặc cho cô tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy anh. Mà vào thời điểm cô tìm kiếm anh, cô lại lâm vào một trận sương mù, kết quả biến thành cô bị bao vây trong đó.

Vì sao cô lại gặp loại mộng này, ngày có chút suy nghĩ đêm sẽ xuất hiện mộng. Nhất định là ban ngày Tề Thiệu Bạch nói những lời đó, cô áp lực quá lớn, mới có thể gặp ác mộng đó.

Người là động vật giỏi về kí ức, hơn nữa đối với kí ức đau đớn càng khắc sâu, nên tục ngữ mới nói: “một ngày bị răn cần, mười năm sợ dây thừng”.

Cô từng thận trọng đem trí nhớ đã niêm phong kĩ giấu vào trong hộp kí ức, không đụng chạm, không hồi tưởng, cho rằng chỉ cần không mở cái hộp đó, sẽ dần dần quên lãng.

Nhưng sự thật chứng minh, trí nhớ lau không đi, mà nỗi đau vẫn cắm rễ sâu cố định trong lòng. Yêu càng nhiều, vết thương lưu lại lại càng sâu sắc.

Nhưng ngay khi cô một mực cho rằng Tề Thiệu Bạch phụ cô thì anh lại nói lời chứng tỏ sự thật hoàn toàn khác, điều này quấy nhiễu cô sâu sắc.

“Mất trí nhớ? Có khả năng sao?”

Cô cũng muốn tin tưởng anh nói, nhưng tất cả lại thật trùng hợp khiến cô không thể nào tin nổi.

“Mất trí nhớ, rồi lại chạy đến tiệm của mình, còn trải qua ba năm? Cũng không phải đang diễn phim thần tượng, lấy ở đâu ra nhiều điều trùng hợp như vậy.”

Mấy năm nay, cô mang theo đứa trẻ, mặc dù hết sức khiêm tốn sống qua ngày, đem tên con trai từ “Tề Gia Tề” đổi thành “Thẩm Gia Tề”, nhưng lại không đổi được sự thật đó là con Tề Thiệu Bạch. Tề gia rất có tiền, tìm được mẹ con bọn họ căn bản là chuyện dễ dàng, tùy tiện tìm người điều tra thông tin là có thể tìm được bọn họ.

Cho nên cô không cho là tất cả chỉ là trùng hợp, ngược lại cảm thấy anh là cố ý tìm bọn họ, sự xuất hiện của anh có dụng ý khác.

Mà nghĩ tới nghĩ lui, lý do có thể khiến Tề Thiệu Bạch khổ tâm, hao tổn tìm mẹ con cô, cũng chỉ có tiểu Tề thôi.

“Anh ta hối hận đã để đứa trẻ ỉnh nuôi sao?”

Năm đó, là Tề gia chủ động buông tha quyền giám hộ, cô có thể yên tâm, nhưng, cô lại không thể lường trước mọi chuyện, trong lòng luôn là cảm thấy lo lắng.

Tề gia rất có tiền, nếu muốn cùng cô tranh đứa trẻ, cô có phần thắng lớn sao?

Có lẽ là cô lo sợ không đâu, nhưng mấy năm nay, tiểu Tề là người duy nhất để cô dựa vào, cô không cách nào tưởng tượng, ngộ nhờ liên cậu bé cũng mất đi, cô sẽ như thế nào.

“Mình có lẽ nên đi tìm luật sư hỏi ý kiến một chút.”

Cô lâm vào tưởng tượng, nghĩ xem phải phòng bị thủ đoạn của Tề gia như thế nào, nghĩ phải phản kích như thế nào, đến mức hoàn toàn quên thời gian.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng con trai gọi, cô mới nhất thời tỉnh táo.

Thẩm Gia Tề ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa phòng cô, “Mẹ, mẹ không chuẩn bị bữa sáng cho con, con bị muộn học rồi.”

Thảm! Cô thật sự là căng thẳng hơi quá, cho nên quên chuyện quan trọng nhất!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Chúng ta hôm nay đi ra bên ngoài mua điểm tâm sáng, con trước đến phòng khách chờ mẹ, mẹ thay y phục rồi xuất phát.”

Cô nhanh chóng nhảy xuống giường, cầm một bộ y phục rồi vọt vào phòng tắm, bọn họ phải trong thời gian ngắn nhất chỉnh trang lên đường.

Anh cả đêm chưa chợp mắt, lăn qua lộn lại đều nghĩ đến lời Thẩm Mạt Hình đã nói, Tề Thiệu Bạch trái lo phải nghĩ nhưng vẫn không hiểu lời của cô. Vậy mà cả đêm qua, nghĩ đến ánh mắt bị thương của cô ấy, tim của anh vẫn nhói đau.

Đến công ty, anh vẫn có chút tinh thần hoảng loạn, nghĩ mãi đến bóng dáng pha cà phê mơ hồ đó, thậm chí còn giống như bóng lưng đang khóc.

Anh nghĩ sẽ tìm Thẩm Mạt Hình hỏi rõ ràng, nhưng. Anh nghĩ tới việc cô cho anh hai cái tát.

“Người phụ nữ kia. thật là hung hãn!”

Cô đánh anh hai lần, căn bản chán ghét anh không lý do, muốn thăm dò chân tướng từ miệng cô có thể rất khó, cho nên anh quyết định bắt đầu tìm kiếm từ Thẩm Gia Tề. Ít nhất, Thẩm Gia Tề không ghét anh, thậm chí là đứng cùng phe với anh.

Vì vậy Tề Thiệu Bạch sau buổi trưa liền triển khai hành động, có điều từng có vết xe đổ lần trước, anh cũng không dám tùy ý đem Thẩm Gia Tề đi chỗ khác nữa, mà đến cửa trường học của cậu chờ đợi.

Thẩm Gia Tề vừa bước ra khỏi sân trường một bước, lập tức nhìn thấy Tề Thiệu Bạch.

“Chú đẹp trai, tại sao chú lại ở chỗ này?”

“Chú đặc biệt tới tìm cháu, ăn no chưa?”

“Ăn no, trường học có bữa trưa rất dinh dưỡng.” Thẩm Gia Tề cười trả lời, rất muốn ở cùng Tề Thiệu Bạch nhiều hơn, nhưng nhớ tới ngày đó bị mẹ quở trách, cho nên vội nói: “Chú, cháu phải nhanh chóng trở về quán cà phê của mẹ, nếu không mẹ sẽ tức giận.”

“Tốt, vậy chú cùng cháu về quán cà phê của mẹ cháu.” Tề Thiệu Bạch giơ tay cho cậu.

Nhưng Thẩm Gia Tề rất sớm đã quen thuộc, cậu cười lắc đầu mà nói: “Chú, cháu đã không còn là đứa bé rồi, không cần nắm tay cũng sẽ không đi lạc.”

Nhưng thật ra là có chút cảm thấy ngượng ngùng, trên đường đều là bạn học, nếu như Tề Thiệu Bạch nắm tay cậu, ngày mai tới trường học nhất định sẽ bị bạn học cười.

Nhưng có lúc cậu cũng hâm mộ những đứa trẻ được ba nắm tay kia.

Đứa nhỏ này, trưởng thành sớm làm cho người khác đau lòng. Tề Thiệu Bạch không miễn cưỡng, chỉ đưa tay cầm cặp sách nặng nề của cậu, ngay sau đó nâng lên vai.

“Chú tốt như ba của người khác vậy!” Cường tráng uy vũ, tựa như núi chính là ba. Thấy Tề Thiệu Bạch không phí chút sức lực nào xách cặp lên vai, Thẩm Gia Tề không nhịn được sùng bái nhìn anh.

“Vậy sao? Vậy cũng trả lời chú một chuyện không? Ba của cháu đâu?”

Không ngờ Thẩm Gia Tề vừa nghe đến câu hỏi của anh, đầu liền cúi xuống, trầm mặc không nói.

“Thế nào? Chú nói sai sao?”

Tề Thiệu Bạch liền vội ngồi xổm xuống hỏi thăm.

“Không có. Cháu không có ba.”

“Mỗi người đều có ba, Cháu dĩ nhiên cũng có.”

“Cháu biết rõ cháu có, ở lúc cháu còn rất nhỏ, cũng có ba rất thương cháu.”

“Sau đó thì sao? Ba đi nơi nào rồi hả?”

“Không biết, cháu không nhớ rõ. Dù sao thì có một ngày không thấy tăm hơi của ba, chỉ còn lại hai người cháu và mẹ, hơn nữa mẹ không bao giờ nói chuyện về ba nữa.”

“Vậy sao? Vậy cháu nhớ ba cháu tên gọi là gì không?” Tề Thiệu Bạch rất không hiểu, tại sao có người có thể độc ác bỏ lại cốt nhục của mình như vậy? (Kate: Vâng, người đó là anh đấy ạ!)

Thẩm Gia Tề lắc đầu, buồn rầu nói: “Khi đó cháu còn quá nhỏ, vừa mới học mẫu giáo, đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mẹ cháu gọi ba cháu là tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch?” Anh nghe đến cái tên Thẩm Gia Tề trong miệng thốt ra, nhất thời ngây ngẩn cả người, tên kia nghe thật giống tên sủng vật.

“Cháu nhớ không lầm?”

“Không sai a, mẹ cháu gọi ba cháu là tiểu Bạch.”

Khi Thẩm Gia Tề một lần nữa khẳng định chắc chắn thì trong đầu anh đột nhiên thoáng qua một liên tưởng, ba tiểu Tề gọi là tiểu Bạch, mà anh gọi là Tề Thiệu Bạch, sẽ không phải là có liên hệ gì đi.

Ngẫm lại thái độ Thẩm Mạt Hình đối với anh, anh càng cảm thấy trong đó có nghi vấn rất lớn.

“Tiểu Tề, cháu có hình của ba không? Có thể đưa chú nhìn một chút không?”

Không hỏi thì không sao, vừa hỏi, cậu đột nhiên khóc.

“Không có. Cháu thật nhớ ba. Ba cháu tại sao không trở về nhà. Có phải tiểu Tề không ngoan không.”

“Tiểu Tề ngoan, không sao, chú tin tưởng, đây tuyệt đối không phải lỗi của tiểu Tề, tiểu Tề đừng khóc nữa!” Bộ dáng khóc thầm của Thẩm Gia Tề, lần nữa làm tình thương của ba trong anh trỗi dậy, khiến anh đau lòng không thôi.

Ba tiểu Tề là ai, tại sao phải bỏ lại cậu bé ngoan ngoãn như vậy? Mà anh, có phải cùng hai mẹ con này có liên quan gì không?

Người có gốc rễ là động vật, nếu sinh ở trên thế giới này, đã từng xảy ra chuyện gì, luôn có dấu vết mà lần theo. Tề Thiệu Bạch vốn định gọi điện thoại hỏi mẹ quá khứ của mình, nhưng cầm ống nghe lên, lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Nếu như anh và mẹ con Thẩm Mạt Hình sự thật là có quan hệ gì, nhưng anh vẫn đến nay mới biết, nghĩa là bọn họ che giấu chân tướng với anh. Nếu che giấu, vậy cho dù anh hỏi nhiều lần hơn nữa, chắc chắn bọn họ sẽ không nói thật.

Cho nên anh chỉ có thể tự mình tìm đáp án.

Anh đến Đài Loan vốn là muốn tìm ra người còn sót lại trong trí nhớ anh là ai, anh không nghĩ cha mẹ sẽ cố ý giấu giếm anh, nhận định không có một tia đầu mối chỉ tính toán tìm vận may. Nhưng lần này, anh có một chút dấu vết, tự nhiên muốn cẩn thận thăm dò, đem quá khứ của anh hoàn toàn khơi ra.

Anh sai trợ lý Hứa đến Ủy ban nhân dân xem bản sao hộ tịch gốc của anh, ngoài dự liệu của anh, hộ tịch của trong tài liệu viết rất vô cùng rõ ràng, anh rút khỏi hộ tịch vào ba năm trước, mà không phải như lời cha mẹ anh, sau khi học cao trung liên về Mi.

Càng làm cho anh cảm thấy ngoài ý muốn là, trong tài liệu hộ tịch của anh, xuất hiện hai cái tên làm người ta không tưởng được.

Một là Thẩm Mạt Hình, một là Thẩm Gia Tề.

6. Chương 6

Tất cả rốt cuộc có giải thích hợp lý, vì sao anh cố chấp uống cà phê cô pha, vì sao luôn nhớ tới một hình ảnh mơ hồ, tại sao thấy Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề tim của anh sẽ đau đớn không thôi.

Hiện tại, đáp án đã tìm đến.

Nhưng này đáp án thật quá chấn động, làm anh bị sợ đến ngất người thật lâu.

Anh cũng không hề nhớ mình từng có một cuộc hôn nhân, càng không nghĩ tới, mình còn có con trai. Mà anh, chính là người hại Thẩm Mạt Hình khổ cực một mình nuôi nấng con trai, lại là đầu sỏ hại Thẩm Gia Tề khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Anh ngất người thật lâu, thật lâu, khi anh rốt cuộc hoàn hồn, lập tức nắm chìa khóa vội vàng lao ra công ty, lên đường phóng xe như bay đến quán cà phê Mạt Hương.

Đi tới bên ngoài quán cà phê, bước chân của anh dừng lại, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn bóng dáng bạn rện bên trong.

Hiện tại anh hiểu, tại sao cùng cô rõ ràng rất xa lạ, rồi lại có một loại cảm giác đã từng quen biết.

Anh muốn tiến lên, nhưng chân của anh giống như mọc rễ, ngay cả một bước cũng không thể di chuyển.

Ánh mắt của anh cũng đã quyết định, chỉ có thể đuổi theo bóng dáng trong nhà.

Không biết đã trải qua bao lâu, ánh mắt của anh và Thẩm Mạt Hình đối gặp nhau, nhưng cô chỉ yên lặng nhìn anh ngẩn ngẩn một giây, lập tức đem tầm mắt dời đi chỗ khác, làm như anh không tồn tại.

Anh cũng không đi vào quấy rầy, hoặc nên nói, anh có một cảm giác giống như càng gần tình yêu càng bất an.

Nếu như tiến vào, thì nên nói cái gì?

Mặc dù biết rõ anh có một người vợ đã ly hôn và con trai, nhưng anh vẫn không biết tại sao mình lại bỏ rơi bọn họ. Mất trí nhớ cũng không phải lý do tốt, anh phải làm thế nào đối mặt với hai người này?

Thẩm Gia Tề phát hiện ra anh, cậu nhanh chóng nhảy từ trên ghế xuống, vui vẻ la hét.

“Là chú đẹp trai! Con đi gọi chú. . . .”

“Thẩm Gia Tề, ngồi xuống! Tiếp tục làm bài tập của con.”

Thẩm Mạt Hình lên tiếng hét lớn, dọa cậu phải ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí.

Thẩm Gia Tề mặc dù không dám nhúc nhích, nhưng lại không yên lòng, nhiều lần liếc trộm ra bên ngoài, Thẩm Mạt Hình tại sao có cảm giác không phải như vậy?

Cô cảm thấy, Tề Thiệu Bạch đang dùng ánh mắt vô cùng nóng bỏng theo dõi cô.

Cô vờ hết sức điềm tĩnh, bận rộn vô cùng lại còn thỉnh thoảng xảy ra chút chuyện không may.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cô cho là Tề Thiệu Bạch sẽ nhanh chóng tự động rời đi, nhưng qua nhiều giờ, anh vẫn đứng ở bên ngoài quán cà phê.

“A! Trời mưa.”

A Quế chạy đến cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ, rất thông cảm cho Tề Thiệu Bạch, nên không nhịn được nói với Thẩm Mạt Hình:

“Chị Mạt Hình, cho anh ấy vào đi..., mưa càng lúc càng lớn!”

Hạt mưa to như cái đầu, va vào thủy tinh, phát ra âm thanh ba đáp ba đáp (tiếng mưa va vào thủy tinh), thấy âm thanh kia cô liền nghe kĩ, không sai, mưa rất lớn.

Cô cũng không phải người phụ nữ tâm địa sắt đá gì, dù tức Tề Thiệu Bạch thế nào, nhưng nghĩ tới anh sẽ bị dầm mưa toàn thân ướt sũng, vẫn nhịn không được mà đau lòng.

“Tiểu Tề, đi gọi chú ấy vào tránh mưa.”

“Dạ! Con lập tức đi!” Thẩm Gia Tề nhanh chóng nhảy xuống ghế, lấy tốc độ chạy trăm mét vọt ra ngoài phòng, đưa Tề Thiệu Bạch toàn thân ướt đầm kéo vào quán cà phê.

“Tôi đi pha cà phê giúp anh.” Cô xoay người lên thở dài.

Ba năm, thì ra là cô không chỉ không quên anh, thậm chí còn không học nghe lời.

Pha cà phê, suy nghĩ của Thẩm Mạt Hình trở lại quá khứ lần nữa, lúc cô và Tề Thiệu Bạch mới quen ——

Thời điểm cô còn trong nước, ba mẹ ly dị, cô đi theo mẹ sinh sống mãi cho đến năm thứ hai đại học. Năm ấy mẹ cô gặp được tình yêu thứ hai, cô khích lệ mẹ dũng cảm theo đuổi hạnh phúc. Sau khi mẹ đến Canada, bà liền bắt đầu cuộc sống mới.

Mỗi tháng, mẹ cô sẽ chuyển một khoản sinh hoạt phí đến tài khoản tiết kiệm của cô, bình thường, hai người dùng chat webcam liên lạc, cuộc sống cũng không khổ cực tịch mịch như trong tưởng tượng.

Năm thứ hai đại học, cô biết Tề Thiệu Bạch. Anh và cô cùng một xã đoàn nhưng không cùng trường, khi đó cô được trao ột nhiệm vụ, chính là dẫn dắt Tề Thiệu Bạch đến tham dự trại hè Quốc Trung Sinh.

Nghe nói Tề Thiệu Bạch cũng không tham gia hoạt động của xã đoàn, bởi vì anh rất bận, còn chưa tốt nghiệp đã vội vàng nhận huấn luyện tiếp quản công ty của gia tộc, nên anh ngoài đi học, đều đến công ty nhà anh thực tập, vùi đầu học quản lý sự nghiệp của ba anh, nếu không do xã viên khác nhắc trước, cô thậm chí không biết trong xã đoàn có nhân vật này.

Nhưng cô không sợ thách thức, tiếp nhận nhiệm vụ lập tức gọi điện thoại liên lạc Tề Thiệu Bạch.

“Tôi bây giờ đang ở nhà, nhưng sau đó phải ra ngoài, nếu như em không ngại phiền toái thì đến chỗ tôi ở. Nhưng tôi chỉ cho em mười phút, nếu như em không thuyết phục được tôi, cũng đừng trách tôi cự tuyệt.”

“Được, em nhất định sẽ cố gắng thuyết phục anh tham gia hoạt động.”

Mà cô cũng nghe nói Tề Thiệu Bạch rất thích uống cà phê, nên trước khi tới thuyết phục anh, cô đặc biệt pha cà phê hương nhài sở trường của cô dự định hấp dẫn vị giác của anh. (Kate: Giờ mới để ý tên quán cà phê Mạt Hương tức là cà phê hương nhài)

Cô mạnh dạn mang theo cà phê, tới cửa.

“Lá gan em thật lớn, không sợ gặp phải đại dã lang (hải hoa tặc =))?”

Nhìn nữ sinh mềm mại phía trước đơn thương độc mã đến chỗ hẹn, Tề Thiệu Bạch cố ý hù dọa cô.

“Em nghe nói Tề học trưởng là một chính nhân quân tử, tin tưởng sẽ không làm loại hành vi tiểu nhân đó. Đây, đây là quà gặp mặt của em.”

“Em là hồi lộ tôi sao? Nên sau khi tôi nhận lấy, thì phải đồng ý vô điều kiện bất kỳ yêu cầu của em chứ gì?” Anh tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) hỏi: “Bên trong là vật gì?”

“Cà phê em pha.”

“Cà phê em pha? Không lẽ em định làm tôi hôn mê, sau đó gọi người đem tôi vác lên xe du lịch cùng các em đi trại hè ở vùng nông thôn quanh nước?”

“Tề học trưởng rất biết nghi thần nghi quỷ, nhìn em lớn lên giống loại dùng thủ đoạn lừa bịp người khác sao? Yên tâm! Cà phê này rất an toàn, hơn nữa học trưởng uống tuyệt đối sẽ không hồi hận, chỉ là. trước khi uống em có yêu cầu nho nhỏ.”

“Nói đi. Em chỉ còn lại năm phút đồng hồ có thể nói yêu cầu của em, năm phút sau tôi phải tham gia bữa tiệc của tôi rồi.”

“Xin học trưởng uống cà phê xong, nếu hài lòng, hãy tham gia hoạt động của bọn em, nếu như không hài lòng, em liền bỏ suy nghĩ thuyết phục anh, không đến phiền anh, như vậy có thể không?”

“Học muội, em tên là gì?”

“Em là quản lý khu ẩm thực, Thẩm Mạt Hình.”

“Thẩm Mạt Hình, em không nghe nói tôi rất kén chọn sao? Tôi uống không hài lòng, sẽ trực tiếp đem cà phê vứt sạch, em xác định tôi phải uống? Em chịu được đả kích?”

Anh cố ý nói ngoa, chính là muốn Thẩm Mạt Hình bỏ cuộc giữa đường.

Nhưng cô không bị dọa lui, bởi vì đối với thủ nghệ của mình cô tương đối tự tin.

Nhìn cô lòng tin tràn đầy, Tề Thiệu Bạch càng muốn áp chế nhuệ khí của cô, muốn cố ý bắt bẻ, nhưng sau khi anh uống xong cà phê, liền quên ý định ban đầu của mình.

Không chịu thua kém, anh gần như một ngụm liền yêu cà phê đặc biệt của Thẩm Mạt Hình.

“Như thế nào? Hài lòng hay không hài lòng?”

Thật ra cô vẫn là có chút khấn trương, cẩn thận theo dõi anh hỏi.

Anh cho cô một khuôn mặt tươi cười mê người nói:

“Mùi vị này, tôi cả đời cũng sẽ không quên. Học muội, em thắng.”

Thắng? Không, cô chưa từng thắng nổi. Đắm chìm trong quá khứ Thẩm Mạt Hình khổ sở cười một tiếng, từ khi anh cho cô nụ cười mê người cùng lời ca ngợi ấy, cô đã là người thua.

Suy nghĩ trở lại hiện tại, nhìn Tề Thiệu Bạch, lòng của Thẩm Mạt Hình thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ba năm, Tề Thiệu Bạch không có quá nhiều thay đổi, thoát nhìn còn có sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành. Tóc và y phục của anh đều vẫn còn ướt, thỉnh thoảng giọt nước theo lọn tóc nhỏ xuống, nhưng anh tuyệt không để ý, ngược lại rất thỏa mãn thưởng thức cà phê đặc biệt cô pha.

Dáng vẻ thỏa mãn này, cũng giống như trước kia, làm lòng cô tràn đầy rối rắm.

“Mùi vị này. Anh cả đời cũng sẽ không quên.” Anh thưởng thức cà phê, theo bản năng lẩm bẩm.

Lời giống vậy, thời điểm mới quen anh đã nói, sau khi kết hôn, anh ngày ngày treo ở khoe miệng, hiện tại, lại lặp lại lời nói giống vậy, anh mất trí nhớ thực sự là lời nói dối chứ? Nếu không nào có trùng hợp như thế.

Cô không nhận được lạnh lùng giễu cợt.

“Lời bình của anh thật đúng là liên miên bất tận, nghe qua chuyện cậu bé chần cừ chứ? Nói dối nhiều, cũng sẽ không có người tin tưởng.”

Nghe được cô vòng vèo đang chửi anh, nhưng anh không có ý định phản bác, tương đối hiểu kỳ chuyện xưa giữa bọn anh.

“Anh đã nói lời giống vậy sao? Nói lúc nào?”

Anh hiện tại đem tất cả hi vọng tìm lại quá khứ gửi vào Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề, anh rất hy vọng có thể nhớ lại từng ly từng tý, dù đi qua đủ loại có ngọt bùi cay đắng, vẫn tốt hơn trí nhớ tất cả đều trống rỗng.

Nhưng Thẩm Mạt Hình nghe thế, chỉ cảm thấy cách anh nói lặp lại, để cho cô có cảm giác bị đùa bỡn.

“Tề Thiệu Bạch, anh rốt cuộc muốn diễn trò diễn tới khi nào?”

Thấy Thẩm Mạt Hình tức giận như vậy, Tề Thiệu Bạch nhẹ giọng:

“Diễn trò? Xem ra giữa chúng ta thật sự có đoạn quá khứ rất không vui vẻ, nếu không em sẽ không thấy anh liên chán ghét như vậy, nhưng bây giờ bọn em. . . .em và tiểu Tề, có thể là chìa khóa giúp anh tìm về quá khứ, cho dù em rất chán ghét anh, anh vẫn muốn nhờ em nói một chút về chuyện đã qua giữa chúng ta, có lẽ có thể làm anh nhớ tới một chút dấu vết.”

Quá khứ không vui?

Không, nếu như bỏ qua đoạn ly hôn ngắn ngủi, quá khứ của bọn họ trôi qua vô cùng hạnh phúc mỹ mãn.

Anh là người chồng tốt, cũng là người ba tốt, sau khi kết hôn, anh ngoài công việc, tất cả trọng tâm đều ở trên người cô và tiểu Tề, bọn họ hầu như không có cãi nhau.

“Anh nói sai sao? Chẳng lẽ quá khứ của chúng ta không hề không vui? Vậy chúng ta tại sao phải ly hôn?”

Nếu như anh không nhớ rõ từng ly từng tý chuyện bọn họ đã kết hôn năm năm nay, tại sao lại nhớ chuyện bọn họ đã ly hôn? Thẩm Mạt Hình nghe không hiểu, lời của anh rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.

Có lúc, cô tin tưởng anh thật sự đã mất trí nhớ, muốn tha thứ anh, thế nhưng anh lại nói ra lời nói khiến cô hoài nghi, làm cô lần nữa lâm vào trong cảm xúc rối rắm.

“Anh nhờ người đến ủy ban điều tra tài liệu hộ khẩu, sau khi xem thì chấn động, dù thế nào anh cũng không nghĩ các em và anh có quan hệ. Tại sao vừa bắt đầu em không nói rõ ràng với anh? Chúng ta tại sao ly hôn? Là gặp anh ở ngoài nên em mới ghét nhìn anh sao?”

Người lớn đang nói cái gì? Tại sao vẻ mặt nhìn đáng sợ như vậy?

Thẩm Gia Tề ngược đầu, nhìn chú đẹp trai và mẹ, nhỏ giọng hỏi:

“Mẹ. . . . Mọi người đang nói gì? Cãi nhau sao?”

“A Quế, giúp chị đưa tiểu Tề vào bên trong phòng nghỉ làm bài tập.”

Phát hiện cảm xúc con trai chịu ảnh hưởng, cô vội vàng phải bảo vệ cậu.

“Con không muốn đi vào, mẹ, mẹ và chú đẹp trai có thể đừng cãi nhau được không?”

“Tiểu Tề, nghe lời của mẹ con.”

“Chú đẹp trai. . . . sẽ không đột nhiên đi mất chứ?”

Trong trí nhớ, ba có một ngày đột nhiên không thấy, cũng không về nhà nữa, cậu sợ chú ấy cũng sẽ như thế.

“Chú bảo đảm, tuyệt đối sẽ không đi mất.”

Sau khi anh liên tục bảo đảm, Thẩm Gia Tề mới ngoan ngoan đi theo A Quế vào bên trong phòng nghỉ ngơi.

“Mời rời đi, tôi không muốn làm tiểu Tề tổn thương lần nữa, xin anh về sau không cần lại xuất hiện trước mặt chúng tôi.”

Đợi Thẩm Gia Tề vừa rời đi, Thẩm Mạt Hình lập tức hạ lệnh đuổi khách.

“Anh đồng ý với tiểu Tề sẽ không rời đi, cho nên mong muốn của em anh không thể làm theo. Hơn nữa anh không chỉ sẽ không làm theo, về sau anh cũng sẽ quay lại, anh nghĩ bất kỳ người cha nào đều có quyền thăm con trai của mình.”

“Quyền thăm con? Ban đầu chính anh vứt bỏ tiểu Tề, anh không có quyền yêu cầu như vậy.”

Cô phẫn hận nhất chính là anh nắm đó máu lạnh vô tình.

Chính anh vứt bỏ? Cho nên cô mới có thể nhìn anh chán ghét như vậy?

“Chuyện em nói hoàn toàn không có trong trí nhớ của anh, nếu như em thật sự hi vọng anh hoàn toàn buông tha, vậy thì mau sớm giúp anh tìm lại trí nhớ anh bị mất, trước đó, anh sẽ ngày ngày hưởng thụ quan hệ cha con vui vẻ anh nên có.”

“Tôi không làm được, cũng không đồng ý!”

Gã này là thổ phỉ à? Muốn như thế nào liền như thế!?

“Nếu như em không phải hi vọng em và anh tranh đứa trẻ, thì làm hãy theo yêu cầu của anh.” Anh thái độ kiên quyết.

Xem ra anh không chỉ nói suông mà thật tính toán thực hiện tới cùng. Vào giờ phút này, Thẩm Mạt Hình thấy trước mắt không phải người ba dịu dàng, người chồng tốt mà cô đang thương lượng với một thương nhân.

“Tôi thấy anh mất trí nhớ là giả, muốn cùng tôi tranh đoạt đứa trẻ mới là thật?” Cô quyết sẽ không yếu thế.

Thấy phòng bị của cô lại mạnh hơn, biết không thể cứng đối cứng, nụ cười dịu dàng mê người lại quay lại trên mặt Tề Thiệu Bạch, anh chậm rãi đến gần Thẩm Mạt Hình nói:

“Thả lỏng, nghĩ về mặt tốt, tiểu Tề có ba cũng có mẹ thương yêu, thật ra không phải là chuyện xấu, không cần lập tức từ chối.”

Anh tiến sát, khiến nhịp tim của cô không tự chủ được nhanh hơn, hô hút cũng biến thành rối loạn.

“Nếu như anh làm không được, cũng không cần cho cậu bé bất cứ hy vọng nào.”

Cô âm thầm hít sâu một cái, không lộ ra một tia dao động nói. Năm đó anh rời đi làm tiểu Tề khóc như mưa đêm thật lâu, bọn họ rất lâu mới vượt qua được, cho nên, cô không cho phép mình đi vào vết xe đổ nặng hơn.

Cô sợ cho cậu bé quá nhiều hi vọng lại vô ích sẽ tổn thương đến đứa cậu, cũng sợ mình lần nữa rơi vòng xoáy tình yêu, không cách nào tự kiềm chế, cô không muốn bị thương nữa, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là đẩy anh ra.

7. Chương 7

A Quế nghe được đối thoại của Thẩm Mạt Hình và Tề Thiệu Bạch, liền nói với Thẩm Gia Tề Tề Thiệu Bạch là ba cậu. Thẩm Mạt Hình cũng chưa từng nghĩ tới việc giấu giếm sự thật Tề Thiệu Bạch là ba của cậu, cho nên khi tiểu Tề hỏi cô, chú đẹp trai có phải là ba cậu không, cô thản nhiên thừa nhận.

Tuyên bố của Tề Thiệu Bạch hôm đó hình như cũng không phải là nói dối, anh ngày ngày đến quán cà phê trình diện, dù không tới quán cà phê, cũng sẽ đến thăm nhà trọ của bọn họ, làm vị khách không mời mà đến.

Hôm nay, Thẩm Gia Tề sau giờ học đi tới quán cà phê, vừa đẩy cửa, người vẫn còn ở ngoài phòng đã lớn tiếng la hét:

“Ba hôm nay có tới không?”

“Còn chưa tới đây.”

Vừa nghe Tề Thiệu Bạch còn chưa tới đây, Thẩm Gia Tề lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Tề Thiệu Bạch, đến góc ghế sa lon, cùng nói chuyện với ba đẹp trai của cậu qua đường dây nóng.

“Ba, tiểu Tề đây.”

Trùng hợp, Hứa Vũ Huân đang ở trong cửa hàng của Thẩm Mạt Hình, vừa nghe tiểu Tề gọi, trong lòng không tự chủ khấn thề lên.

Thẩm Mạt Hình còn chưa kịp nói gì, A Quế đã mĩa mai:

“Bác sĩ Hứa, tôi đã nói với anh rồi, ba tiểu Tề trở lại! Hơn nữa đáng đáp siêu cấp đẹp trai, còn là tổng giám đốc công ty lớn.”

“A Quế, bớt nói một hai câu, nhanh đi làm việc của em đi.”

“Vâng.”

A Quế bĩu môi, không cam tâm tình nguyện trở về quầy bar.

“Anh không phải trở về bệnh viện trực sao, ăn cơm nhanh lên đi.”

Thẩm Mạt Hình không muốn tiếp tục chủ đề vừa nói, nhưng Hứa Vũ Huân không muốn kết thúc.

“Điều A Quế vừa nói là sự thật? Ba ruột của tiểu Tề trở lại?”

Cô không nói, ánh mắt dừng lại ở góc ghế sa lon, nhìn nụ cười trên mặt con trai đang nói chuyện điện thoại cùng Tề Thiệu Bạch.

“Mạt Hình, em biết tâm ý của anh đối với em chứ?”

Cũng bởi vì cô hiểu, cho nên mới luôn cùng anh giữ một khoảng cách mọi lúc. Cô hiểu rất rõ tim mình, trước, bởi vì chưa đem tình cảm của mình sắp xếp tốt, cho nên không muốn tiếp nhận những người khác, mà bây giờ, lòng cô bởi vì Tề Thiệu Bạch xuất hiện mà rối loạn hơn, điều duy nhất rõ ràng là cô không thể chấp nhận bác sĩ sĩ Hứa.

“Bác sĩ Hứa, anh không cần tiếp tục đem tình cảm lãng phí ở trên người chúng tôi, anh nên đi tìm người con gái tốt hơn, mà không phải bà mẹ độc thân như tôi.”

“Anh đã nói không để ý, cũng sẽ coi tiểu Tề như con đẻ của mình, cho anh một cơ hội được không?”

Ba của tiểu Tề của xuất hiện, khiến Hứa Vũ Huân bắt đầu cảm thấy gian nan, anh sợ mình sẽ không tích cực hành động, e rằng sẽ thực sự bỏ lỡ Thẩm Mạt Hình.

“Cuối tuần này anh không đi làm, chúng ta đưa Tiểu Tề đi khu vui chơi chơi chứ?”

Anh đề nghị, muốn mượn cơ hội kéo gần khoảng cách.

“Ba cháu đã hứa dẫn cháu đi khu vui chơi rồi.”

Không đợi Thẩm Mạt Hình trả lời, Thẩm Gia Tề chạy tới đây, tức khắc dội nước lạnh cho Hứa Vũ Huân.

“Vậy sao? Vậy chú không thể làm gì khác hơn là mời mẹ cháu đi ăn cơm rồi.”

Anh không sợ bị tiểu Tề biết mình muốn theo đuổi Thẩm Mạt Hình, cũng không kiêng kỵ khiến tiểu Tề biết anh tính toán làm dưỡng của cậu.

Nhưng Thẩm Gia Tề cũng không thích anh, cũng không muốn anh làm dưỡng, cũng không muốn để cho gả mẹ cậu cho anh.

Cho nên vừa rồi cậu nghe thấy lời nói của Hứa Vũ Huân, liền vội vàng nói qua điện thoại cho Tề Thiệu Bạch, chú bác sĩ Hứa muốn dẫn anh và mẹ đi khu vui chơi, Tề Thiệu Bạch liền đưa ra lời mời giống như thế.

“Ba cháu nói mẹ cũng phải đi khu vui chơi cùng chúng cháu.”

Cậu đưa di động đưa ẹ, cười toe toét nói:

“Mẹ, ba nói muốn nói chuyện với mẹ.”

Thẩm Mạt Hình cau mày, có vẻ rất miễn cưỡng nhận lấy điện thoại di động, không cam tâm tình nguyện đáp lại:

“Anh muốn đưa tiểu Tề đi chơi tôi sẽ không cản trở, nhưng mà tôi sẽ không đi.”

“Em không phải hy vọng anh không quán lấy em nữa, vậy thì giúp anh tìm lại trí nhớ bị đánh mất sớm một chút. Anh đang suy nghĩ, trước kia chúng ta hẳn là có một lần đưa tiểu Tề đi khu vui chơi, cho nên muốn đi xem có thể nhớ tới những thứ khác một chút không, ngoài ra Chủ nhật đi khu vui chơi sẽ ăn cơm dã ngoại, làm phiên em.”

Ăn cơm dã ngoại? Cái gì vậy! Thật đúng là kẻ sẽ sai khiến, cô còn muốn kháng nghị, nhưng anh đã kết thúc trò chuyện, hại cô chỉ có thể tự mình cầm điện thoại di động giận dữ.

Bởi vì không nghe thấy Thẩm Mạt Hình cự tuyệt đối phương, Hứa Vũ Huân ở một bên nghe được tâm cũng lạnh.

“Em. . . . em vẫn cự tuyệt anh, là bởi vì người kia sao?”

“Dĩ nhiên không phải.”

Không muốn bị nhìn thấu bí mật sâu nhất trong đáy lòng, Thẩm Mạt Hình vội vàng phủ nhận.

Nhưng người trong cuộc mơ hồ, người ngoài cuộc sáng suốt, ba năm nay, Hứa Vũ Huân vẫn luôn cảm thấy, cánh cửa bước vào lòng của Thẩm Mạt Hình vẫn khóa chặt, trước đây anh vẫn muốn cố gắng mở khóa, không hề nhụt chí, nhưng mà giờ phút này lại có cảm giác cực kỳ bất lực.

Thức ăn ngon đột nhiên trở nên vô vị tẻ nhạt, anh vô lực đứng dậy, chỉ nhẹ giọng nói gấp lại, đã ra quán cà phê.

“Hi vọng lần này anh ấy có thể từ bỏ. . . .” Cô đưa mắt nhìn Hứa Vũ Huân rời đi, khẽ thở dài.

Chủ Nhật, Thẩm Mạt Hình giống như học sinh tiểu học lần đầu tiên ra ngoài trường, dậy thật sớm để chuẩn bị sushi để đi khu vui chơi.

Nơi vui chơi chính của bọn họ là thôn Lục Phúc, mấy năm nay bận rộn công việc, cô gần như không có cơ hội và thời gian đưa tiểu Tề đến Đài Bắc ngoại trừ chơi đùa quanh nhà, cho nên Tiểu Tề vừa xuống xe, tâm trạng liền vui vẻ chạy về phía trước.

“Em không đưa con ra ngoài chơi sao?”

Tề Thiệu Bạch rất không hài lòng nhìn cô, trong giọng nói có ý trách cứ.

Anh trách cô cũng được, nhưng là ai đột nhiên đề nghị ly hôn, bỏ lại mẹ con họ?

Năm đó, cô từ chối học phí, tiền nuôi dưỡng mẹ anh cung cấp, một mình mang theo tiểu Tề rời căn nhà của họ, một mình thuê nhà bên ngoài. Mà quán cà phê bấy giờ mới bắt đầu kinh doanh, doanh thu nhiều lắm chỉ có thể đủ trang trải cuộc sống, tất nhiên không có dư thừa tình lực cùng tiền bạc để tiêu xài.

Cho đến hai năm trước, tất cả dần dần vào quỹ đạo, quán cà phê buôn bán tương đối ổn định, cuộc sống của bọn họ mới có thể thở một chút, nhưng vẫn không có thời gian du lịch.

“Người ích kỷ sao biết người khác khổ cực như thế nào, người bỏ đi không phải là tôi.”

Không phải cô, nói đúng là anh, nhưng Tề Thiệu Bạch cũng cảm thấy rất vô tội.

“Em nói anh bỏ đi, nhưng theo như anh thấy về mình, đó tuyệt đối không phải việc anh sẽ làm, trong đó nhất định là có hiểu lầm gì. Nhưng mà, coi như anh không đúng, còn vị bác sĩ kia? Anh ta nếu muốn theo đuổi em, tại sao lại được phép tiếp cận tiểu Tề.”

Anh lên án Hứa Vũ Huân quá bất công, vì người trong cuộc không ở đó, Thẩm Mạt Hình chỉ đành phải thay anh ta cãi lại.

“Bác sĩ Hứa là người tốt, năm đó nếu như không phải anh ấy cẩn thận chăm sóc tiểu Tề, tiểu Tề hiện tại không biết sẽ như thế nào. . . . Anh ấy đối với tiểu Tề thật tốt vô cùng, anh không nên như vậy phê bình anh ấy như thế.”

Nghe được Thẩm Mạt Hình không ngừng nói tốt về Hứa Vũ Huân, Tề Thiệu Bạch không thể không ghen.

“Anh ta vì theo đuổi em, đương nhiên có thể đưa về mặt tốt cho em xem, nhưng bây giờ anh đã biết tiểu Tề là con trai anh, thì không thể không giữ lấy thật chặt, anh sẽ tiếp tục quan sát, nếu như anh phát hiện em chọn đối tượng không thể chăm sóc tiểu Tề thật tốt, anh sẽ không giao tiểu Tề cho các em.”

“Bác sĩ Hứa không phải đối tượng tôi chọn, cho nên anh không cần phải điều tra người ta. Còn nữa, tiểu Tề là con trai tôi, tự tôi sẽ chăm sóc thật tốt, không phiền anh phải vất vả!”

Hai người càng nói càng lớn tiếng, Thẩm Gia Tề vốn đang ở bên cạnh chơi rất vui vẻ, phát hiện, vội vàng chen vào giữa hai người, ngược đầu hỏi hai người:

“Ba mẹ cãi nhau sao sao? Ở chỗ này cãi nhau sẽ rất mất thể diện!”

Mất thể diện? Qua lời nhắc nhở của con trai, hai người mới phát hiện, bọn họ nói chuyện quá lớn tiếng, đã trở thành rất tiêu điểm trong mắt rất nhiều người.

“Không có, ba mẹ không cãi nhau, ba mẹ đang thảo luận, đúng không?”

Tề Thiệu Bạch cười mong Thẩm Mạt Hình phụ họa.

“Ừ.”

Thẩm Mạt Hình sợ con trai lại kháng nghị, đành phải phối hợp diễn xuất.

“Trước kia chúng ta đã tới nơi này sao?”

Anh thuận tiện đổi đề tài, tránh lại khơi lên hỏa khí.

“Anh thật không nhớ rõ?”

Cô nửa tin nửa ngờ liếc nhìn anh hỏi.

“Em vẫn luôn không tin lời người khác nói như vậy sao?”

“Mỗi người một khác.”

Cô có ý đối ngược anh.

Tề Thiệu Bạch ngượng ngùng cười một tiếng, tự mình hiểu lấy nói:

“Tốt, anh hiểu, chỉ nhằm vào anh thôi. Nói đi, chúng ta trước kia đều chơi như thế này sao?”

“Ôm Tiểu Tề dịu dàng chơi trò chơi.”

Bởi vì khi đó tiểu Tề mới bốn tuổi.

“Vậy sao? Tiểu Tề, cho ba ôm một chút nào.”

Tề Thiệu Bạch nhiệt tình dang tay về phía con trai.

Trước kia Thẩm Gia Tề tuổi còn nhỏ, bị người ôm cũng sẽ không xấu hổ, nhưng bây giờ cậu đã học tiểu học năm nhất rồi (Kate: ‘tiểu học năm nhất’, nghe nghiêm trọng dễ sợ =)) , cảm thấy lớn như vậy còn để người ta ôm rất mất thể diện.

Nên khi Tề Thiệu Bạch tới gần, cậu liền tránh, chẳng những càng chạy càng xa còn la hét:

“Con lớn rồi! Không cần ôm! Thật mất thể diện!”

Kết quả, mở màn cuộc hành trình ở khu vui chơi lần này, chính là cuộc truy đuổi giữa hai cha con bọn họ.

Trên đường về, Thẩm Gia Tề đã mệt rũ rời, vừa lên xe liền nằm ở trên ghế sau ngủ. Để con trai ngủ ngon giấc, Thẩm Mạt Hình đành phải ngồi ở ghế cạnh tài xế.

Cảm giác này rất kỳ quái, giống như thời gian lại trở về trước khi bọn họ ly hôn, khi đó cô cũng là người vị trí giống bây giờ, chỉ là trước kia cô còn có thể ở một bên đưa đồ uống cho anh.

“Anh có nhớ ra cái gì không?”

“Rất đáng tiếc, cái gì cũng không nhớ ra.”

“Vậy sao?”

Đối với quá khứ, trí nhớ của cô vẫn còn rất rõ ràng, thế nhưng anh lại nói anh quên. Có lúc chỉ là nghĩ như vậy, cảm thấy năm tháng đã đi qua giống như mình vừa xướng vừa đùa giỡn, trong lòng không khỏi thương cảm.

“Nếu không tin, cần gì phải hỏi anh.”

Uy tín của anh kém như vậy sao? Mặc kệ anh nói thế nào, cô đều không tin lời nói của anh, điểm này làm anh cảm thấy thất bại.

“Anh là thương nhân, nói là uy tín, không cần thiết giở thủ đoạn lấy chuyện xưa đùa giỡn em.”

Bị anh nói như vậy, Thẩm Mạt Hình im lặng, không khí bên trong xe đột nhiên trở nên căng thẳng.

Tình huống như thế vẫn kéo dài suốt một đoạn đường dài, đến khi Tề Thiệu Bạch không kềm chế được, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Giúp anh lấy đồ uống đi.”

“Cái gì?”

Lòng của cô chấn động, sững sờ nhìn anh.

“Anh khát, giúp anh lấy đồ uống. Nghe không hiểu Trung Văn? Cần anh nói Anh Văn sao?”

Giúp anh lấy đồ uống. Vậy không phải tình huống giống trước kia? Trước đây mỗi lần lái xe anh cũng sẽ ăn vạ, cố ý muốn cô lấy thức uống và thức ăn cho anh.

Anh nhớ ra cái gì đó sao? Hoặc căn bản là không mất trí nhớ?

Nhìn cô không nói lời nào cũng không cử động, nhìn anh vẻ mặt lại tràn đầy hoài nghi, Tề Thiệu Bạch sắp bị cô chọc giận.

“Sao vậy?”

“Anh nhớ ra điều gì sao?”

“Không có! Cái gì cũng không nhớ ra.”

Thẩm Mạt Hình nhìn anh một cái, sau đó chậm rãi dời ánh mắt đi chỗ khác. Cô không hề nữa cùng anh tranh hơn thua, cũng không muốn đoán anh chuyện mất trí nhớ là thật hay giả, chỉ yếu ớt nói:

“Trước kia, anh luôn muốn tôi lấy thức ăn, đồ uống giúp, tôi cho là anh nhớ ra gì đó.”

“Vậy sao? Vậy thì tiếp tục, nói không chừng thật sự có thể nhớ ra.”

Lần này Thẩm Mạt Hình không có làm trái lại, trực tiếp đem đồ uống đưa tới bên miệng anh, đáy lòng cô rất rõ ràng, tự mình làm thay vì nói giúp anh tìm trí nhớ, không bằng nói cô ôn lại ngọt ngào trước đây.

Nhưng cô rất nhanh đã thấy hối hận vì làm như vậy.

Nhớ lại càng nhiều ngọt ngào trước đây, lòng của cô lại càng đau.

Cô đổi thành đem đồ uống nhét vào tay Tề Thiệu Bạch, thu hồi tay mình lại, cũng rút lại tình cảm của cô. Mà cô đưa đồ uống cùng anh bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, lòng của Tề Thiệu Bạch giống như hung hăng bị đụng một cái, nhưng không phải nghĩ đến quá khứ, mà bị Thẩm Mạt Hình hấp dẫn sâu sắc.

Bởi vì bọn anh từng yêu nhau thật sâu, cho nên anh mới luôn không có cách nào dời ánh mắt từ trên người cô?

Nhưng lúc cô đem thâm tình trong mắt thu hồi, lại treo lên mặt nạ lạnh lùng, tim của anh cũng rơi xuống theo, cảm giác cô không chỉ đóng lại chính lòng của cô, cũng đem anh che lại.

“Nếu như anh đẩy em vào địa ngục, vậy anh sẽ phụ trách kéo em trở lại.”

Bất luận như thế nào, anh đều muốn nhớ tới, mặc kệ là ngọt ngào hay chuyện khổ sở, anh đều muốn tìm lại không sót một chút.

Nhìn anh, nghe anh son sắt thề mỗi ngày, biểu thị công khai, Thẩm Mạt Hình rất muốn tin tưởng anh như vậy, nhưng đáy lòng của cô có một sức mạnh lần nữa kéo cô lại.

Cô đã từng vô điều kiện tin tưởng anh, tin tưởng tình cảm bọn họ có thể chịu đựng bất kỳ khiêu chiến cùng đau khổ nào, dù cô luôn bị mẹ anh ức hiếp, cô cũng vẫn tin tưởng chỉ cần mình nghiêm túc thật lòng, đối phương một ngày nào đó sẽ tiếp nhận cô.

Nhưng sự thật chứng minh, cô mười phần sai, cô nghiêm túc thật lòng, cuối cùng chỉ đổi tới một tờ giấy thỏa thuận li hôn.

“Xin không cần nghĩ quá nhiều, tôi lại không thấy đang ở địa ngục, cũng không cần bất luận kẻ nào cứu giúp.”

Lạnh lùng mở miệng, cô lần nữa lựa chọn đẩy anh ra.

Nếu như cho rằng dối nước lã, bày sắc mặt, có thể khiến Tề Thiệu Bạch rút lui, Thẩm Mạt Hình quá khinh thường anh rồi, Tề Thiệu Bạch lúc nói chuyện làm ăn rất kiên nhẫn, không đạt mục đích không dừng lại.

Trên thực tế, cô cũng không cho rằng mấy câu nói của mình có thể làm anh bỏ cuộc giữa chừng, nếu như anh lùi bước ngay từ đầu, thì không phải là Tề Thiệu Bạch cô biết.

Hơn nữa thành thật mà nói, nhìn thấy anh, đáy lòng của cô vẫn có một tia vui sướng.

Nhưng vì không để cho anh biết rõ mà kiêu ngạo, cô còn giả bộ gương mặt lạnh lùng, anh muốn cà phê cô không pha, anh quần cô, cô cũng làm bộ như không thấy.

Mặc dù như vậy, nhưng lúc hai người chung đụng không khí hài hòa, đến khi Hứa Vũ Huân xuất hiện mới bị đánh vỡ.

8. Chương 8

Hứa Vũ Huân tới, còn mang theo một bó hoa hồng to, nói rõ là muốn theo đuổi Thẩm Mạt Hình, nhưng anh vừa đưa hoa tới, liền bị Tề Thiệu Bạch châm chọc.

“Đầu năm nay tặng hoa thật quá cũ rồi.”

“Vị tiên sinh này xem ra phải là một cao thủ, không ngại truyền thụ mấy chiêu, để tôi có thể sớm ôm mỹ nhân về không?”

Hứa Vũ Huân cho rằng Tề Thiệu Bạch chỉ là khách quen của cửa hàng, cho nên nửa đùa đáp lại.

Tề Thiệu Bạch đá phải cửa sắt, nhất thời không có lời nào để nói, chỉ có thể tự hờn dỗi.

Hơn nữa anh tức giận, vì thái độ Thẩm Mạt Hình đối đãi Hứa Vũ Huân đối với anh thật sự là khác nhau trời vực. Cô đối với Hứa Vũ Huân là vẻ mặt tươi cười, đối với anh là một khuôn mặt lạnh như khối băng, cần bản là phân biệt đối xử!

“Cà phê của anh đâu?”

Nhìn Thẩm Mạt Hình đem cà phê đưa cho Hứa Vũ Huân, anh bất mãn hỏi.

“A Quế, giúp Tề tiên sinh pha ly cà phê.”

“Anh muốn chính bà chủ đặc biệt pha chế.”

“Trước sau có thứ tự, xin lỗi, ly này nên đưa anh trước.” Hứa Vũ Huân đem ly cà phê trước mặt mình đưa cho Tề Thiệu Bạch, “Xin lỗi, khiến anh phải chờ lâu.”

Thái độ của anh, giống như mình là ông chủ quán cà phê này.

“Không cần, anh tới thì là khách, chúng tôi là người nhà có thể từ từ.”

Tề Thiệu Bạch không chịu yếu thế, đem cà phê đưa về trên bàn của Hứa Vũ Huân.

“Người nhà? Anh là thân thích của bà chủ?” Nếu là thân thích, thì càng phải chào hỏi thật tốt để lót đường sau này. “Xin chào, tôi là Hứa Vũ Huân, là bạn của bà chủ.”

“Bác sĩ Hứa, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lần trước anh nghe tiểu Tề nói chú bác sĩ muốn dẫn bọn họ đi khu vui chơi, hôm nay Hứa Vũ Huân lại mang hoa tặng Thẩm Mạt Hình, anh liền đoán được đối phương là nhân vật kia rồi.

“Anh biết tôi? Mạt Hình rất ít nói về cuộc sống riêng của mình với người khác, xem ra anh phải là người rất thân của cô.”

“Là rất thân, không sai.”

Trên thế giới này, trừ cha mẹ con cái, đại khái không có thân phận gì so người bên gối thân thiết hơn rồi.

Hiểu được lời của anh có ngụ ý, hại Thẩm Mạt Hình cả khuôn mặt đều đỏ .

Hứa Vũ Huân không bỏ sót nét mặt biến hóa của Thẩm Mạt Hình, bộ dạng cô ngượng ngùng, tựa như một người con gái đang nói chuyện yêu thương, mềm mại đáng yêu động lòng người, nhưng anh biết rõ, cô lộ ra vẻ mặt này không phải bởi vì anh.

Mà giờ khắc này, trong tiệm chỉ có anh và người đàn ông trước mặt, cho nên anh rất nhanh hiểu ra một chuyện.

Nam nhân này, không phải thân thích của Thẩm Mạt Hình, mà là chồng trước của cô.

“Thì ra là chồng cũ.”

Sau khi biết thân phận của Tề Thiệu Bạch, Hứa Vũ Huân không hề ra vẻ thân sĩ phong độ nữa mà toàn lực phản kích.

“Đã là chồng cũ, chứng tỏ hai người đã không còn bất kỳ quan hệ gì, hơn nữa nếu như anh còn có chút lương tâm, cũng không nên trở lại quấy rầy cuộc sống của Mạt Hình.”

“Bác sĩ Hứa bây giờ hướng tôi hạ chiến thư sao?”

“Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không đem Mạt Hình giao cho loại đàn ông không có trách nhiệm như anh.”

Tề Thiệu Bạch cau mày, nhìn về phía Thẩm Mạt Hình, không thông cảm hỏi:

“Anh không có trách nhiệm? Em nói cho anh ta biết như vậy?”

“Tôi. . . .” Cô chưa bao giờ ở trước mặt nhắc tới Tề Thiệu Bạch người khác, cũng chưa từng ở trước mặt đứa bé nói anh không tốt, chính là muốn cho tiểu Tề đối với ba còn có một ấn tượng tốt.

“Cô ấy cái gì cũng không nói, là tôi tự quan sát được. Nếu như anh không phải là một người đàn ông không có trách nhiệm, tại sao phải bỏ lại mẹ con bọn họ? Nếu như anh là người đàn ông có trách nhiệm, như thế nào lại mặc ột người phụ nữ yếu ớt công đưa trẻ nửa đêm canh ba chạy đến bệnh viện cấp cứu? Sự thật chính là sự thật, không cần người khác nói.”

Mặc dù Tề Thiệu Bạch rất muốn kêu oan, nhưng lời nói lại không ra khỏi miệng. Anh không biết tại sao mình và Thẩm Mạt Hình ly hôn, không nhớ ra anh và cô từng yêu nhau, anh càng không biết, trong những năm anh mất trí nhớ, anh bỏ qua những thứ gì, lại khiến bọn họ chịu bao nhiêu đau khổ.

Hứa Vũ Huân nói không sai, anh là người đàn ông không có trách nhiệm, nên căn bản không có tư cách nói Thẩm Mạt Hình phải tiếp nhận người đàn ông nào theo đuổi.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng lần trở lại này anh thua hoàn toàn.

Sau khi gặp Hứa Vũ Huân bị một phen đả kích, Tề Thiệu Bạch lý trí luôn luôn tỉnh táo, lựa chọn tạm thời để mình và mẹ con Thẩm Mạt Hình giữ một khoảng cách, cố gắng để mình đầu tỉnh táo, khôi phục lại yên bình như cũ.

Nhưng sự thật là, cả ngày luôn phập phồng không yên, cứ có cảm giác có một sức mạnh đem anh hướng tới nơi nào đó. Sức mạnh không rõ này khiến anh đứng ngồi không yên.

Thật vất vả cầm cự đến tan làm, muốn về nhà, tay lái lại không nghe sai bảo, không tự chủ lại đi đến quán cà phê Mạt Hương.

Không hề dễ dàng lấy hết dũng khí bước vào quán cà phê, lại cách cửa thủy tinh thấy Thẩm Mạt Hình và Hứa Vũ Huân vừa nói vừa cười, lập tức bước chân của anh lại dừng lại.

Anh biết, không thể trách Thẩm Mạt Hình đối với anh lạnh nhạt, mấy năm nay, ở bên cạnh họ chính là Hứa Vũ Huân.

Nhưng ghen tỵ giống như là một loại cây mạt được, như bệnh nan y, thấy đáng vẽ hai người vừa nói vừa cười, ngực anh giống như có cây đuốc đốt, phần nộ muốn giết người.

Ngay cả một phút cũng không đợi được, anh xoay người rời quán cà phê Mạt Hương, khởi động động cơ, tay lái chuyển một cái, trở lại con đường mình nên đi.

Thế nhưng anh lại mờ mịt bồi hồi lái xe trên ngã tư đường, không nhớ được gì, lo lắng lần nữa xâm nhập anh vừa rời, anh là ai? Đây là nơi nào? Anh hiện tại có tất cả đều là người khác nói cho anh biết, quá không thành thật, nhưng anh không tìm được con đường anh nên đi.

Cho dù về đến nhà, cũng không có người thân có thể chia sẻ nỗi buồn cùng mình.

“Tề Thiệu Bạch, một mình người cũng có thể rất tốt.”

Anh bắt đầu tẩy não ình, cố gắng nghĩ khôi phục lại bản thân khi chưa quay về Đài Loan, nhưng trên thực tế, căn bản là làm không được.

Xem tivi, trên màn hình hình ảnh đứa trẻ chơi đùa, anh liền nghĩ đến tiểu Tề; thấy người nói chuyện yêu đương, anh liền nghĩ đến Thẩm Mạt Hình; thấy hình ảnh cả nhà hòa thuận, sẽ sinh ra ảo giác, cảm giác mình cũng có quá khứ như vậy.

Nhưng anh vẫn chỉ biết mình gọi là Tề Thiệu Bạch, là một giám đốc cai quản công ty của gia đình, trừ điều đó ra anh đối với mình không biết gì cả.

Anh cũng cố gắng thuyết phục mình, không nghĩ ra thì không phạm pháp, sau đó đầu vùi vào công việc, muốn dùng bận rộn dời đi lực chú ý.

Nhưng lúc này, hình ảnh Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề sẽ tới quấy nhiễu anh, khiến anh sinh ra cảm giác tội ác nghiêm trọng.

Anh không chỉ là người đàn ông có khát vọng có lý tưởng, càng thêm cảm giác của người có trách nhiệm, tim của anh không cho phép xem nhẹ việc chính mình phạm sai lầm.

Nhưng càng nhanh tìm được đáp án, lại càng không phải phương pháp đúng.

Càng muốn nhớ đầu càng đau, tâm tình không thể buông lỏng, anh cứ căng thẳng thần kinh như vậy không ngừng hồi tưởng, muốn tìm ra một chút dấu vết.

Nhưng, đã qua hai ngày, anh không những không thể đem trí nhớ cắt đứt tiếp tục, ngược lại còn phá hỏng thân thể mình.

Anh vì thân thể khó chịu mà nghỉ làm, lại vẫn cho trợ lý đem công việc tới chỗ ở của anh, muốn đuổi kịp tiến độ, nhưng đầu anh lại đau đến mức không cách nào tiến hành tiếp công việc.

Trợ lý thay anh mua thức ăn, thể nhưng anh lại ăn cái gì ới cái đó, cả người giống như bị bệnh hiểm nghèo.

“Tổng giám đốc, để tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Trợ lý Hứa sợ xảy ra chuyện lớn, không nhận được đề nghị.

Tề Thiệu Bạch cả người ngây ngô đại độ, miễn cưỡng nghe mới hiểu trợ lý Hứa vừa nói gì, anh lắc đầu từ chối đề nghị của đối phương.

Trợ lý Hứa cảm thấy không thể mặc kệ anh như vậy, không thể làm gì khác hơn cầu xin anh.

“Vậy tôi đi mời bác sĩ đến khám, xin tổng giám đốc nghỉ ngơi thật tốt.”

Lúc này Tề Thiệu Bạch không nói chuyện, anh nhắm lại mí mắt nặng trĩu, chậm rãi tiến vào mộng cảnh.

Hai ngày rồi, Tề Thiệu Bạch tựa như bốc hơi khỏi thế gian, không xuất hiện ở quán cà phê nữa, cũng không gọi điện thoại cho tiểu Tề, thậm chí ngay cả tiểu Tề gọi điện thoại qua, cũng đều trực tiếp chuyển vào hộp thư thoại.

Tình hình lại tái diễn như ba năm trước đây, mặc dù cô biểu hiện được rất tỉnh táo, nhưng nội tâm lại tương đối lo âu, nhất là thấy nét mặt thất vọng của tiểu Tề mỗi lần nói chuyện điện thoại xong, cô liền rất khổ sở.

Người lớn tùy hứng làm bậy lần nữa tổn thương tâm hồn đứa bé còn nhỏ, khiến cô lại nhận không được sinh ra bất mãn với Tề Thiệu Bạch.

“Mẹ, chúng ta đi tìm ba có được không?”

“Không được, mẹ phải làm việc, ba con cũng đang bận, chờ ba hết bận sẽ tới thăm con.”

Cô không muốn phá hư hình tượng tốt của Tề Thiệu Bạch trong lòng tiểu Tề, chỉ có thể tìm lý do qua loa lấy lệ.

Nhưng, từng có vết xe đổ, Thẩm Gia Tề cũng sợ ba sẽ biến mất lần nữa.

“Nếu không tự con đi taxi đi tìm ba.”

“Đừng tranh cãi nữa, mẹ mới vừa nói con không nghe rõ sao? Ba có chuyện đang bận, con tùy tiện chạy đi sẽ quấy rầy công việc của ba, ở chỗ này ngoan ngoãn chờ.”

Không muốn làm cho con trai lại bị đối xử lạnh lùng, cũng là bởi vì lo âu trong lòng, cô không nhận được nâng cao giọng điệu.

Cậu không hề ồn ào nữa, lại trốn vào một góc len lén rơi nước mắt, bộ dáng kia bị A Quế nhìn thấy.

“Mặt Hình tỷ, tiểu Tề đang khóc!”

Nghe vậy, cô tìm se lại, cũng khó trách A Quế ngạc nhiên, tiểu Tề luôn luôn vui vẻ, chỉ có ba năm trước đây Tề Thiệu Bạch đột nhiên không thấy khi đó cậu khóc lớn một hồi, cô dự đoán cậu mới khiến cậu anh khôi phục vui vẻ.

Từ sau khi đó, cũng rất ít nhìn thấy cậu khóc.

Biết tâm hồn của con trai lại bị tổn thương, Thẩm Mặt Hình rất đau lòng, cô đi tới góc con trai ẩn núp, ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Sao vậy?”

Cô sờ đầu của con trai, dịu dàng hỏi.

“Không có gì ạ.”

Đầu cậu rũ xuống thật thấp, chỉ sợ bị mẹ nhìn thấy cậu hốc mắt hồng hồng.

“Nhớ ba vậy sao?”

“Ba có thể giống như trước biến mất không?”

Cậu quay đầu, chăm chú nhìn mẹ, hi vọng mẹ có thể cho cậu một đáp án khẳng định.

Nhưng Thẩm Mạt Hình làm gì có khả năng có đáp án.

Trước kia chuyện tuyệt đối nghĩ rằng không thể nào xảy ra cũng xảy ra qua rồi, hiện tại, cô làm sao dám đánh cam đoan nói Tề Thiệu Bạch sẽ không tái phạm.

Dù sao, anh đã từng làm chuyện như vậy, là có tiền án.

Nhưng cô biết, nếu mình không cho đáp án xác định, con trai sẽ lo sợ hơn, không thể làm gì khác hơn là nói lời nói dối có ý tốt.

“Sẽ không, ba không phải nói ba rất thích tiểu Tề, muốn dạy dỗ tiểu Tề trở thành bác sĩ, cho nên ba nhất định sẽ không biến mất.”

“Vậy tại sao ba lại không tới? Lại không nhận điện thoại của con?”

“Có thể là đang bận thôi.”

“Con muốn đi tìm ba. Mẹ, cầu xin mẹ để con đi tìm ba được không?”

Cô không muốn đồng ý, nhưng đối mặt bộ dạng năn nỉ khổ sở của tiểu Tề, lại không thể độc ác từ chối.

“Chờ một chút xem sao? Mẹ nghĩ tối nay ba sẽ phải gọi lại cho con.”

“Nếu như ba vẫn không trả lời điện thoại, mẹ có thể mang con đi tìm ba không?”

Đối mặt đứa bé tha thiết chờ đợi, Thẩm Mạt Hình không còn cách nào.

“Được, tối nay nếu ba vẫn là không gọi lại cho con, mẹ sẽ dẫn con đi tìm ba.”

Lời hứa của cô, đổi lấy một hồi hoan hô của con trai, lo lắng trên mặt vừa rồi đổi thành nụ cười rục rịch.

Bác sĩ giúp Tề Thiệu Bạch truyền dịch, sau đó muốn trợ lý Hứa đi theo ông tới phòng khám bệnh lấy thuốc, thời điểm trợ lý Hứa sắp rời đi, trùng hợp thấy Thẩm Mạt Hình đưa Thẩm Gia Tề đến thăm Tề Thiệu Bạch.

“Thẩm tiểu thư, hai người tới thật đúng lúc.”

Trợ lý Hứa thấy Thẩm Mạt Hình thì mừng rỡ.

Bởi vì nhiều lần đưa tổng giám đốc đến quán cà phê gặp hai mẹ con này, anh từng tò mò hỏi thăm, biết được quan hệ chặt chẽ của ba người. Anh đang lo mình rời đi sẽ không ai chăm sóc tổng giám đốc, bây giờ họ tới, anh cũng có thể yên tâm.

“Thế nào? Tề tiên sinh có nhà không?”

“Ở đây, nhưng mà anh ấy bị bệnh, hiện tại tôi phải tới phòng khám bệnh lấy thuốc cho tổng giám đốc, có thể làm phiền cô chăm sóc tổng giám đốc một chút không?”

“Bị bệnh? Anh ấy hai ngày trước còn hoàn hảo khỏe mạnh, sao đột nhiên lại bị bệnh?”

Nghe thấy Tề Thiệu Bạch sinh bệnh, lòng của Thẩm Mạt Hình đau đớn chùng xuống, cô lo âu hỏi:

“Nghiêm trọng không? Tại sao không trực tiếp đưa anh ấy đi bệnh viện?”

“Tổng giám đốc không muốn đi bệnh viện, tôi đã tìm bác sĩ tới khám, hiện tại phải đi lấy thuốc.”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói tổng giám đốc buộc cảm xúc quá chặt, khiến mình bị áp lực quá lớn mới bị bệnh. Anh ấy hình như vẫn muốn khôi phục trí nhớ, nhưng làm thế nào cũng không tìm được phương pháp, kết quả không ngừng nhưc đầu, hơn nữa ăn cái gì cũng sẽ nôn ra.”

Là cô khiến anh áp lực quá lớn sao?

Bởi vì cô không tin anh mất đi trí nhớ, cho nên anh mới sẽ liều mạng muốn nhớ tới quá khứ như vậy?

Vừa nghĩ tới mình có thể là đầu sỏ gây chuyện, Thẩm Mạt Hình trong lòng cảm thấy áy náy lo lắng hơn.

“Anh mau đi đi, tôi sẽ chăm sóc anh ấy.”

“Vậy làm phiền cô.”

Sau khi trợ lý Hứa rời đi, cô đưa tiểu Tề đẩy cửa tiến vào phòng Tề Thiệu Bạch.

Phòng này cô không nên cảm thấy xa lạ, bởi vì cô từng ở nơi này năm năm.

Nơi này tất cả đều thay đổi, cô vẫn cảm giác như đi tới một địa phương xa lạ, tâm tình rất phức tạp, nhưng cô rất nhanh đề xuống những thứ u sầu kia, đi tìm người đàn ông giờ phút này cô quan tâm nhất.

9. Chương 9

Tề Thiệu Bạch vẫn nửa mê nửa tỉnh, khi anh nghe được tiếng gọi của tiểu Tề, còn tưởng mình lại nằm mơ, hoặc sinh bệnh nên nghe nhầm.

Nhưng ngay sau đó, trán của anh được thứ gì đó che lên man mát lành lạnh, cảm giác lạnh lẽo này giảm bớt cơn đau đầu của anh, cũng hạ thấp trên nhiệt độ trán anh.

Anh mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, rồi lại không dám xác định, mình là thật sự nhìn thấy hay xuất hiện ảo giác.

“Người nào. Cô là ai.”

Anh nhìn Thẩm Mạt Hình lẩm bẩm nói nhỏ.

Mới hai ngày không thấy, Tề Thiệu Bạch liền gầy đi rất nhiều, khuôn mặt tái nhợt đầy râu ria, khiến Thẩm Mạt Hình sợ hết hồn, lại hết sức đau lòng.

“Cô rốt cuộc là ai.”

Anh lại hỏi lần nữa.

Nghe anh lẩm bẩm mê sảng, khe vuốt ve lông mi nhú chặt của anh, Thẩm Mạt Hình tương đối đau lòng, nhỏ giọng trấn an:

“Nói khổ sở như vậy, vậy đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.”

Thẩm Gia Tề biết Tề Thiệu Bạch bị bệnh, im lặng ở một bên đợi, không ầm ĩ làm phiền.

Cô thay Tề Thiệu Bạch nấu cháo trắng, thêm một chút muối ăn, thổi nguội một thìa nhỏ, chậm rãi đút cho Tề Thiệu Bạch.

Anh bị động uống xong những thứ cháo kia, người có một chút tỉnh táo, anh nhìn chằm chằm Thẩm Mạt Hình, cảm giác tình huống như vậy đã từng xảy ra, trong đầu thoáng qua một chút kí ức ngắn mơ hồ.

Anh hình như cũng giống hiện tại bị bệnh liệt giường, bởi vì thủy đậu kéo dài mà sốt cao, thân thể ngứa ngáy, khi đó một mình anh ở tại Đài Bắc, cho là mình sẽ bệnh chết ở nhà, kết quả, Thẩm Mạt Hình giống như thiên sứ xuất hiện.

Giờ khắc này ở trước mắt anh Thẩm Mạt Hình, cũng giống như thiên sứ lúc đó.

Nhưng anh không xác định được có phải chuyện đó đã từng xảy ra hay không, tựa như anh cũng không xác định được hiện tại những điều anh cảm thấy tất cả là chân thật hay mộng cảnh.

Cho nên anh không dám chớp mắt, sợ hình ảnh sẽ biến mất, vì vậy, khi Thẩm Mạt Hình xoay người phải đi ra ngoài, anh lấy hết hơi sức, kéo cô tới gần mình, hôn lên môi của cô. (Kate: Hun rùi @@~)

Một phần của kí ức đã niêm phong bị đào ra, Thẩm Mạt Hình còn đắm chìm trong phần ngọt ngào đó, ngây người rồi lại không thêm để ý chút nào thoát người ra.

Tề Thiệu Bạch sau khi hôn cô, lại ngủ mê man như trước, bình tĩnh giống như không có bất kỳ chuyện xảy ra sinh.

Cô biết, không cần thiết nổi giận với người bị bệnh, căn bản như vậy không có ý nghĩa.

Cho nên cô quyết định ở Tề Thiệu Bạch sau khi tỉnh lại, cũng làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra, nhưng cô quên còn có cậu con trai là người chứng kiến.

Lúc trời sáng, Tề Thiệu Bạch rút cuộc tỉnh dậy. Anh đã mơ một giấc mơ dài, trong mơ có Thẩm Mạt Hình và tiểu Tề, càng khoa trương hơn, ở trong mơ, anh đã hôn cô.

Mà khi anh mở mắt ra, thấy Thẩm Mạt Hình cùng Tiểu Tề thật sự xuất hiện tại trước mắt thì anh không khỏi nghĩ mình còn đang trong giấc mộng không tỉnh táo.

“Ba, ba thấy sao rồi?”

Thẩm Gia Tề nhào tới ôm lấy anh, rất quan tâm hỏi .

“Ba tốt hơn nhiều. Hai người. tại sao lại ở chỗ này?”

Tầm mắt của anh từ tiểu Tề chậm rãi dời về phía Thẩm Mạt Hình.

“Tiểu Tề muốn tới tìm anh, tới đây đúng lúc gặp phải trợ lý của anh, anh ấy nói anh bị bệnh, là anh ấy cho chúng tôi đi vào .”

“Anh bị bệnh sao. Anh nghĩ anh chỉ ngủ thiếp đi, còn mơ một giấc mơ rất dài.”

Thẩm Gia Tề tùy tiện hỏi:

“Ba ở trong mơ có hôn mẹ không?”

Một câu đồng ngôn đồng ngữ, làm cho Thẩm Mạt Hình và Tề Thiệu Bạch lúng túng.

“Ba nói mơ sao.”

Tề Thiệu Bạch lúng túng hỏi.

“Không phải, ba hôn mẹ, còn gọi mẹ học muội.”

Thẩm Mạt Hình xấu hổ chỉ muốn chui xuống hố, sợ nhi tử sẽ tiếp tục nói ra lời ngoài dự đoán, cô vội cầm túi xách lên, lôi kéo con trai nói:

“Tốt rồi, ba đã tỉnh, chúng ta cũng nên về nhà.”

“Đợi chút, chúng ta hàn huyên một chút có được không?”

Tề Thiệu Bạch từ trên giường ngồi dậy, nói với con trai:

“Tiểu Tề, con đi vào thư phòng của ba chơi máy vi tính một chút, để ba và mẹ nói mấy câu được không?”

“Ba muốn cùng mẹ nói chuyện yêu đương sao?”

Cậu cười híp mắt hỏi.

Câu đồng ngôn đồng ngữ này lại khiến hai người rất lúng túng, nhưng vì để cậu ngoan ngoãn nhường lại không gian, Tề Thiệu Bạch gật đầu, nghiêm túc thừa nhận.

“Không sai.”

“Không thành vấn đề, vậy con không làm kì đà cản mũi, nhanh chóng rời đi.”

Cậu sảng khoái nhảy xuống giường, chạy như một làn khói ra khỏi gian phòng.

“Anh không nên nói với con như vậy, tiểu Tề sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Nhưng anh hôn em không phải sao?”

“Đó là một sai lầm, anh bị bệnh. cho là mình đang nằm mộng.”

Tựa như kí ức bị mở ra, ngay chính cô cũng không phân rõ được rốt cuộc đó là sự thật hay đang trong kí ức.

“Anh giống như nhớ lại một chút kí ức, trước kia luôn có bóng người mơ hồ rất giống em, rất chân thật, cảm giác giống như thật sự đã xảy ra, lại giống như chuyện này xảy ra cách đây chưa lâu.”

“Không cần suy nghĩ nữa.”

Thấy anh lại cau mày suy nghĩ sâu xa, cô không khỏi lo lắng bật thốt lên.

“Có ý gì?”

“Rất khổ sở không phải sao? Anh không phải bởi vì quá cố nhớ lại kí ức mới khiến bản thân thảm như vậy, hành hạ mình như vậy, thậm chí còn làm mình ngã bệnh, nếu khổ sở như vậy, thì tại sao lại không dừng lại?”

“Là em hi vọng anh nhớ lại, không phải sao? Bởi vì anh quên mất, cho nên em vẫn không tha thứ cho anh, luôn hiểu lầm anh đang lừa gạt em, đùa bỡn em, không tin anh thật sự quên mất tất cả mọi chuyện. Mà anh cũng muốn chứng minh mình không phải người ti tiện như vậy.”

Vừa bắt đầu thật sự cho rằng như vậy, cô cho rằng anh cố ý giả bộ mất trí nhớ, nhưng khi nhìn thấy anh bị bệnh, trong mộng không ngừng hỏi cô là người nào, cô biết là cô hiểu lầm anh.

“Tôi tin tưởng anh mất trí nhớ, như vậy anh có thể ngừng ép buộc mình được không?”

“Không, hiện tại anh càng cảm thấy không nhớ lại là không thể.”

Bởi vì những thứ kia dần dần rõ ràng từng đoạn nhỏ, khiến anh càng muốn biết những kí ức ngọt ngào bị anh quên lãng kia.

“Anh cần gì phải tự tìm khổ sở!”

“Nếu như em cũng cảm thấy anh cực khổ, hãy giúp anh một chút đi.”

Giúp thế nào? Lại không thể đưa anh vào trí nhớ của cô. Coi như có thể làm như vậy, đưa vào cũng không phải chính đương sự là anh, vẫn không có ý nghĩa.

“Tôi tin tưởng anh bị mất trí nhớ, không cần chế tạo áp lực thêm ỉn.”

“Em không giúp anh cũng không sao, anh sẽ tự mình tìm đáp án.”

Xem ra anh đã quyết định chủ ý, cô thì sao? Thật sự có biện pháp đối với hành động tự làm khổ mình của anh nhắm một mắt, mở một mắt sao?

Bởi vì một nụ hôn, khoảng cách giữa Thẩm Mạt Hình và Tề Thiệu Bạch đột nhiên kéo gần lại, mặc dù Tề Thiệu Bạch vẫn không muốn tiến thêm như trước, nhưng anh càng thêm trở nên tích cực.

Nhưng anh tích cực lại khổ Thẩm Mạt Hình.

Anh bắt đầu xuất hiện không theo thường lệ, vừa nghĩ tới cái gì, liền gọi điện thoại cho cô ——

“Em nói thời kỳ chúng ta ở đại học là học trưởng, học muội có đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy chúng ta học chính ở trường nào?”

“Đại học T.”

“Ồ.”

“Tôi đang bận, còn có chuyện gì không?”

“VẬY em cứ tiếp tục.”

Nói xong, anh liền tắt điện thoại. Nhưng không bao lâu, điện thoại lại kêu. Là ai nói cô không giúp một tay cũng không sao, anh sẽ tự mình tìm câu trả lời? Căn bản là nói một đằng, làm một nẻo?

“Lần này lại có vấn đề gì?”

” Khoa anh học là gì?”

“Quản lý công ty.”

“Ừ.”

Anh lại cúp điện thoại.

Người này quả thật giống như một trận ầm ỹ, may mắn bây giờ là lúc ít khách, còn không đến mức ảnh hưởng đến công việc.

Chỉ là, sau cuộc gọi đó, điện thoại Thẩm Mạt Hình lại thật sự im lặng, nhưng Tề Thiệu Bạch không gọi lại, ngược lại làm cô cảm thấy có chút mất mát.

Đang lúc cô muốn thuyết phục mình anh không gọi điện thoại quấy rầy cô là chuyện tốt, điện thoại lại lần nữa vang lên.

“Là anh.”

Hai chữ đơn giản, lại làm cho tim của cô đập nhanh hơn, giống như anh dựa vào bên tai của cô nói chuyện, giống như có thể cảm giác đến hơi thở của anh. Nhiệt độ từ lỗ tai của cô lập tức đốt cháy cả khuôn mặt.

Cô biết, nụ hôn kia, đã gỡ xuống toàn bộ phòng hộ của cô.

Bởi vì biết anh không nói dối, biết anh thật sự mất trí nhớ, mà không phải cố ý bỏ rơi cô và tiểu Tề. Thật ra thì, cô đã sớm tha thứ anh, chỉ là không nói ra miệng mà thôi.

“Nói đi, lại có vấn đề gì?”

“Nói cho anh một chút đi, anh muốn biết, chúng ta ở trong vườn đại học T đã làm những gì. Tản bộ cũng được, đi xe ô tô cũng được, trốn lớp nằm ở trên thảm cỏ ngủ cũng được, chỉ cần là chuyện chúng ta đã từng cùng nhau làm, anh muốn biết.”

Đi những nơi quen thuộc trong sân trường, nhưng anh lại như đứa bé lạc đường, không có một chỗ quen thuộc, anh nghĩ nhờ cô trần thuật chuyện xưa, tìm ra một chút gì đó, cho dù là một thân cây, một ngôi nhà, anh hi vọng nhiều có thể nhớ tới một chút chứng cứ bọn họ từng ở cùng nhau.

Thấy anh nghiêm túc tìm kiếm tốt đẹp đã mất như vậy, Thẩm Mạt Hình cũng rất cảm động, cô tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu cho anh nói chuyện xưa.

“Anh trước kia đi học như thế nào? Đi ô tô, xe máy, hay là tàu điện ngầm?”

Nghe được vấn đề của anh, Thẩm Mạt Hình không nhịn được mà bật cười:

“Anh cảm thấy có khả năng sao?”

Quý công tử Tề Thiệu Bạch, lúc bắt đầu vừa học vừa quản lý công ty nhà bọn họ, cuộc sống trải qua là cuộc sống xa hoa, ở khu nhà cao cấp, hãng xe nổi tiếng, tất cả bạn bè qua lại đều là con nhà danh môn, nếu không phải quen cô là một người dân bé nhỏ, cuộc sống của anh vẫn sẽ tiếp tục ưu nhã được không biết khó khăn chốn nhân gian.

Cô đầu đuôi gốc ngọn nói cho anh biết sự thật, đổi lại Tề Thiệu Bạch kêu lên:

“Em nói đùa à?”

“Đương nhiên là thật.”

“Được rồi, bắt đầu từ giờ, anh sẽ nghiêm túc ôn lại niềm vui thú trong cuộc sống của người dân bình thường, em cứ làm việc đi, anh tiếp tục cuộc hành trình đây.”

“Cố gắng lên.”

Hiện tại trừ thay anh nói chuyện xưa, cô cũng chỉ có thể ở một bên động viên anh cố gắng lên thôi.

Điện thoại vang lên, màn hình hiện lên “Mẹ”, cùng với những con số quen thuộc, nhưng Tề Thiệu Bạch lại chần chờ hồi lâu mới nhận điện thoại.

“Mẹ, tìm con có việc sao?”

Anh dùng ngữ điệu bình thản không phập phồng hỏi.

“Cái đứa nhỏ nói này nói gì vậy, mẹ có chuyện mới có thể tìm con sao?”

“Con không phải có ý đó.”

“Nghe con nói chuyện không còn hơi sức, người không thoải mái sao? Có phải lại nhức đầu hay không? Mẹ không phải đã nói với con, chuyện đã qua đã trôi qua rồi, không cần thiết phí sức suy nghĩ, một mình con ở Đài Loan không ai chăm sóc, nếu nhức đầu lại tái phát, nên làm cái gì đây?”

Trương Lệ Anh vội vàng nói .

Trước kia, Tề Thiệu Bạch nghĩ rằng mẹ không để cho anh biết sự thật là bởi vì thương yêu anh, sợ anh khó chịu, nhưng sau khi gặp Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề, anh bắt đầu đối với lời nói của bà mà sinh hoài nghi.

Tại sao không để cho anh biết? Tại sao lừa gạt anh sau khi học cao trung thì sang nước Mỹ?

Sau khi phát hiện một lời nói dối, đối với tất cả anh sẽ bắt đầu không tin tưởng.

“Con muốn đi, con trước kia phải có bạn bè thân thiết, muốn cảm ơn ân đức của thầy cô, cũng nói không chừng không hề quên người nào cả, nhớ tới không phải tương đối tốt sao?”

Anh vòng vèo thử thăm dò.

Trương Lệ Anh nghe giọng của con trai có gì đó không đúng, bắt đầu khẩn trương.

“Thế nào? Con nhớ ra cái gì sao? Đúng vậy, con đương nhiên có thể nhớ ra được, chỉ là, nếu như vì vậy vẫn bị nhức đầu, cũng không cần quá mức miễn cưỡng, con đường của tương lai tương đối quan trọng.”

“Vâng, cũng đúng.”

Anh phụ họa.

“Đúng rồi, mẹ gọi điện thoại cho con, là muốn nói cho con, di họ của con muốn thay con làm mai. Cô gái kia là Berkeley đã tốt nghiệp, hiện tại cũng ở Đài Loan, di họ muốn cho hai đứa gặp mặt một lần, mẹ đã thay con đồng ý rồi, con chọn lựa thời gian, để mẹ báo lại cho đối phương.”

“Con gần đây rất bận, sợ rằng không có thời gian rảnh rỗi, về sau có cơ hội rồi nói tiếp.”

“Công ty không xảy ra chuyện lớn gì, dù bận thế nào cũng không tới mức không có chút thời gian rảnh rỗi nào. Tối hôm nay luôn đi, con đi gặp cô gái kia đi, hình mẹ đã xem qua, rất xinh đẹp điều kiện lại thích hợp, sẽ không khiến mẹ thất vọng.”

Thái độ bất đắc dĩ của mẹ làm anh cảm thấy chán ghét.

“Nếu mẹ nói điều kiện tốt thì là như thế nào mới trăm trò khen ngợi?”

“Có ý gì?”

“Không có gì, con chỉ cảm thấy, nếu như chỉ có thể giúp chúng ta trong sự nghiệp gia đình, cái này không cần thiết, con tin con dùng năng lực đủ để đem trong sự nghiệp phát triển rực rỡ, cho nên mẹ cũng không cần vội vàng thay con tìm núi dựa đâu, con đang vội, cúp trước.”

“Không phải. Thiệu Bạch. Con hãy nghe mẹ nói.”

10. Chương 10

Không có ý định tiếp tục nghe, Tề Thiệu Bạch trực tiếp ngắt máy, mà việc này quả nhiên khiến Trương Lệ Anh tức điên rồi.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy? Em nói lời cũng còn chưa nói hết liền cúp điện thoại của em, em đã đồng ý người ta, nó tại sao có thể khiến em mất mặt như vậy!”

“Anh nói cho em biết như vậy là không được, muốn ép con trai làm theo ý em mãi, nó sớm muộn cũng sẽ chống đối. Đó, hiện tại không phải bắt đầu phản kháng rồi.”

Tề Hải Đào kể từ sau biết được mình bị ung thư dạ dày, cũng không quan tâm vào việc quản lý, nhìn ra được rất nhiều chuyện.

“Em làm thế còn không phải là vì tốt cho nó, sợ nó một mình quá cực khổ, hi vọng có người có thể giúp nó, tìm người con gái có điều kiện tốt thì có gì sai? Tuổi của nó sớm nên nối dõi tông đường rồi.”

Trương Lệ Anh uất ức nói .

“Nói đến nối dõi tông đường, đứa bé Gia Tề kia, lên tiểu học rồi phải không?”

Năm đó cùng vợ chia rẽ một nhà ba người của con trai ông có chút áy náy, đặc biệt là sau khi bị bệnh, ông hoàn toàn hiểu được gia thế cũng không quan trọng, có thể hạnh phúc mới là tốt nhất. Vì vậy ông thay đổi tâm ý, đồng ý Thiệu Bạch trở về Đài Loan, nếu nó có thể tìm lại trí nhớ, tìm được con dâu cùng cháu trai, mọi người cũng sẽ không tiếc nuối.

“Gia Tề.”

Trương Lệ Anh lúc này mới nhớ tới người cháu đã bị bà lãng quên

“Không nhắc đến nữa, nếu như bị Thiệu Bạch biết, nó sẽ trách chúng ta.”

“Sao có thể không đề cập tới, dù gì cũng là con cháu Tề gia chúng ta, thân thể anh cũng không biết có thể chống cự được bao lâu, cho nên anh đang suy nghĩ, có nên tìm bọn họ trở về hay không.”

“Tìm trở về?”

“Đúng vậy a, chẳng lẽ em cũng không muốn gặp cháu của chúng ta? Thật một chút cũng không muốn đem đứa bé kia trở về?”

Không phải không nhớ, vừa nhớ tới mẹ đứa bé kia là Thẩm Mạt Hình không có chút gia thế gì, bà cũng không nguyện ý cùng nó có quá nhiều quan hệ.

“Để em suy nghĩ.”

“Em phải suy nghĩ thật tốt đi, nhưng đừng nghĩ quá lâu, thân thể anh không chờ được thêm đâu.”

“Ừ.”

Buổi nói chuyện với chồng khiến Trương Lệ Anh như lâm vào một cuộc giao chiến.

Trong sân trường, một lòng nhắm mắt hồi tưởng, một mình tản bộ, tưởng tượng thấy những chuyện hai người đã từng cùng nhau làm, nhưng anh nghĩ rất nhiều, thu hoạch lại rất ít.

Tề Thiệu Bạch ở trong sân trường đi lại hơn nửa ngày, hao tổn rất nhiều thời gian, nhưng không có nhớ tới bất kỳ chuyện gì.

Rời sân trường thì mặt trời đã lặn, anh mới nghĩ đến, mình bắt đầu từ giữa trưa cũng chưa ăn cái gì.

Anh vốn muốn tìm một chỗ ăn cơm thuận tiện, nhưng vừa khởi động xe, anh lại không tự giác lái đến gần quán cà phê của Thẩm Mạt Hình.

Dừng xe, anh cũng không lập tức xuống xe đến quán cà phê tìm Thẩm Mạt Hình ngay, bởi anh đã quyết tâm, muốn một mình cố gắng, đợi sau khi có một chút thành tích, có thể cùng cô tự nhiên tiếp xúc, mà không phải là như hiện tại bởi vì thiếu hụt một phần ký ức mà có khoảng cách, khi đó anh sẽ quyết định bước kế tiếp.

Nhưng càng cố gắng hồi tưởng lại càng nhớ nhưng, có lúc ngay cả anh cũng không phân rõ được, hình ảnh của cô trong đầu rất cuộc là trí nhớ còn sót lại, hay là nhớ nhưng đối với cô bây giờ.

Mấy năm nay, không có một người con gái nào có thể đi vào trong lòng anh, Thẩm Mạt Hình là người duy nhất.

Ngồi yên trong xe thật lâu, anh mới xuống xe, đi vào ngõ hẹp, tới bên ngoài quán cà phê Mạt Hương, từ cửa sổ thủy tinh nhìn động tĩnh bên trong quán cà phê.

Bởi vì đã qua thời gian dùng bữa, lại đến gần lúc đi ngủ, trong quán cà phê không nhiều khách lắm, bình thường lúc này là thời gian Thẩm Mạt Hình và mọi người ăn bữa tối.

Thời gian ăn tối này của bọn họ thực sự là rất bình thường, bởi vì thời gian khách ăn cơm nhiều, bọn họ phải làm xong mới có thể ăn tâm ăn một bữa cơm.

Thẩm Mạt Hình thủ nghệ (tài nấu ăn) tốt, dễ dàng có thể hoàn thành một bàn ăn hương vị đầy đủ.

Nhìn món ăn đầu tiên cô đặt lên bàn, Tề Thiệu Bạch đột nhiên cảm thấy bụng đói kêu vang.

Thời điểm có thể hưởng thụ yên tĩnh một mình, trước kia anh có thói quen một mình dùng cơm, vào lúc ăn cơm hoàn toàn buông lỏng mình, không hy vọng bị người khác quấy rầy. Nhưng hiện tại anh lại không ăn cơm một mình.

Cho nên rất rõ ràng, chân tựa như mọc rễ không đi được.

Giống như có thần giao cách cảm, Thẩm Mạt Hình quay đầu lại, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Mỗi lần ánh mắt gặp nhau, giữa bọn họ giống như luôn có thể tạo ra một dòng điện đặc biệt, sẽ không khiến người ta đầu óc choáng váng, mà ầm ập làm cho người ta cảm thấy lòng chua xót.

Nếu như không bị mất trí, giờ phút này anh nên thoải mái gia nhập cái không khí sung sướng ở trong, không cần chần chừ.

“Ba!”

Thẩm Gia Tề cũng phát hiện ra anh, nhiệt tình xông lên mở cửa, hướng anh vào bên trong nhà luôn.

“Ba cùng chúng con ăn cơm, hôm nay mẹ nấu rất nhiều món ngon đó!”

“Vậy sao?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, lòng tràn đầy mong đợi hỏi:

“Có thể không? Không biết em có hoan nghênh vị khách không mời mà đến là anh không?”

“Tiểu Tề, lấy bát đĩa cho ba, mẹ đi lấy canh.”

Trong quán cà phê, cái bàn gần phòng bếp nhất luôn là bàn ăn của bọn họ, thức ăn bày biện không có gì khác biệt với thường ngày, nhưng hiện tại thừa ra Tề Thiệu Bạch, không khí lại là một kiểu khác.

Bởi vì A Quế nghỉ phép, trên bàn ăn chỉ có cả nhà ba người bọn họ, Thẩm Mạt Hình cảm giác giống như trở lại cuộc sống năm năm trước của bọn họ, trí nhớ vẫn rõ nét như cũ.

“Không được kén ăn.”

Tề Thiệu Bạch mặc dù nói với Thẩm Gia Tề như vậy, nhưng vẫn lấy hoàn toàn cà rốt cậu lựa từ trong bát ra ăn hết.

Cô nhìn thấy cảnh này, nghĩ rằng anh nhớ lại cái gì, không nhin được hỏi anh:

“Anh có nhớ ra cái gì không?”

“Nhớ cái gì?”

“Không có sao? Tôi mới thấy anh ăn cà rốt tiểu Tề lựa ra, còn tưởng rằng anh nghĩ ra cái gì. Tiểu Tề từ nhỏ đã không ăn cà rốt, mỗi lần anh đều nói với con là không thể kén ăn, nhưng cuối cùng vẫn đem cà rốt ăn hết.”

Cô lần nữa nói với anh chuyện của nhiều năm trước.

“Là như vậy sao?”

Thì ra chỉ cần là chuyện đã thực tâm làm, sẽ thành thói quen, cho dù từng mất trí nhớ, lại nhớ trong tiềm thức, tựa như tình yêu, cho dù cái gì cũng đều không nhớ, anh vẫn bị cô hấp dẫn, hơn nữa còn tự dẫn mình đến trước mặt đối phương.

Nhưng, nghĩ đến những điều tốt đẹp kia bị quên lãng, anh luôn cảm thấy có một chút tiếc nuối.

“Anh mà nhớ ra được thì tốt.”

“Chớ tạo ình áp lực quá lớn, ăn cơm đi.”

Sợ anh lại nghĩ đến nhức đầu, cô rất nhanh nói sang chuyện khác.

Chiều nay Tề Thiệu Bạch đưa Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề về nhà.

Ban đầu bởi vì tiểu Tề có bài tập không hiểu, cô lại vội vàng dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa, cho nên Tề Thiệu Bạch liền lưu lại giúp tiểu Tề làm bài tập.

Sau khi tiểu Tề làm xong bài tập, cùng anh chơi mấy vi tính trong chốc lát, không lâu sau tiểu Tề liền ngủ mất, vì để cho tiểu Tề ngủ thật tốt, anh xung phong muốn đưa bọn họ về nhà, ban đầu cô cự tuyệt, nhưng hình như ông trời ở đây cũng giúp anh, xe của cô lại bị hỏng rồi, bắt buộc cô phải đồng ý cho Tề Thiệu Bạch đưa bọn họ về nhà.

Sau khi về đến nhà, cũng là anh ôm tiểu Tề lên lầu, lúc này, cô không thể không thừa nhận, có đàn ông bên cạnh thật tốt.

Sau khi đưa Thẩm Gia Tề nằm lên giường, hai người lặng lẽ rời khỏi gian phòng. Lúc trước tới thăm nhiều lắm là đến ngoài cửa lớn, đây là lần đầu tiên Tề Thiệu Bạch bước vào chỗ ở của hai mẹ con Thẩm Mạt Hình, anh theo bản năng quan sát phòng.

Phòng khách bài biện rất đơn giản, không có trang hoàng gì nhiều, không có đồ dùng sang trọng, nhưng nhìn rất ấm áp, cũng không làm cho người ta có cảm giác đơn sơ.

Trên tường dán thước đo chiều cao hình hươu cao cổ, phía trên viết chẳng chịt ngày tháng, hiển nhiên đánh dấu chiều cao của cậu bé.

Ở bên kia, có một bảng thông báo thủ công, phía trên dán rất nhiều hình Thẩm Gia Tề tham gia hoạt động, anh không nhin được nghiêng người tiến lên nhìn cẩn thận.

Hình tiểu Tề biểu diễn trong hoạt động nào đó, hình tiểu Tề tham gia hoạt động ngoài trường học, còn có hình tiểu Tề đạt được bằng khen, những thứ đó, tựa như nói cho anh biết, anh bỏ lỡ cái gì.

Nhìn hình, nghĩ tới mình không thể cùng với con trai lớn lên, tâm tình của anh nhất thời lay động xuống thấp.

“Tiểu Tề có oán giận cái người ba không có trách nhiệm này không?”

“Không có, nếu như anh đối với người ba là anh có oán hận, cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận anh như vậy.”

Cô dám khẳng định như vậy, bởi vì tiểu Tề đến bây giờ không thân cận bác sĩ Hứa, cậu vui buồn vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng khó sửa đổi, tựa như anh vậy.

Dĩ nhiên phụ tử thân tình (tình cảm cha con) là thiên tính, vậy cũng có thể là nguyên nhân kết nối ba con bọn họ.

“Tiểu Tề dễ dàng tiếp nhận người ba là anh như vậy, anh muốn cảm ơn em, anh nghĩ, đây là bởi vì em chưa từng ở trước mặt con oán trách anh là gã đàn ông không có trách nhiệm.”

Anh biết, tiểu Tề không ghét anh, nguyên nhân lớn nhất là cô.

Lời nói của ba mẹ đối với đứa bé có ảnh hưởng rất lớn, nếu như cô vẫn nói không phải là anh, tiểu Tề hôm nay rất có thể cũng sẽ không gọi anh một tiếng ba.

Anh nói không sai, cô quả thật không oán trách anh trước mặt tiểu Tề, nhưng cô ấy làm thế không phải là để cho anh cảm ơn cô, chỉ là không muốn phá hỏng kí ức năm năm chung sống đẹp đẽ của bọn họ.

“Anh không phải cảm ơn tôi, tôi chỉ không muốn ảnh hưởng tới sự phát triển của tiểu Tề, thời gian đã muộn rồi, anh cần phải trở về.”

Hai người ở cùng một chỗ đã lâu, khiến cô không được tự nhiên, nhất là đối mặt với ánh mắt chuyên chú không che giấu chút nào của Tề Thiệu Bạch, tim của cô không tự chủ mà đập thật nhanh.

“Anh không thể ở lại chỗ này một đêm sao?”

“Dĩ nhiên không được!”

Nghe được yêu cầu của anh, Thẩm Mạt Hình thần kinh cũng căng thẳng.

“Anh có thể ngủ dưới đất.”

“Vẫn không được!”

“Tại sao?”

Anh tiến tới gần một bước, cách cô rất gần, mắt sáng như đuốc. Anh nhận thấy Thẩm Mạt Hình rất khấn trương, mà anh thích bộ dáng cô vì anh tới gần mà khấn trương, điều này chứng tỏ cô rất để ý anh.

“Trước kia, chúng ta cùng ở chung một mái nhà, không sai chứ?”

“Anh nói gì vậy?” Khi anh tới gần, cô liền lui về phía sau.

“Nếu như chúng ta có thể giống như trước, một nhà ba người ở chung, có lẽ có thể kích thích não của anh, không chừng có thể giúp anh khôi phục trí nhớ.”

Anh nói rất có lý, Thẩm Mạt Hình thiếu chút nữa sẽ đồng ý anh, nhưng lý trí kéo cô trở về thực tế, cô rất nhanh nhớ lại, quan hệ của bọn họ đã có khác biệt rất lớn.

“Rất xin lỗi, chuyện này tôi không có biện pháp giúp.”

“Tại sao?”

Thấy chuyện sắp thành công lại đột nhiên bị hắt nước lạnh, Tề Thiệu Bạch không thể tiếp nhận kết quả này.

“Bởi vì chúng ta đã ly hôn, cũng là nguyên nhân tôi sẽ phiền phức khi lưu anh ở lại.” Cô kéo cửa ra, ép buộc mình ra lệnh đuổi khách.

Tựa như thường ngày, Thẩm Mạt Hình dậy thật sớm, chuẩn bị đi chợ mua đồ, nhưng vừa mở cửa ra, cô lại thấy Tề Thiệu Bạch ngồi dưới đất, dựa vào vách tường ngủ, thiếu chút nữa nước mắt trào ra.

Cô vẫn nghĩ sau khi ly hôn chỉ có một mình cô sống khổ sở qua ngày, cho nên vẫn không chịu nhìn Tề Thiệu Bạch bằng sắc mặt tốt, không chịu thừa nhận mình đã tha thứ anh, duy trì trạng thái như gần như xa, nói cho cùng chính là sợ mình sẽ bị tổn thương lần nữa.

Trên thực tế, anh cũng trải qua những ngày khổ sở như vậy, cái gì cũng không nhớ cũng không phải lỗi của anh, nhưng cô vẫn kết tội anh là kẻ bạc tình.

Bây giờ nhìn anh ngồi dưới đất ngủ, khiến cô cảm giác mình rất xấu xa, là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, bởi vì chịu khổ nên cũng muốn khiến người tổn thương cô chịu chút đau khổ.

Nhưng chuyện cũng đã đã qua, có cần thiết tổn thương lẫn nhau như vậy không?

Mà nếu thật là anh vô tội, cô lại cố chấp không phải càng không có ý nghĩa?

“Thiệu Bạch, đứng lên đi.”

Cô đưa tay chạm nhẹ vào mặt anh, gọi anh dậy.

Tề Thiệu Bạch mở mắt ra, thấy cô thì sững sốt một chút.

“Mặt Hình.”

“Tại sao không trở về nhà ngủ?”

“Tối hôm qua anh ngồi dưới đất, đột nhiên muốn biết trước kia anh đã từng làm chuyện gì khiến em mất hứng hay không, mà lại bị em phạt không cho vào cửa, nghĩ đi nghĩ lại vô thức ngủ mất từ lúc nào.”

“Có nghĩ ra cái gì không?”

“Rất đáng tiếc, vẫn không nghĩ ra.”

Anh vừa đứng lên vừa nói.

Cô nhìn anh, nghĩ tới lúc anh nói trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ thất vọng, hơn nữa, tâm tình tốt giống như cũng thay đổi nặng nề.

Chỉ cần tí mĩ một chút, là có thể phát giác nha! Người đàn ông này vẫn luôn có tấm lòng chân thật, ý thức trách nhiệm rất lớn, nếu như cô không bị oán hận làm cho hồ đồ, đã sớm nên nhận thấy được áp lực của anh, anh có bao nhiêu mong muốn cùng bọn họ ở chung một chỗ, biết anh không phải loại đàn ông sẽ bỏ vợ bỏ con đó.

“Nếu không nghĩ ra, cũng không cần nghĩ đâu.”

“Cho anh thêm một chút thời gian, anh không muốn buông tay như vậy.”

Nghĩ rằng Thẩm Mặt Hình muốn anh buông tay, lòng Tề Thiệu Bạch càng thêm nặng nề.

Nhưng anh nghĩ lắm rồi, Thẩm Mặt Hình không phải muốn anh buông tay, mà không hy vọng anh tiếp tục hành hạ mình, cô đã nghĩ thông suốt, muốn cả hai kéo nhau từ trong vũng lầy của quá khứ ra.

“Chúng ta bắt đầu cuộc sống mới thôi.”

“Hả?”

Anh không biết rõ ý tứ trong lời nói của Thẩm Mặt Hình, nhưng hình như có thể có điều mong đợi.

“Lời này của em là có ý gì? Có thể nói rõ ràng chút không?”

“Ý của em là, quá khứ không nghĩ ra không có quan hệ, chúng ta có thể lần nữa tạo lại trí nhớ chung, anh, tiểu Tề và em, chúng ta lần nữa bắt đầu.”

Cô đã nói xong, đủ để hiểu rõ ràng, nhưng Tề Thiệu Bạch bởi vì quá giật mình, cho nên nhất thời phản ứng không kịp, thờ người ra như một pho tượng đá.

11. Chương 11

Thẩm Mạt Hình nhìn anh, nửa nhạo báng hỏi:

“Có phải anh không muốn không? Không muốn coi như em đã nói xong.”

Cô vừa nói vừa xoay người, làm bộ phải đi.

Tề Thiệu Bạch hốt hoảng từ sau lưng ôm lấy cô.

“Em nghiêm túc sao?”

Giọng nói anh bởi vì kích động mà có chút run rẩy.

“Ừ.”

Cô gật đầu, khoe môi gợi lên một nụ cười nhạt.

Anh rất thận trọng nói:

“Lời đã nói ra khỏi miệng thì không cho phép đổi ý.”

Cái tên đàn ông này cũng có thời điểm ngốc nghếch nha, cô phát hiện, cô lại yêu anh rồi.

“Đây là lời em phải nói, về sau nếu anh tái phạm lỗi như quá khứ, cũng không cho nói không quan tâm mẹ con em, nếu không em sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như thế đâu!”

Cô cố ý nói lời hung ác.

“Nếu như anh lại làm chuyện đó, em hãy trực tiếp ném anh vào Thái Bình Dương. Không. Anh đi làm sẽ gọi luật sư đến công ty, đem tất cả tài sản của anh chuyển cho tiểu Tề, nếu như anh làm chuyện xấu, sẽ để cho anh trở thành kẻ lang thang đi.”

“Có những lời này của anh là đủ rồi, không cần làm thật như vậy. Anh vào nhà ngủ tiếp một chút đi, em đi chợ trước, chút nữa em sẽ nấu bữa sáng cho hai người.”

“Anh cùng đi với em.”

“Không cần, quần áo tây trang của anh đi chợ sẽ bị dơ.”

“Anh muốn thế, chúng ta vừa muốn làm lại kí ức chung, vậy bắt đầu tạo từ hôm nay dựng luôn.”

Không lay chuyển được sự kiên trì của anh, Thẩm Mạt Hình không thể làm gì khác hơn là thuận ý anh, hai người cùng đi, bắt đầu tạo nên trí nhớ chung mới của bọn họ.

Kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, như vậy sáng sủa thì thời tiết, rất thích hợp bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng dù sao đã chia tay ba năm, thêm một người sống cùng, Thẩm Mạt Hình còn chưa quen, chỉ là thấy bộ dạng vui vẻ của tiểu Tề, cô cảm thấy quyết định của mình là chính xác.

Nhưng cuộc sống mới trước mắt này chỉ vền vền dừng lại ở việc sống cùng nhau, không bao gồm cô và anh cùng ngủ trên một giường.

Cô để Tề Thiệu Bạch và con trai ngủ chung một phòng, muốn cho hai ba con bọn họ bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Hôm nay là buổi sáng đầu tiên của Tề Thiệu Bạch sau khi bọn họ ở chung, cho nên Thẩm Mạt Hình dậy thật sớm sớm, giúp ba con bọn họ chuẩn bị bữa sáng phong phú, kết hợp Trung Quốc và phương Tây, có bánh bao kiểu phương Tây, cũng có bát cháo kiểu Trung Quốc, cho ba con họ lựa chọn.

“Anh đã rất lâu chưa ăn bữa sáng phong phú như thế này.”

Nhìn bàn đầy thức ăn, Tề Thiệu Bạch cảm động vô cùng, sau khi về Đài Loan, bữa sáng của anh rất đơn giản, không phải một ly cà phê thêm bánh mì nướng kẹp trứng, thì là cháo trắng rau dưa, anh đã ăn đến ngấy rồi.

“Giống như bữa sáng ở tiệm cơm tự phục vụ vậy.”

Thẩm Gia Tề cầm đĩa, mỗi thứ gấp một chút, kiểu Trung Quốc hay kiểu phương Tây cũng không bỏ qua, lần đầu tiên cùng ba ăn sáng, khiến cậu cả khẩu vị cũng mở rộng.

“Ăn từ từ, kéo nhen.”

Tề Thiệu Bạch rót cho con trai một ly nước trái cây, dặn dò .

“Về sau mỗi ngày ba đều sẽ cùng con và mẹ ăn sáng chứ?”

“Vậy phải xem mẹ có chịu để ba mỗi ngày ở nơi này hay không đã.”

Tề Thiệu Bạch cười đem củ khoai lang phồng tay ném cho Thẩm Mạt Hình, mình thì không lo lắng, tiếp tục ăn đồ ăn ngon.

Cảm giác có gia đình thật tốt, cảm giác có người nhà thật thoải mái, anh thích không khí cùng gia đình ăn sáng.

“Vậy phải xem hai người có biết điều hay không đã.”

“Con sẽ ngoan!”

Thẩm Gia Tề vội vàng giơ cao tay phải lên tỏ thái độ.

Thẩm Mạt Hình chuyển ánh mắt về phía Tề Thiệu Bạch, cười như không cười nhìn anh, chờ đợi câu trả lời.

“Cũng bao gồm anh sao?”

Anh giả bộ ngu hời .

“Anh cứ nói đi?”

“Ba, mau nói ba cũng sẽ ngoan đi!”

Thẩm Gia Tề sợ anh trả lời quá chậm sẽ bị hủy bỏ tư cách, vội vàng giơ cao tay anh nói to.

“Ba cũng sẽ thật biết điều!”

Nhìn con trai hưng phấn, anh có chút dễ khóc dễ cười, cảm giác giống như mình biến thành người bạn nhỏ ở nhà trẻ.

“Anh giống như rất uất ức đó?”

Cô cười đến nhen hời.

“Không có, anh tuyệt đối vui lòng phục tùng.”

Rõ ràng cũng rất uất ức, nói gì vui lòng phục tùng, nhưng cô không thể không bội phục, anh vì con trai đúng là biết co biết duỗi

Điều này làm cho cô không khỏi nghĩ tới quá khứ.

Trước kia, chỉ cần vì tiểu Tề, anh cũng giống như bây giờ cái gì cũng làm, không chùn bước.

“Được, thấy hai người ai cũng biết điều, mẹ cho phép ba tiểu Tề về sau có thể ngủ chung giường cùng tiểu Tề, cũng có thể cùng nhau ăn sáng.”

“Cảm tạ long ân.”

Tề Thiệu Bạch nhân cơ hội đùa bỡn, múa mép khua môi, hài hước nói.

“Cảm tạ long ân!”

Thẩm Gia Tề cũng học theo.

Hai cha con kể hát người xướng, tựa như đang song ca, Thẩm Mạt Hình bị bọn họ làm cho vừa bực mình vừa buồn cười.

“Cha con hai người sau này sẽ không liên hiệp làm trái lại lời mẹ chứ?”

“Không dám, không dám! Vì được ăn bữa sáng ngon miệng này, còn có thể có giường ngủ, anh tuyệt đối không dám tạo phản.”

Sợ lại bị đuổi ra khỏi cửa, Tề Thiệu Bạch liên vội giơ tay mở miệng thanh minh.

“Không dám là tốt rồi, tiểu Tề, con ăn no chưa? Sắp phải đi học đó.”

Ồn ào cũng đủ rồi, coi thời gian, cũng đã tới lúc đưa tiểu Tề đến trường.

“Con ăn no rồi.” Anh nhảy xuống cái ghế, đi tới phòng khách xách lên bọc sách.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Anh đưa con đi.”

Tề Thiệu Bạch vội đuổi theo, một tay còn cầm lấy cặp sách của con trai.

“Về sau việc này cứ giao cho anh.”

“Giao cho anh?”

Tất cả lại từ từ trở lại quỹ đạo như quá khứ rồi, cô đột nhiên không biết mình nên vui mừng hay lo lắng mới phải.

“Không được sao?”

“Được rồi.”

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của anh và tiểu Tề, đành gật đầu đồng ý.

Trước kia, cuộc sống của anh trừ công việc vẫn là công việc, ngồi trong xe, anh sẽ không chú ý cảnh vật trên đường, luôn cúi đầu nhìn công văn và bản kế hoạch, suy nghĩ trong đầu, tất cả đều là làm thế nào để công ty làm ăn buôn bán ngày càng thuận lợi.

Nói cho cùng, chính là ở Đài Loan không có công việc gì thú vị.

Nhưng bây giờ, trên mặt anh hiện rất nhiều nụ cười, hơn nữa cũng có nhiều rất nhiều ý nghĩ.

Anh sẽ đi chú ý người đi đường, thấy hình ảnh những gia đình trên đường sẽ nghĩ đến nhà ba người bọn họ mà cảm thấy ấm áp; nếu thấy những đôi tình nhân thân thiết hoặc cặp vợ chồng tình cảm trên đường, anh sẽ hi vọng mình và Thẩm Mạt Hình có thể hạnh phúc như vậy.

Anh rất cố gắng để bù đắp quan hệ ba con, trừ đưa Tiểu Tề đi học, anh cũng có thể đi đến đón tiểu Tề tan học, muốn cùng cậu tham dự hoạt động của trường, muốn đem thiệp thời mà con trai phải chịu đựng trong quá khứ sửa chữa.

Nhưng ngoài con trai, anh cũng rất để ý vợ trước của mình.

Thật lòng mà nói, bởi vì trực tiếp nhảy vào gia đình cuộc sống, anh và Thẩm Mạt Hình thực sự không có quá nhiều thời gian có thể một chỗ hưởng thụ tình yêu ngọt ngào.

Ở nhà, có tiểu Tề; ở quán cà phê, lại có A Quế, cộng thêm bọn họ cũng rất bận, gần như không có thời gian để bồi dưỡng tình cảm.

Khi anh rảnh rỗi một mình, sẽ không tự chủ mà nhớ Thẩm Mạt Hình, mặc dù anh cố gắng đè nén sự xúc động của mình không tới quán cà phê tìm cô, nhưng vẫn không nhịn được ý nghĩ cùng cô trò chuyện, nghe tiếng nói của cô, nếu như không thể thì mấy tin nhắn cũng được.

Lấy điện thoại di động ra, anh nhập mấy chữ cái đơn giản, hỏi cô bận không, sau đó nhập số di động của cô, nhấn gửi.

Vậy mà dù không được đáp lại ngay lập tức, anh rất kiên nhẫn chờ, nhưng mỗi một giây cũng trôi qua rất chậm chạp, thời gian qua một phút lại một phút, thoáng cái, nửa giờ đã qua.

“Có thể đang bận thôi.”

Anh muốn mình chuyên tâm xử lý công việc, nhưng mắt luôn không tự chủ liếc nhìn điện thoại trên bàn.

Nhưng điện thoại di động trước sau vẫn cứ im ắng yên tĩnh, không có bất kỳ phản ứng gì.

“Cô thể nào lại còn bận hơn tổng giám đốc mình?”

Trước kia bọn họ từng chung sống như vậy sao?

Không nhận được, anh lại gửi một tin nhắn, viết “Có rảnh rồi, buổi trưa cùng đi ra ngoài ăn cơm đi.”

Lần này, rốt cuộc có đáp lại, nhưng là đáp án làm người ta thất vọng——

“Buổi trưa hôm nay có rất nhiều khách hẹn trước, không đi được, xin lỗi.”

Được, thật sự là so tổng giám đốc này còn bận rộn hơn, ngay cả thời gian cùng nhau ăn cơm cũng không có. Anh cố ý đùa cô, lại gửi một tin nhắn, viết ——

“Anh có bị cảm giác bỏ rơi!”

Ở quán cà phê bên này Thẩm Mạt Hình có chút khẩn trương, cô không muốn làm cho Tề Thiệu Bạch có cảm giác kia, nhưng cô thực sự rất bận, thậm chí không có biện pháp tạm thời dừng công việc để soạn tin nhắn, không thể làm gì hơn, cô cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi cho anh.

“Em hôm nay thật sự không đi được, nếu không anh qua đây vào cửa hàng ăn cơm đi?”

Nghe rất hấp dẫn, nhưng buổi chiều anh có hẹn, nếu như đến đó ăn cơm, sẽ không kịp cuộc hẹn với khách hàng.

“Anh cũng không đi được.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thấy Thẩm Mạt Hình rất khẩn trương, Tề Thiệu Bạch càng tăng thêm cảm giác tội ác với cô, liền cười nói:

“Không sao, đừng khẩn trương thế kia, là anh trêu chọc em.”

“Trêu chọc em?” Cô đã quên, đàn ông cũng sẽ làm nũng. Tề Thiệu Bạch ở trước mặt người khác luôn có bộ dạng chững chạc tỉnh táo, nhưng ở trước mặt cô thường thường tựa như con nít, điểm này và quá khứ không có gì thay đổi, cô an tâm, cũng có tâm tình cùng anh nói giỡn.

“Em cũng đang trêu chọc anh, thật ra thì em không khẩn trương chút nào.”

“Thật? Không hề khẩn trương?”

“Thật.”

“Nếu như anh nói buổi chiều anh có hẹn cùng một mỹ nữ, em cũng không khẩn trương sao?”

“Không khẩn trương.” Cô cười trả lời. “Được rồi, em thật sự phải làm việc, nhớ ăn cơm.”

“Anh biết rồi.”

“Vậy em ngắt máy đây.”

“Đợi chút.”

Vào lúc cuối cùng, anh không nhận được nói to.

“Sao? Còn có chuyện gì?”

“Không có gì.”

Mặc dù tìm anh bị cô làm lay động, nhưng là một gã đàn ông mà đem lời yêu treo ở đầu môi rất khó chịu. Anh vốn muốn nói với Thẩm Mạt Hình là “Anh nhớ em”, nhưng lời nói đã tới miệng vẫn bị nuốt vào bụng.

Một giờ, hai giờ, thời gian trôi qua, bận rộn cuối cùng cũng chấm dứt, kết thúc thương lượng cùng khách hàng, Tề Thiệu Bạch đang muốn về công ty, trên đường thấy được cửa hàng hoa, không nhịn được muốn trợ lý Hứa dừng xe lại.

“Tổng giám đốc, sao vậy?”

“Anh ở trên xe chờ, tôi vào cửa hàng hoa xuống.”

Trợ lý Hứa bị lời nói của anh hù dọa, anh đi theo ông chủ, làm việc với nhau ít nhất hai năm rồi, hai năm qua ông chủ có hẹn hoặc tặng quà cho bất kỳ người phụ nữ nào đều giao thay xử lý anh, chứ đừng nói là mua hoa.

“Tổng giám đốc, có cần tôi giúp anh mua không?”

“Không cần, tự tôi làm là được rồi.”

Tề Thiệu Bạch một mình đi vào cửa hàng hoa, nhìn muôn vàn loài hoa rực rỡ sắc màu trong cửa hàng, nhất thời không biết chọn lựa như thế nào.

Anh biết Thẩm Mạt Hình thích hoa nhài, nhưng cửa hàng chỉ bán chậu hoa nhài, mà tặng chậu hoa cảm giác rất không có không khí, nhưng ngoài ra anh không biết nên chọn cái gì.

“Tiên sinh, cần tôi giới thiệu cho ngài không?”

“Không cần, để tôi suy nghĩ một chút.”

“Vậy ngài từ từ xem.”

Anh thật sự là từ từ xem, nhìn gần mười phút, vẫn không hạ được quyết định, vì vậy anh lại gửi tin nhắn cho Thẩm Mạt Hình: “Em thích hoa gì?”

Lần này có tin nhắn phản hồi rất nhanh, bởi công việc của Thẩm Mạt Hình đã chấm dứt, đang dùng cơm, thấy tin nhắn liền lập tức trả lời: “Anh muốn tặng hoa em hả?”

“Không được sao?”

Câu trả lời của anh làm cho người ta buồn cười nha, không biết người nào châm chọc bác sĩ Hứa, nói tặng hoa rất cổ hủ, kết quả anh cũng không ngoại lệ làm chuyện cổ hủ còn gì.

Nhưng, người tặng hoa khác, tâm tình người nhận cũng sẽ có điểm khác biệt.

Cô thích hoa, hơn nữa thích người trong lòng tặng hoa hơn.

“Đáp án? Thích hoa gì?”

“Anh tặng bất kỳ hoa gì em đều thích.”

Nghe cô trả lời, Tề Thiệu Bạch cười rất vui vẻ, người phụ nữ này thật đáng yêu, đáp án này làm cho người ta cảm thấy thật uất ức. (Kate: Khen đáng yêu rồi lại kêu uất ức là sao đây???)

“Vậy anh tặng hoa cho em, em cũng nên làm gì cho anh chứ?”

“Hả! Còn điều kiện trao đổi sao?”

“Trả lễ lại, đây là lễ phép.”

“Vậy em mời anh uống cà phê.”

“Đưa ở bên ngoài sao?”

“Trước ghi vào sổ nợ đã.”

“Được, nhưng phải có lãi, như vậy thiếu càng nhiều, em càng chạy không thoát.”

“Vậy em không cần hoa nữa!”

“Không kịp rồi, anh đã gọi chuyển phát mang tặng rồi.” Anh đang gửi tin nhắn, đã chọn xong hoa, cũng đã trả tiền, chuyển phát chính nhân viên phục vụ của cửa hàng hoa.

“Đây căn bản là ép buộc nhận quà.”

Anh giống như nhìn thấy cô nũng nịu lườm anh.

“Ha ha!”

Không sai, anh chính là không để cho cô có cơ hội từ chối anh.

Cứ như vậy, hai người anh tới em đi, nhờ tin nhắn truyền đạt tình cảm, giống như lại trở về thời kì tân hôn, tình cảm nồng nàn không tan, khoảng thời gian bị lãng quên kia, ngược lại trở thành lớp vỏ bảo vệ tình yêu của bọn họ.

“Mặt Hình. Anh. nhớ em.”

Rõ ràng buổi sáng mới gặp mặt, lại cảm giác giống như trải qua một thế kỷ, nỗi nhớ cô tràn đầy.

“Em cũng nhớ anh.”

Ba năm chia lìa, khiến nỗi nhớ này chồng chất thật nhiều, nhưng đã đủ rồi, mấy câu từ đơn giản này, đủ để đền bù tất cả tổn thương của quá khứ.

12. Chương 12

Ba trở về, người vui mừng nhất chính là Thẩm Gia Tề. Trước kia ở nhà trẻ, giáo viên phát phiếu hoạt động, bạn bè đều xin ba mẹ cùng tới trường tham gia hoạt động, cậu luôn rất buồn bực, bởi vì cậu không thể xin ba tới trường học, vào lúc bạn bè khoe ba của mình, cậu chỉ có thể trở về nhà rồi hỏi mẹ: “Ba ở đâu vậy?”

Nhưng bây giờ, cậu không sợ bạn học hỏi cậu chuyện về ba rồi, cậu có thể lớn tiếng nói với mọi người, ba của cậu đã về!

Nhưng, khi Thẩm Gia Tề nói với học như vậy, bạn học lại nói cậu nói dối, khiến cậu quả thật tức điên lên.

“Tớ không nói dối!”

“Cậu chính là nói dối, tớ nghe mẹ tớ cùng các bà mẹ nói chuyện, mẹ cậu chưa cưới đã sinh con, cho nên không biết ba của cậu là ai, hiện tại làm sao cậu có thể có ba, cậu gạt người!”

Nói chuyện cùng cậu là bạn học cùng khu Khâu Chí Vĩ, bình thường đối với cậu không tồi, nhưng Khâu mẹ rất thích cùng những bà mẹ khác nói chuyện nhiều chuyện, hiện tại cũng nói nhiều chuyện về mẹ cậu.

“Ba tớ tên Tề Thiệu Bạch. Tớ không nói dối!”

“Là ba mới chứ gì?”

Trong đám bạn học đang đứng xem có bạn chen vào một câu, những bạn khác vừa nghe liền rít mở miệng cười nhạo cậu.

“Ba mới của cậu không phải chú bác sĩ kia sao? Sao lại biến thành Tề Thiệu Bạch? Cậu rốt cuộc có mấy ba?”

Khâu Chí Vĩ lại đem những lời nghe từ mẹ nói ra.

Các bạn học càng thêm ồn ào lộn xộn, hoàn toàn cười nhạo tiểu Tề, cậu trong cơn tức giận liền đẩy ngã cái kẻ nói huyền thuyên Khâu Chí Vĩ, kết quả đối phương bị cậu đẩy ngã xuống đất sẽ khóc lên.

“Đánh người! Thẩm Gia Tề đánh người! Tớ sẽ báo thầy giáo!”

Ồn ào một lúc, thầy giáo tới, Thẩm Gia Tề từ người bị hại biến thành kẻ hại người, bị thầy giáo nói là người sử dụng bạo lực trong trường.

Lúc sau, Thẩm Mặt Hình cũng bị thông báo chạy đến.

“Thẩm tiểu thư, chúng tôi cũng biết bà mẹ độc thân rất vất vả, nhưng đứa trẻ được cô dạy tốt thật, nhỏ như vậy đã đánh người, sau này sẽ còn hơn à? Nếu như cô dạy không được, tôi thấy xin cục xã hội đến dạy bảo cũng được đây.”

Khâu mẹ không phân biệt tốt xấu, cay nghiệt nói.

Thẩm Gia Tề quật cường, biết mình đẩy bạn là không đúng, vốn bị thầy giáo và mẹ của bạn mắng còn cố chịu đựng, nhưng vừa nhìn thấy mẹ của bạn học bắt nạt mẹ của mình, cậu lập tức nhảy đến trước mặt Thẩm Mạt Hình, dùng thân thể nhỏ nhỏ che ẹ.

“Không được mắng mẹ cháu, là Khâu Chí Vĩ cười cháu không có ba trước, còn nói lung tung cháu có nhiều ba, cháu mới đẩy bạn, nhưng cháu không nói dối, ba cháu thật sự đã trở về! Cháu không nói dối!”

“Hừ! Gia đình phức tạp sẽ dạy ra đứa bé có vấn đề, Thẩm tiểu thư, tôi thấy cô cũng nên kiểm tra lại cuộc sống riêng của mình một chút đi.”

Khâu mẹ hoàn toàn không cảm thấy con trai mình có lỗi gì, ngược lại tiếp tục chỉ trích linh tinh.

Thẩm Mạt Hình tuy không giải thích gì nhiều với người trước mặt nhưng thấy tiểu Tề tủi thân, cô không thể tiếp tục im hơi lặng tiếng.

Cô cúi người xuống nói với tiểu Tề: “Mẹ biết con không cố ý đẩy bạn, nhưng đẩy bạn là không đúng, trước tiên nói xin lỗi bạn đi.”

“Mẹ.”

Thẩm Gia Tề đỏ vành mắt, không hề nguyên ý, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của mẹ, cậu cúi đầu:

“Thật xin lỗi! Tôi không cố ý muốn đẩy cậu.”

“Quên đi, lần này không có tổn thương tôi sẽ không so đo nữa, nhưng về sau tôi sẽ không để cho Chí Vĩ chơi với cậu nữa!”

Khâu mẹ lời kéo con trai ở bên cạnh đi.

“Đợi đã...!”

Thẩm Mạt Hình lại đứng thẳng người, gọi Khâu mẹ lại.

“Mong cô và con trai cô nói xin lỗi với tiểu Tề!”

“Cái gì?! Tôi không so đo cô lại đi so đo với tôi sao?! Tại sao chúng tôi lại phải nói xin lỗi với cậu? Là cậu đánh người, chứ không phải con tôi đánh người!”

“Công khai vũ nhục là tội gì, cần tôi nói rõ sao? Tôi cũng chỉ ly hôn với ba tiểu Tề, con tôi không phải là đứa trẻ không có ba, tại sao bị các người luôn miệng nói tiểu Tề không tốt? ! Nếu như các người không xin lỗi, tôi không thể làm gì hơn là mời luật sư cùng các người nói chuyện.”

Vốn thầy giáo không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng lúc này cũng khấn trương.

“Thẩm mẹ có lời gì từ từ nói, trẻ con gây gỗ là khó tránh khỏi, chuyện không có nghiêm trọng đến mức phải đến tòa án, mọi người ngồi xuống bình tĩnh một chút.”

“Muốn kiện đúng không? Vậy thì kiện đi, vừa đúng có thể khiến quan toà bắt giam tiểu lưu manh nhà cô, tránh cho về sau gây nguy hại cho xã hội!”

Khâu mẹ càng nói càng thái quá, giọng ác độc tới cực điểm, trùng hợp, tất cả lời nói của cô bị Tề Thiệu Bạch vừa đến nghe được.

“Lời cô vừa nói tôi đã dùng di động ghi âm, sẽ trở thành trình chứng cứ trên tòa, chúng ta đến tòa án bàn chuyện ai đúng ai sai thôi.”

Anh đứng trước hai mẹ con Thẩm Mạt Hình, lạnh lùng nói.

Tề Thiệu Bạch gọi điện thoại, yêu cầu luật sư cố vấn của công ty đến, Khâu mẹ nghe vậy giật mình thấy chuyện không ổn.

Không may, ba Khâu Chí Vĩ lại là nhân viên phòng tiêu thụ trong công ty Tề Thiệu Bạch, gần đây đang được đề cử lên chức trưởng phòng.

Vừa vào phòng, thấy đối phương là ông chủ của mình, lập tức lùi kéo vợ nói muốn giải hòa, còn mắng cho vợ anh một trận, nói trẻ con không hiểu chuyện, ngay cả vợ cũng cư xử không đúng mực, liên tiếp muốn cô nói xin lỗi.

“Tại sao không kiện, con trai của anh bị bắt nạt đấy!”

Thấy chồng tới, có chỗ dựa, Khâu mẹ chưa hiểu rõ tình hình, kêu ca, cảm thấy không chịu được một chút thua thiệt.

“Cái người phụ nữ này.”

“Kiện hay không kiện?”

Tề Thiệu Bạch ngồi tại chỗ, dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi.

“Không kiện, không kiện, tôi thay mặt người vợ không hiểu chuyện và con trai tôi xin lỗi tôn phu nhân và cậu chủ, mong ngài rộng lượng tha thứ cho họ, tôi trở về nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ thật tốt.”

“Không kiện chúng tôi là được rồi.”

Tề Thiệu Bạch đứng dậy, dắt tiểu Tề, ôm Thẩm Mạt Hình ra khỏi phòng họp.

Thấy Thẩm Mạt Hình còn chưa hiểu vấn đề, mơ hồ ra khỏi phòng họp, cô tò mò liền hỏi:

“Chuyện gì xảy ra vậy? Khâu tiên sinh hình như rất sợ anh.”

“Anh là nhân viên bộ phận tiêu thụ của anh, có cơ hội lên chức trưởng phòng, mà phòng nhân sự vừa mới đề cử với anh, đại khái sợ chuyện này ngoài ý muốn sẽ ảnh hưởng đến việc lên chức của anh ta thôi.”

“Hoá ra là như vậy, vậy anh ta sẽ không chịu ảnh hưởng chứ?”

“Em xin tha thứ cho anh ta sao? Đừng quên người ta ở trường học bắt nạt em như thế nào.”

Tề Thiệu Bạch tức giận nhắc nhở cô.

“Đó cũng là bởi em ít khi nói về quá khứ của hai mẹ con với mọi người, mới có thể gây ra hiểu lầm cho người khác, người không biết không có tội, hiểu lầm được giải quyết là tốt rồi.”

“Tiểu Tề, con thấy sao?”

“Khâu Chí Vĩ sau này sẽ không cười con nữa chứ?”

Thẩm Gia Tề chỉ lo lắng việc này.

“Không đâu.”

“Vậy thì không sao rồi, bởi vì con cũng có lỗi, nếu con nhẫn nhịn không đẩy bạn, như vậy mẹ sẽ không bị mắng, mẹ, con xin lỗi!”

Người lớn tình cảm phức tạp, nhưng liên lụy trẻ con, nên nói xin lỗi là lớn người mới phải. Thẩm Mạt Hình nhẹ nhàng ôm con trai vào lòng, dịu dàng nói:

“Mẹ mới phải nói xin lỗi con, là mẹ chưa nói rõ ràng, mới có thể khiến con bị bạn bè chê cười, về sau có người hỏi về chuyện ba mẹ, mẹ nhất định sẽ nói cho rõ ràng, sẽ không để cho người khác hiểu lầm, con sẽ tha thứ ẹ chứ?”

Đây là hai mẹ con cố ý khiến anh khổ sở sao?

“Không đúng, nói như vậy thì tất cả là lỗi của anh.”

Là anh không nên mất trí, là anh không nên ly hôn Mạt Hình, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của anh nha!

“Nếu như anh không bị mất trí thì thật tốt.”

Thẩm Mạt Hình lặng lẽ nắm một tay của anh, hình như có tâm ý tương thông, con trai vươn tay nắm một cánh tay khác của anh.

Hai người đồng thời cho anh một nụ cười rục rờ.

Không có ngôn ngữ dư thừa, chỉ có nụ cười ấm áp, không cần cất lời, anh đã hiểu ý của bọn họ.

Người phạm sai lầm như anh, không những được tha thứ mà còn được an ủi, anh là sao thật may mắn hạnh phúc nha!

“Tiểu Tề, chúng ta tổ chức tiệc đi!”

Anh chợt nghĩ ra ý tưởng, đề nghị.

“Tiệc?”

“Mời tất cả bạn bè của con tới tham gia, để mọi người đều biết, con không phải chỉ có mẹ, còn có ba.”

“Thật sự có thể tổ chức tiệc mời bạn bè của con sao?”

Thẩm Gia Tề chuyển động con ngươi, vừa giật mình lại hưng phấn.

“Đương nhiên là thật, coi như là tổ chức tiệc sinh nhật tiểu Tề, ba sẽ cho xe đi đón mọi người.”

“Như vậy có được không? Tiểu Tề còn nhỏ, làm vậy thì phô trương quá.”

“Đây là tâm ý của ba, muốn tổ chức tiệc sinh nhật bù cho con trai, vì anh đã bỏ qua bao năm tháng, bây giờ muốn bồi thường một chút, em nhớ nhấn tâm nhấn cảm anh sao?”

Lớn mong đợi, nhỏ mong đợi, hai người bốn mắt nhìn chăm chăm cô, khiến cô cảm thấy từ chối sẽ có cảm giác tội ác.

“Được, em sẽ chuẩn bị, địa điểm chọn ở quán cà phê đi, ngày đó em sẽ nghỉ làm.”

“Không cần, địa điểm chọn ở chỗ anh ở, chỗ đó phòng khách và sân cũng đủ rộng rãi, có thể để cho bọn trẻ thư giãn gần gũi một chút.”

Cô biết nơi Tề Thiệu Bạch nói là gì, đó là căn nhà bọn họ cùng chung sống năm năm.

Vừa nghĩ tới việc thăm lại chốn xưa, tâm tình của cô không khỏi nặng nề.

Sau khi hai người gặp lại, đây là lần thứ hai cô bước vào nhà Tề Thiệu Bạch, lòng Thẩm Mạt Hình vô cùng nặng nề, rõ ràng chính là căn nhà cao cấp kia, tuy nhiên tất cả đã thay đổi.

Bài trí đổi, trang trí cũng thay đổi, ngay cả hoa trong sân nhà cũng không giống, nhìn căn nhà mình đã từng ở năm năm trở nên xa lạ như thế, nói không đau khổ là gạt người.

Nhưng mặc dù tất cả đều thay đổi, cô vẫn nhớ rõ từng chi tiết.

Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, bọn họ uống một chút rượu, có rượu hỗ trợ khiến bọn họ vụng trộm ném thử trái cấm. Lần đầu tiên của cô đã tặng cho Tề Thiệu Bạch ở căn phòng này.

Đa số những người đàn ông ở tuổi của anh đều không muốn bị hôn nhân trói buộc quá sớm, nhưng Tề Thiệu Bạch rất có trách nhiệm, sáng sớm khi họ tỉnh dậy, anh lập tức cầu hôn cô.

“Gả cho anh đi, về sau anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc.”

“Anh. . . . Là em cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, anh không phải cần vì trách nhiệm mà lấy em.”

Mỗi người phụ nữ đều mong muốn cùng người đàn ông mình thích nhất sống đến già, cô dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng cô không muốn hôn nhân của họ vì trách nhiệm mà miễn cưỡng, càng không muốn trở thành vật cản của anh.

“Là anh muốn chịu trách nhiệm với em, nếu em không gả cho anh, anh sẽ không thể chuyên tâm làm việc, nghĩ mãi xem liệu em có bị người khác theo đuổi không, coi như là vì tốt cho anh, cầu xin em gả cho anh đi.”

Anh cố làm ra vẻ đáng thương, cùng tình ý trong giọng nói, làm cô cảm động.

Cho nên bọn họ chọn ngày, đến tòa án công chứng, trở thành vợ chồng trong lời chúc của mấy người bạn tốt.

Mới bắt đầu, bọn họ quả thật rất ngọt ngào.

Mỗi ngày nằm trong khuỷu tay Tề Thiệu Bạch, tỉnh lại trong ánh nắng ban mai, cô luôn cảm thấy mình như sống trong mộng, hạnh phúc ngập tràn.

Nhưng cũng bởi vì cuộc sống như một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng thì thế giới hiện thực vô cùng tàn khốc.

Trương Lệ Anh đột nhiên xuất hiện, ngọt ngào của cô cũng biến mất, đến bây giờ chỉ cần nghĩ tới việc mẹ chồng không thích cô, tay của cô luôn run run không kiềm chế được.

Trong lúc cô đang tâm ý hoảng loạn, một bàn tay to từ phía sau cầm lấy tay của cô.

Rất thần kỳ, tâm tình của cô, bởi bàn tay có lực và ấm áp của anh mà dịu xuống.

“Em phải chuẩn bị thức ăn cho nhiều người như vậy nên khẩn trương sao?”

“Ừ. Đúng vậy, em sợ chuẩn bị không tốt sẽ thất lễ với khách.”

Không muốn làm anh lo lắng, cô lại giống trước kia, nỗ lực che giấu lo lắng của mình, cố gắng cho anh thấy nụ cười rục rở nhất.

“Hay để anh yêu cầu trợ lý Hứa tìm đầu bếp tới? Anh mở tiệc chứ không phải muốn em chịu cực khổ.”

Tề Thiệu Bạch đau lòng nói.

“Không cần, bình thường ở quán cà phê cũng có lúc phục vụ 20, 30 khách hàng một lúc, em và A Quế có thể ứng phó, anh cứ tin tưởng em.”

Cô vỗ mu bàn tay anh, nhẹ nhàng rút ra, xoay người nói:

“Anh nhanh đi ra ngoài đi, mời khách tới thì phải chủ nhà phải tỏ rõ thành ý, làm cho khách cảm thấy như đang ở nhà.”

“Chuyện bên ngoài em cũng không cần lo lắng, anh có trợ lý rất tài giỏi, cậu ấy sẽ giải quyết tất cả.”

“Có trợ lý đắc lực như vậy, thật là may mắn!”

“Cũng đúng! Nếu không phải có cậu ấy, anh hiện tại sẽ không biết đến cà phê em pha, càng không biết mình chính là cha tiểu Tề.”

“Hôm nào anh hãy mời cậu ấy đến ăn bữa cơm.”

“Đương nhiên được, tuy nhiên nói đến đây, anh đang suy nghĩ em và tiểu Tề có muốn chuyển đến sống ở đây không? Không phải anh nói nhà trọ không tốt, chỉ là thay vì cùng người khác thuê phòng, thì ở căn nhà của mình sẽ tốt hơn, hơn nữa không gian cũng rộng rãi, đúng không?”

Anh nói không sai, nhưng cô vẫn có điều kiêng dè.

Cô sợ mẹ Tề Thiệu Bạch lại đột nhiên trở lại, đến lúc đó lập trường mẹ con cô sẽ trở nên rất lúng túng, trước kia cô ít nhất là vợ hợp pháp của Tề Thiệu Bạch, có thể cùng anh cùng ở chung một mái nhà, nhưng bây giờ bọn họ đã ly hôn, mẹ anh càng có lý do phản đối.

“Để em suy nghĩ một chút đã.”

Không muốn khiến anh quá mức thất vọng, cô quyết định không trực tiếp trả lời anh.

“Ừ, em cứ từ từ suy nghĩ.”

“Vâng.”

13. Chương 13

Thật ra đáy lòng của cô sớm đã có đáp án, trước kia mẹ Tề Thiệu Bạch không chấp nhận mẹ con cô, cô không thể nào vào cái nhà này được nữa. Có lúc nhớ lại cũng không phải không cố gắng, mà không muốn trực tiếp tổn thương đối phương.

Chỉ là kế hoạch biến hóa khó lường, Thẩm Mạt Hình mặc dù biết Trương Lệ Anh sẽ không chấp nhận cô và Thẩm Gia Tề vào nhà Tề Thiệu Bạch, nhưng bởi con trai rất muốn ở nhà ba, cô không cưỡng lại năn nỉ của hai cha con được, còn nhượng bộ một chút, đồng ý sau khi bữa tiệc kết thúc, sẽ ở lại nhà Tề Thiệu Bạch một buổi tối.

Mặc dù chia tay tất cả các bạn nhỏ và phụ huynh từ sớm, nhưng đến khi bọn họ dọn dẹp xong hết, thời gian cũng đã khuya lắm rồi, cuối cùng trợ lý Hứa phụ trách đưa A Quế về nhà, còn mẹ con cô thì ở lại nhà Tề Thiệu Bạch qua đêm.

Chơi cả buổi chiều, tiểu Tề thật sự đã rất mệt mỏi, sau khi cùng Tề Thiệu Bạch tắm xong, vừa trèo lên giường đã đi ngủ.

Người lớn dù có mệt chết, cũng không dễ dàng ngủ giống trẻ con như vậy, hơn nữa đáy lòng cô còn có thật nhiều lo lắng, càng không cách nào ngủ say.

Mà không ngủ được cũng không chỉ một mình cô, chủ nhân cái nhà này, Tề Thiệu Bạch cũng không buồn ngủ.

Thẩm Mạt Hình xuống lầu uống nước thì nhìn thấy Tề Thiệu Bạch ngồi một mình ở quầy bar uống rượu, không kìm được, ân cần đi tới.

“Sao còn chưa ngủ? Ngày mai anh còn phải đi làm đấy.”

Tề Thiệu Bạch hỏi lại cô:

“Sao em cũng chưa ngủ?”

“Em khát nước, xuống uống nước.”

“Để anh giúp em.” Anh trượt xuống ghế chân cao, muốn rót nước giúp cô.

“Không cần, em tự làm được.”

“Em ngồi yên, để anh lấy.”

Tề Thiệu Bạch mạnh mẽ nhấn cô ngồi xuống ghế, mình đi về phía phòng bếp. Một lát sau, anh đưa tới một cốc nước.

“Của em.”

“Cảm ơn.”

Thẩm Mạt Hình trượt khỏi ghế, nhận lấy cốc nước, khẽ nhấp một ngụm, hỏi anh:

“Anh có tâm sự à?”

“Sao lại hỏi như thế?”

Bị nhìn thấu rồi sao? Anh tối hôm nay vẫn muốn cô, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cùng ở chung một mái nhà, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới quá khứ bọn họ từng sống cùng nhau trong căn phòng này năm năm, trong lòng anh vẫn có một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Điều này khiến anh ý thức rõ ràng hơn được một chuyện, Thẩm Mạt Hình là người phụ nữ anh yêu, mà anh đã từng hoàn toàn có cô.

Nghĩ đến điều này, tim anh không bình tĩnh được, máu giống như đợt sóng mênh mông, không ngừng cuộn cuộn, dâng lên, sôi trào.

Ánh mắt của anh chỉ có thể nhìn cô thật chặt, không chút nào dời đi được.

Ánh mắt của anh phát sáng, làm lòng Thẩm Mạt Hình không khỏi đột nhiên lay động kịch liệt, bởi vì khăn trắng, cô theo bản năng lui về phía sau, bước chân lại lảo đảo một cái, suýt nữa ngã nhào.

Tề Thiệu Bạch nhanh tay kéo cô lại, cũng thuận thế ôm cô vào ngực của mình.

Thân thể của hai người cứ dán vào thành một khối như vậy, mơ hồ có thể cảm giác được nhịp tim của người kia.

“Em. đi.”

Cô mở miệng muốn lấy cơ rời đi, làm cho Tề Thiệu Bạch thừa cơ hội, anh cúi đầu, nhanh như chớp hôn lên môi cô, kiếm cơ muốn nhiều hơn, thâm nhập sâu vào trong, đến khi hai người không thở nổi mới thôi.

“Trước khi gặp em, anh cho rằng không nhớ được quá khứ, anh cũng có thể sống rất tốt, nhưng sau khi gặp lại em và tiểu Tề, anh thật sự hận đầu óc của mình, lại quên mất hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Nhưng cho dù không nhớ được quá khứ, lòng anh vẫn không chế ngự được mà nhớ em, bị em dụ dỗ.”

Ngón tay anh nhẹ nhàng chỉnh lại sợi tóc tán loạn của cô, lướt nhẹ qua gò má mềm mại của cô, nhẹ nâng nâng gương mặt của cô, anh nhỏ giọng nói:

“Em tin tưởng số mệnh không? Anh cảm thấy được đây chính là ông trời cố ý an bài để chúng ta gặp lại.”

“Vâng.”

Ánh mắt của anh chân thành làm cho cô không cách nào không tin. Sau khi gặp lại biết anh bị mất trí nhớ, cô cũng một mực nghĩ, lý hôn có lẽ cũng không phải là ý của anh.

Lòng cô đã tha thứ cho anh từ lâu.

Nhưng cô phát hiện trong mắt anh vẫn thường tràn đầy tự trách, nên cô luôn nghĩ mình có thể làm gì cho anh được đây?

Đến khi anh hôn cô, cô rốt cuộc biết mình có thể làm những gì cho anh rồi.

Cô nên vì anh dừng cảm!

Không hề kháng cự nữa mà dựa gần vào anh, không sợ hãi lần nữa đem mình giao phó cho anh, nếu có thể lại bị thương, nhưng cô không hề sợ nữa, bởi vì cô rất tin tưởng, trong lòng người đàn ông này hiện tại rất yêu cô.

Yêu, đã từng tồn tại, như vậy là đủ rồi.

Người đàn ông vẫn đang chờ đợi cô.

Sáng sớm, Thẩm Mạt Hình tỉnh lại trong khuỷu tay Tề Thiệu Bạch, mở mắt là có thể thấy khuôn mặt đẹp như tượng của anh, cảm giác này tựa như trong mộng.

Cô vẫn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội nữa giống như bây giờ, rúc vào ngực của người đàn ông mình yêu tỉnh dậy.

Chẳng lẽ đây chỉ là giấc mộng?

Đã lâu không có hạnh phúc thế này khiến lòng cô còn sinh ra suy nghĩ ngốc nghếch như vậy, nên cũng không dám chạm khuôn mặt đang ngủ say của anh, sợ khi chạm vào liền tỉnh mộng.

Nhưng lý trí không chiến thắng được tình cảm, tay của cô cuối cùng vẫn không tự chủ được nhẹ nhàng chạm mặt của anh.

Không phải là mộng rồi, nhiệt độ của người anh từ đầu ngón tay truyền đến, chân thật làm cho người khác cảm thấy chân thực.

Trước kia, thời điểm bọn họ còn là vợ chồng, cô cũng thường len lén nhìn anh như vậy, sau đó không nhịn được chạm anh, cảm giác anh.

Bọn họ kết hôn năm năm kia thường trêu chọc nhau, cũng chưa từng cãi vã, anh đối cô dịu dàng vẫn không thay đổi.

Rất ngu nha, ba năm nay, cô tại sao vẫn cho rằng, anh phụ mẹ con cô đây?

Đau lòng khiến cô như bị hôn mê, cô hiểu Tề Thiệu Bạch, anh không phải gã đàn ông sẽ phụ lòng người khác, tình yêu của anh, cô vẫn cảm nhận được.

Trong lúc cô đang nhìn anh đến thất thần, Tề Thiệu Bạch tỉnh, cùng cô nhìn nhau không chớp mắt, anh không khỏi cười sảng khoái, hài hước hỏi cô:

“Có phải bị anh mê hoặc không?”

“Đúng vậy.”

Cô thản nhiên thừa nhận.

“Thật hồng phúc, cái người này sao thản nhiên vậy, khiến anh lại bị kích thích.”

“Cái gì?”

Anh lật người, đè cô xuống dưới, dùng hành động nói cho cô biết đáp án, môi của anh lần nữa bắt lấy được môi của cô, khởi động làn sóng kích thích tình bằng nụ hôn nóng bỏng.

Cô cũng che giấu tình cảm của mình không chút nào, nhiệt tình đáp lại anh.

Cảm thụ hô hấp của nhau, cùng chung nhịp tim đập, mỗi một chút đều là cảm động.

Anh lấy môi làm công cụ, hạ ấn ký của anh trên người cô, ngồng cuồng lại nóng bỏng, khi anh hôn, vuốt ve, cô lần nữa đạt cao trào.

Lần thứ nhất vẫn không thể làm anh thỏa mãn, anh tinh lực tràn đầy khiến cô không dám tin.

Theo yêu cầu của anh, cô thở gấp liên tiếp.

“Hình.”

“Vâng.”

Cô mồ hôi đầm đìa, cả người đã vô lực, chỉ có thể hừ nhẹ đáp lại anh.

“Anh yêu em.”

“Vâng.”

“Anh yêu em.”

Mặc kệ quá khứ như thế nào, anh biết người phụ nữ này chính là tâm hồn đồng hành anh tìm đã lâu, anh bá đạo nói:

“Về sau, không cho phép em rời khỏi anh.”

“Vâng.”

“Nói em đồng ý.”

“Em đồng ý.”

Cô không phải lại một lần nữa đem cả người cả linh hồn giao cho anh sao? Đã như vậy, cô có thể đi nơi nào đây?

Để chứng minh cô thật lòng, cô nhẹ nhàng kéo anh gần mình, khiến thân thể của hai người càng thêm thân mật. Tề Thiệu Bạch cũng không khiến cô thất vọng, vui thật sâu vào cô, tuyên cáo cô lần nữa trở thành người phụ nữ của anh.

Mặc dù Tề Thiệu Bạch lần nữa đề nghị Thẩm Mạt Hình mang Thẩm Gia Tề trở lại nhà anh, nhưng Thẩm Mạt Hình vẫn không dễ dàng đồng ý, cô sợ Trương Lệ Anh lại đột nhiên xuất hiện, nên vẫn rất chịu đựng ở lại căn phòng mình thuê.

Không ép được cô, lại muốn bọn họ sống cùng nhau, Tề Thiệu Bạch không thể làm gì khác hơn là mặt dày vào căn phòng nhỏ của cô, cùng hai mẹ con họ trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Mặc dù không gian phòng nhỏ một chút, nhưng là có người nhà ở cùng, Tề Thiệu Bạch vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Bởi vì anh rất cuộc không cần ở trong căn nhà vắng ngắt, không cần một mình ăn bữa tối, chỉ có thể đối mặt với công việc hoặc TV, máy vi tính.

Mỗi sáng sớm, Thẩm Mạt Hình sẽ đi chợ mua thức ăn, sau đó về nhà chuẩn bị bữa sáng, chờ hai ba con rời giường, ăn điểm tâm. Sau đó Tề Thiệu Bạch sẽ phụ trách đưa Tiểu Tề đi học rồi đi làm, cô đến quán cà phê chuẩn bị mở cửa.

Bọn họ trải qua cuộc sống gia đình bình thường, bởi vì trôi qua quá hạnh phúc, khiến Thẩm Mạt Hình thiếu chút nữa đã quên, còn một

Sáng nay, thời gian Tề Thiệu Bạch đến công ty tương đối muộn, nên thuận đường chở cô.

“Đợi chút.”

Tề Thiệu Bạch kéo Thẩm Mạt Hình đang chuẩn bị mở cửa xuống xe lại, trước khi cô ý thức được anh muốn làm gì, anh đã tặng cô một nụ hôn thật sâu, rồi mới buông cô ra.

“Anh thật là, nếu như bị khách quen nhìn thấy sẽ xấu hổ.”

“Không ai chú ý đâu.”

“Được rồi, em phải vào chuẩn bị mở cửa, anh lái xe cẩn thận nha.”

“Ừ, đến nơi anh sẽ gọi lại cho em. Hôm nay anh có thể về khá muộn, phải gặp khách hàng quan trọng, sợ rằng không thể ăn tối ở nhà, khi nào đóng cửa anh sẽ đến đón em và tiểu Tề.”

“Nếu như vậy, anh cũng không cần phải vòng lại đây đón chúng em, chúng em lên tàu điện ngầm trở về cũng rất tiện.”

“Không cần cò kè mặc cả với anh, quyết định như vậy, buổi tối gặp.”

“Được rồi, buổi tối gặp.”

Hai người nói hẹn gặp lại với nhau xong, Thẩm Mạt Hình mới xoay người đi vào quán cà phê, mà cảnh hai người thân mật vừa rồi, bị Hứa Vũ Huân đứng lúc đi tới quán cà phê nhìn thấy.

Từ trước tới nay, Thẩm Mạt Hình trong lòng anh như một nữ thần thiêng liêng, nên khi nhìn thấy cảnh cô thân thiết với người đàn ông khác, anh bị đả kích rất lớn.

Anh không lập tức gọi Thẩm Mạt Hình lại, chỉ không để cho cô phát hiện, im lặng nhìn cô, đến khi Thẩm Mạt Hình chuẩn bị quay lại tấm bảng hiệu buôn bán, anh mới xuất hiện trước mặt cô.

“Bác sĩ Hứa, sao tới sớm vậy? Hôm nay anh trực ca đêm sao?”

“Ừ.”

“Vậy sao không nghỉ ngơi nhiều một chút, tới sớm như vậy có chuyện gì sao?”

Hứa Vũ Huân không nói lời nào, anh rất muốn đi thẳng vào vấn đề nói chuyện với Thẩm Mạt Hình, nhưng lại sợ nói thẳng rồi, lại bị cự tuyệt, một cơ hội nhỏ cũng không có.

“Bác sĩ Hứa, tại sao không nói?”

“Mạt Hình, em bây giờ hạnh phúc không?”

“À?”

Thẩm Mạt Hình đối với vấn đề anh nói hoàn toàn không hiểu.

“Vừa rồi.”

Anh muốn nói lại thôi, ánh mắt theo từ trên mặt cô chuyển xuống sàn nhà, trầm ngâm hồi lâu, mới mở miệng.

“Người đàn ông kia đã từng tổn thương em rất sâu, em thực sự xác định lựa chọn anh ta là chính xác sao?”

Lần này Thẩm Mạt Hình rất cuộc hiểu rõ, bác sĩ Hứa nhất định đã thấy cảnh Tề Thiệu Bạch hôn cô!

Vừa nghĩ tới việc bị người quen bắt gặp dáng vẻ mình và Tề Thiệu Bạch thân thiết, mặt của Thẩm Mạt Hình lập tức chuyển màu gan heo.

Mà cô vẫn không có thói quen cùng người khác thảo luận vấn đề riêng tư như vậy, nhưng nếu cô lựa chọn tránh, bác sĩ Hứa khẳng định vẫn chưa chết tâm với cô.

Nên cô suy nghĩ một chút, quyết định muốn thân nhiên đối diện anh, có lẽ đối với anh như vậy rất vô tình, nhưng giải quyết dứt khoát, đối với bác sĩ Hứa mà nói mới là tốt nhất.

“Thật ra anh ấy là vô tội, anh chỉ từng mất trí nhớ, mới không thể chăm sóc mẹ con tôi, anh cũng không sai, chúng tôi đã quyết định trở lại bên cạnh anh, để cả nhà đoàn tụ, tôi. hiện tại rất hạnh phúc.”

Lời nói vô tình này cũng là cảm nhận chân thực nhất, cô vẫn thích Tề Thiệu Bạch, hơn nữa cô bây giờ thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

“ Vậy sao? Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, về sau anh có thể sẽ không thường xuyên qua đây gặp mọi người. Anh nghĩ, có ba tiểu Tề của chăm sóc hai người hẳn đủ rồi.”

Hứa Vũ Huân tặng cô một nụ cười, nhưng cô nhìn thấy có sự đau đớn trong đó.

Nói xong anh xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng anh rời đi, Thẩm Mạt Hình kích động muốn khóc, bởi vì không cách nào đáp lại tình cảm của người tốt như vậy, còn đả thương người ta, cô vừa xin lỗi lại khổ sở.

Nước Mỹ, Tề gia.

Trương Lệ Anh đang nói chuyện điện thoại quốc tế, là điện thoại từ Đài Loan gọi tới.

Bởi vì chồng đang bị bệnh, nhớ cháu trai duy nhất, Trương Lệ Anh không thể không nghĩ biện pháp đem Thẩm Gia Tề tới nước Mỹ .

Vì vậy bà thuê người ở Đài Loan tìm kiếm mẹ con Thẩm Mạt Hình, tốc độ kết quả tìm được của con người so với mong đợi của bà nhanh hơn rất nhiều.

“Cô ta kết hôn chưa?”

“Chưa, nhưng nghe nói có một bác sĩ theo đuổi cô ấy đã ba năm.”

“Rất tốt, tiếp tục theo dõi, giữ liên lạc với tôi.”

Cúp điện thoại, bà lập tức gọi điện thoại cho trợ lý

“Giúp tôi đặt vé máy bay về Đài Loan, càng nhanh càng tốt.”

Sau đó bà lại gọi tới một dãy số khác, dùng tiếng Nhật nói.

“Lập tức thông báo tổng giám đốc Tề, nói đại lý bên Nhật Bản có chuyện, anh phải tự mình đi Nhật Bản. Chờ sau khi tổng giám đốc Tề đến, hãy nói với anh tình trạng đã giải quyết, sau đó tìm lý do công việc ngăn anh trở về, càng lâu càng tốt.”

Bà để cho người ngăn Tề Thiệu Bạch trở về, dụng ý rất đơn giản, chính là muốn tránh khỏi việc anh nhìn thấy mình và Thẩm Mạt Hình chạm mặt, hoặc bà đến Đài Loan có mục đích gì, không muốn để anh phát hiện năm đó bà ép buộc mẹ con Thẩm Mạt Hình.

Năm đó bà không thích Thẩm Mạt Hình, hiện tại cũng không thể thích, bà chỉ định đem cháu trai trở về nhận tổ tông.

“Lập tức làm theo lời tôi, tôi sẽ giữ liên lạc cùng anh, nói cho anh biết nên làm như thế nào. Sau khi làm xong chuyện này, tôi sẽ để anh ngồi lên vị trí anh muốn.”

Sau khi Tề Hải Đào đổ bệnh, bà lập tức tiếp quản chủ tịch Tổng Công ty, có quyền lực lớn nhất.

14. Chương 14

Cúp điện thoại, bà xoay người về phòng dọn dẹp hành lý, Tề Hải Đào nhìn vợ lấy túi du lịch, lại đang dọn dẹp quần áo, buồn bực hỏi:

“Em phải đi xa nhà sao?”

“Ừ, bên châu Úc có một số việc cần em qua xử lý. Trong lúc em không ở nơi này, sẽ gọi y tá đặc biệt tới đây chăm sóc anh, có tình hình gì cô ấy sẽ liên lạc cho em, em sẽ lập tức trở về.”

Tề Hải Đào nửa tin nửa ngờ nhìn Trương Lệ Anh, hỏi:

“Gần đây anh thấy em hay nghe điện thoại bí mật, là công ty xảy ra vấn đề gì lớn sao? Nếu như cần anh ra mặt thì nói cho anh biết, đừng gượng chống.”

“Có thể có vấn đề lớn gì, cho dù có vấn đề, con trai chúng ta cũng gánh vác được, anh cứ an tâm tĩnh dưỡng, không nên suy nghĩ lung tung.”

“Chuyện anh nhờ em tìm Gia Tề, thế nào rồi?”

“Bọn họ vẫn không ngừng tìm, nên rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Thật là càng ngày càng muốn đưa bé kia gặp một lần, còn có mẹ nó.”

Biết vợ không thích nghe người khác nhắc tới Thẩm Mạt Hình, Tề Hải Đào vội vàng dừng lại.

“Anh yên tâm, em nhất định sẽ tìm lại cháu trai bảo bối cho anh.”

“Ừ, chờ em từ châu Úc trở lại, chúng ta trở về Đài Loan một chuyến thôi.”

“Chờ em trở lại rồi bàn tiếp.”

Trương Lệ Anh biết chồng có ý muốn Thẩm Mạt Hình trở thành con dâu, nhưng bà không muốn chuyện như vậy xảy ra, cho nên không để cho chồng biết mình lần này trở về Đài Loan, hơn nữa đã tìm được mẹ con họ rồi. Lần này bà xử lý chuyện thật tốt, chỉ mang theo cháu của bọn họ về Mỹ đoàn tụ.

“Em mua vé máy bay thời gian rất gần, cho nên phải ra sân bay rồi.”

“Tất cả cẩn thận, anh vất vả em rồi.”

Trương Lệ Anh dịu dàng cười, nói:

“Nên thế, chúng ta là vợ chồng còn nói khổ cực gì? Quá khứ đều là anh vì cái nhà này cố gắng, hiện tại đến lượt em bảo vệ nhà chúng ta là thiên kinh địa nghĩa.” (thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên)

“Anh biết em biết làm rất tốt.”

“Có anh ở sau lưng ủng hộ em, em tin tưởng em nhất định có thể làm được rất tốt.”

Cứ như vậy, Trương Lệ Anh cầm hành lý lên, gạt chồng bà, lên đường về Đài Loan.

Tề Thiệu Bạch tạm thời nhận được thông báo từ Nhật Bản, nói công ty chi nhánh bên kia xảy ra vấn đề rất lớn, cần anh sang giải quyết, anh đang trên đường tới sân bay gọi điện thoại cho Thẩm Mạt Hình, nói cho cô biết phải tạm thời đi công tác một chuyến.

“Vậy lúc nào anh sẽ trở lại?”

Biết rõ Tề Thiệu Bạch có trách nhiệm lớn, đi công tác là khó tránh khỏi, nhưng chỉ cần nghĩ tới anh đã từng bỏ lại mẹ con họ, trong lòng của cô vẫn có chút vướng mắc.

Cho dù biết đó có thể không phải ý của Tề Thiệu Bạch, nhưng chuyện đã xảy ra, luôn khó có thể biến mất.

“Còn chưa biết, nhưng mà anh nhanh chóng trở lại, không thì em cùng đi với anh được không?”

“Không được á..., tiểu Tề còn phải đi học, cửa hàng của em cũng không bỏ được, mà anh không phải đi chơi, em đi chỉ làm trở ngại cho công việc của anh, anh phải chuyên tâm xử lý chuyện của anh thật tốt, em và tiểu Tề sẽ chăm sóc tốt chính mình.”

“Ai, em cự tuyệt được thật là nhanh. Nhưng thật ra anh không thể xa hai người quá lâu, mới muốn đem em đi, còn chưa có bước ra biên giới, anh đã bắt đầu nhớ nhung hai người.”

Nếu như không phải có kinh nghiệm, anh cũng không biết mình sẽ là người đàn ông lưu luyến gia đình.

Hiện tại toàn thế giới đối với anh mà nói, cũng không quan trọng bằng vợ và con trai.

“Mặt Hình, em biết anh rất yêu em chứ?”

Anh đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Vâng.”

Giống như sợ cô không tin, anh lần nữa cường điệu nói:

“Là thật, anh thật sự vô cùng yêu em.”

“Em biết rõ anh rất thích em.”

Anh ngốc nghếch làm cô cảm thấy ấm áp, cảm giác anh là cố ý muốn trấn an cô, có lẽ anh cũng cảm nhận được sự lo lắng của cô thôi.

“Bọn em không có việc gì, em cũng vậy tin tưởng anh nhất định sẽ trở lại bên bọn em sẽ không rời đi.”

“Đó là đương nhiên, anh hiện tại cảm thấy nếu mất đi mẹ con em, thế giới này giống như không có nơi nào cho anh dung thân.”

Xem ra người dễ dàng lo được lo mất không chỉ có cô, anh mất đi trí nhớ, sợ cô đơn hơn cô, như vậy anh khiến cô vô cùng đau lòng.

“Thiệu Bạch, em yêu anh.” Cô cũng chỉ có thể dùng từ ngữ yêu thương trấn an anh.

Những lời này chính là lời Tề Thiệu Bạch muốn nghe nhất, chỉ cần nghe được cô nói thương anh, anh giống như vừa uống một viên thuốc an thần, trái tim thêm kiên định.

Chuyện làm ăn không làm khó được anh, chỉ có tình cảm có thể khiến anh nóng ruột nóng gan như thế.

“Có câu này của em, anh cảm thấy sinh lực tràn trề gấp trăm lần.”

“Vậy thì giữ vững tinh thần như vậy đến khi trở lại nha.”

“Chẳng lẽ em dùng câu nói này để đuổi anh hả? Vậy cũng không được đâu, mấy ngày anh ở Nhật Bản, em phải ngày ngày nói câu nói kia động viên anh đấy.”

Anh giở trò vô lại cũng rất đáng yêu, hơn nữa vài ba lời sẽ khiến cô cảm giác mình rất quan trọng, giống như thành thức ăn tinh thần của anh.

“Muốn ngày ngày nghe câu nói kia, mắt phải ngoan ngoãn đừng nhìn loạn, đừng không cẩn thận rồi bị phụ nữ Nhật Bản dụ dỗ lừa gạt.”

Tề Thiệu Bạch nghe vậy cười ha ha.

“Em đang ghen phải không? Thật tốt, anh thích em vì anh ghen. Có lẽ anh nhìn mấy phụ nữ Nhật Bản mấy lần, em sẽ không nhịn được bay đến bên cạnh anh bảo vệ chủ quyền, anh có thể mong đợi như vậy không?”

“Càng nói càng khoa trương, không thèm nghe anh nói nữa.”

“Được rồi, vậy thì chờ anh tới Nhật Bản rồi sẽ nói tiếp, phải nhớ nhớ tới anh.”

“Được, em không làm gì sẽ nhớ anh, yên tâm chưa? Nếu như vẫn không yên lòng, vậy anh rảnh rỗi thì cùng mẹ con em chat webcam liên lạc là được.”

“Ý kiến hay, cứ làm như thế!”

Chat webcam vốn là bài học trong khóa học của tiểu Tề, thầy giáo mở chat webcam để học sinh cùng ông liên lạc, không ngờ lúc này cũng có tác dụng khác.

Tề Thiệu Bạch rút cuộc cam tâm tình nguyện cúp điện thoại, bắt đầu hành trình đi công tác.

Kể từ khi biết Thẩm Mạt Hình quyết định trở lại bên Tề Thiệu Bạch, Hứa Vũ Huân mỗi ngày trôi qua đều rầu rĩ không vui.

Vì hạnh phúc của cô, anh không nên tiếp tục làm phiền Thẩm Mạt Hình, cho là có thể buông tay, có thể xóa bỏ, nhưng lại thủy chung không cách nào làm trái tim mình giải thoát.

Biết rõ làm bác sĩ không nên nghiện rượu, nhưng sau khi tan làm cuộc sống ít đi bận rộn, trong đầu lại tràn đầy bóng dáng của cô, càng ép mình xóa bóng dáng Thẩm Mạt Hình ra khỏi đầu, lại càng xúc động không biết mất.

Cho nên, anh chỉ có thể đến quán ba, uống đến say như chết, tê dại mình.

“Tiên sinh.”

Mất thấy thời gian đóng cửa sắp đến, phục vụ làm thế nào cũng không gọi anh đang bất tỉnh dậy được, trong tình huống không còn kế sách, phục vụ chỉ có thể cầm điện thoại Hứa Vũ Huân đặt trên bàn, tự mở ra danh bạ điện thoại.

Mà tên thứ nhất trong danh bạ điện thoại của anh, chính là Thẩm Mạt Hình.

Phục vụ ấn vào nút gọi.

Thẩm Mạt Hình nửa mê nửa tỉnh thấy điện gọi tới là Hứa Vũ Huân, chần chờ một chút, sau vẫn tiếp điện thoại.

“Bác sĩ Hứa, đã trễ thế này có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, xin hỏi cô biết chủ nhân của điện thoại di động này không? Anh ấy uống say đang trong tiệm chúng ta, gọi thế nào cũng không tỉnh, nên không thể làm gì khác là thông báo cho bạn của anh ấy tới đón.”

Bác sĩ Hứa uống say? Cô nhớ bác sĩ Hứa không uống rượu, bởi vì làm bác sĩ cần có đầu óc tỉnh táo, cho nên anh hình như không uống rượu.

Đây không phải là tập đoàn lừa dối chứ?

“Tiểu thư, nơi này của chúng tôi là quán bar không mở qua đêm, hi vọng cô có thể đến một chuyến. Chúng tôi sắp đóng cửa rồi, nếu như không có người đến đón anh ấy, chúng tôi chỉ có thể để anh bên ngoài quán thôi.”

Nghe thế, Thẩm Mạt Hình biết mình không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tạm thời bất luận Hứa Vũ Huân đối xử với cô thế nào, mấy năm nay cô được anh trợ giúp không ít, chỉ là nợ nhân tình cô đều chưa trả nổi, sao có thể bỏ mặc anh?

“Xin đợi tôi một chút, tôi lập tức tới.”

“Tốt, làm phiền nhanh chút.”

Cúp điện thoại, Thẩm Mạt Hình vội vàng cầm ví da và áo khoác, sợ con trai đột nhiên tỉnh lại không tìm được cô thấy sợ, nên cô để lại tờ giấy đơn giản, vội vàng ra cửa.

Đi tới quầy rượu, quả nhiên thấy Hứa Vũ Huân nằm ở góc trên ghế sa lon, say đến bất tỉnh nhân sự.

“Bác sĩ Hứa, tỉnh.”

Gọi một lúc, Hứa Vũ Huân vẫn không trả lời, cô chỉ có thể nhờ phục vụ quán bar giúp gọi xe, giúp cô đưa Hứa Vũ Huân lên xe.

Vậy mà vừa lên tắc xi, Thẩm Mạt Hình lại gặp phải vấn đề khó khăn, cô không biết nhà Hứa Vũ Huân ở đâu, không thể đưa anh về nhà, nên đưa anh đến đâu? Cuối cùng không thể làm gì hơn là đem Hứa Vũ Huân tới khách sạn.

Đến khách sạn, cô nhờ nhân viên phục vụ giúp một tay, thật vất vả mới sắp xếp tốt cho Hứa Vũ Huân.

“Mạt Hình. Mạt Hình.”

Nhìn Hứa Vũ Huân uống đến say như chết ngã xuống giường còn gọi tên cô, khiến trong lòng Thẩm Mạt Hình sinh ra cảm giác tội ác.

Nếu như không biết cô, hiện tại anh sẽ không khổ sở như vậy.

Nhưng mặc dù bộ dáng này của Hứa Vũ Huân khiến cô rất khổ sở, nhưng tình yêu và thông cảm bất đồng, lòng cô kiên định với Tề Thiệu Bạch, cô chỉ có thể hi vọng Hứa Vũ Huân sớm quên cô, đi tìm hạnh phúc chân chính thuộc về anh.

Cầm bút lên, cô để lại trên bàn trang điểm một tờ giấy, viết đơn giản ——

“Quên tôi, không cần hành hạ chính mình, chúc anh sớm tìm được hạnh phúc thuộc về anh.

Thẩm Mạt Hình.”

Sau đó cô đến quán bar giúp Hứa Vũ Huân thanh toán hóa đơn, ngay sau đó rời khách sạn. (Kate: Cái quán bar là thuộc khách sạn này à???)

Trùng hợp, Trương Lệ Anh thuê phòng ở khách sạn này, lúc Thẩm Mạt Hình đỡ Hứa Vũ Huân bước vào khách sạn thì thám tử tư của bà thông báo với bà, nói Thẩm Mạt Hình cùng Hứa Vũ Huân đến khách sạn bà đang ở.

Vì tranh đoạt quyền giám hộ đứa bé, bà dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nắm được điểm yếu của Thẩm Mạt Hình.

Vì vậy bà theo đuôi Thẩm Mạt Hình chụp hình làm bằng chứng, lần này người phụ nữ kia tuyệt đối không có phần thắng. (Kate: Bỉ ổi không thể chấp nhận được!!!)

Sáng sớm, Thẩm Mạt Hình tỉnh lại trong tiếng chuông điện thoại xuyên đại dương ngọt ngào.

Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, không thể tưởng tượng được, rõ ràng ở hai đất nước khác nhau, nhưng có thể qua chat webcam thấy đối phương, khiến khoảng cách xa người thân, người yêu cùng bạn bè, cũng có thể mượn phương thức này giữ liên lạc, tạo thuận lợi không ít.

“Anh nên ngủ nhiều một chút.”

“Anh lạ giường.” (Kate: Bản convert là quen giường nhưng mình nghĩ dịch là lạ giường hợp lý hơn.)

Anh cố ra vẻ ai oán nói thầm. Cảm giác đột nhiên không thể thích ứng với giường của khách sạn, mà cũng không phải là lạ giường, thật ra là bởi vì bên cạnh khuyết đi một người, có chút cảm giác trống rỗng, cho dù công việc bận rộn mệt mỏi nữa, anh vẫn rời giường từ sáng sớm, không thể ngủ thêm một lát .

Đàn ông thỉnh thoảng sẽ như một đứa con nít, đối với người yêu nũng nịu chút, gia tăng niềm vui với người yêu.

Đạo lý này Thẩm Mạt Hình hiểu được, cô đem ống kính máy tính nhắm vào giường, cười nói:

“Hiện tại em đã đem giường chuyển phát qua, anh có thể ngủ ngon rồi.”

“Ha ha! Giường là có, nhưng còn thiếu mỹ nhân.”

Tề Thiệu Bạch nhìn màn hình bên kia cười ha ha.

“Đây là đang ám hiệu với em bây giờ anh gối đầu một mình khó ngủ, muốn tìm một cô gái Nhật Bản sao?”

“Có thể không?”

“Được, tìm rồi thì đừng trở lại nữa.”

“Thực vô tình, anh thật sự rất nhớ em. Nằm ở trên giường anh luôn nghĩ, kỳ trăng mật của chúng ta đã đi đâu? Chúng ta có hưởng tuần trăng mật chứ? Địa điểm là nơi nào?”

“Có, chúng ta đi xe máy.”

“Thật hay giả?”

“Thật, hơn nữa còn là xe hạng nặng.”

“Anh sẽ đi loại xe này sao? Trong nhà hình như không thấy xe hạng nặng.”

Xóa bỏ phải hoàn toàn, ngay cả đồ vật có thể gợi lại ký ức của anh cũng không lưu lại, xem ra mẹ anh cố ý không muốn làm cho anh nhớ ra.

Nhận ra sự thật này, lòng cô không khỏi trầm xuống.

Trương Lệ Anh có thành kiến với cô, càng khiến cô cảm thấy lo lắng.

“Sao đột nhiên lại im lặng? Ngủ thiếp rồi sao?”

Ở màn hình bên kia Tề Thiệu Bạch vì cô im lặng cũng cảm thấy lo lắng.

“Không phải, em đang thay quần áo, sau đó phải ra ngoài đi chợ mua nguyên liệu.”

“Không thể mời người ta trực tiếp đưa đến tiệm sao? Em mỗi ngày dậy sớm như vậy, giấc ngủ không đủ rất dễ dàng mệt, nếu có thể, anh sẽ dứt khoát đem cà phê quán đóng cửa không hoạt động nữa, chồng em rất biết kiếm tiền, tuyệt đối sẽ không để em và tiểu Tề chết đói.”

Là chồng trước, nhưng cô không thể nhắc anh, chỉ ở đáy lòng nhắc nhở mình, tương lai vẫn không thể biết trước, chuyện đã từng xảy ra qua, không có nghĩa là sẽ không xảy ra nữa.

Tờ thỏa thuận ly hôn có chữ ký của bọn họ, đây là sự thật không thể phủ nhận.

Chỉ là thái độ lạc quan nhiệt tình của anh, khiến cô không thể nhẫn tâm dội nước lạnh lên anh.

“Anh nên khẩn trương đi ngủ tiếp đi, khi anh trở về nói cho em biết trước, em sẽ chuẩn bị một vài món ăn anh thích.”

“Em biết anh thích ăn cái gì không?”

“Biết.”

Làm vợ chồng năm năm, sao có thể chuyện cơ bản nhất cũng không biết? Anh không thể vì mất trí nhớ mà ngay cả sở thích cũng thay đổi.

“Vậy thì quyết định.”

“Ừ, quyết định.”

Hơi dừng lại, cô nhớ tới tiểu Tề nói với cô...

“Con trai của anh muốn em nói với anh, nó rất yêu ba, còn nói nếu em không truyền đạt, sẽ không để ý tới em một tuần lễ.”

Tề Thiệu Bạch nghe được cười ha ha, cảm giác rất vui vẻ, thật ảm áp, có cảm giác vạn sự đầy đủ.

“Giúp anh nói với con trai, anh yêu con, rất yêu, rất yêu.”

Cuối cùng, anh lại bỏ sung

“Anh cũng rất yêu em, rất yêu, rất yêu.”

Có người nói, lời yêu trên khoe môi rất nông cạn, nhưng sau khi mất trí nhớ, anh cảm thấy trong lòng yêu thì phải nói ra cho đối phương biết, để tránh tạo thành tiếc nuối.

15. Chương 15

”Em Bắc.

Theo dự tính thì mai sẽ hoàn, cơ mà dự tính thôi nhé. Mấy chương cuối gay cấn làm mình edit cũng thấy hồi hộp.

cũng vậy, rất yêu, rất yêu anh.”

Chính bởi hiểu rõ anh yêu cô, cho nên dù không có danh phận, cô cũng sẽ không oán anh.

Thẩm Mạt Hình vừa mới đến quán cà phê chuẩn bị công việc, thì có khách tới cửa.

Cô đang nghĩ thời gian mở cửa cho khách hàng còn chưa tới, vừa ngẩng đầu lại thấy người cô vô cùng sợ hãi —— mẹ Tề Thiệu Bạch, Trương Lệ Anh.

Khi cô và Tề Thiệu Bạch sống cùng nhau thì cô cũng biết sớm muộn sẽ gặp lại Trương Lệ Anh, nhưng cô không muốn việc này xảy ra sớm như vậy.

Trương Lệ Anh vẫn ung dung quyền quý giống như một nữ vương, trang phục sang trọng, ánh mắt sắc bén, tư thái bức người, chỉ là bề ngoài của bà cũng đã làm người ta sợ hãi, mà bà lộ ra ánh mắt khinh miệt, khinh bỉ càng làm cho Thẩm Mạt Hình cảm giác áp lực mười phần.

Cô thật lâu nói không nên lời, ngược lại Trương Lệ Anh nhẹ nhàng tự nhiên tự tìm chỗ ngồi xuống, sau đó cất giọng nói:

“Ngồi xuống, tôi có vài lời nói muốn nói với cô.”

“Nói chuyện gì?”

Nên nói ba năm trước đây cũng đã nói, Trương Lệ Anh chủ đạo tất cả, cô đến quyền lựa chọn cũng không có, ba năm sau, bà càng như hoàng thái hậu nắm giữ mọi việc trong nhà, cô thật không biết cùng Trương Lệ Anh nói chuyện gì.

Chẳng lẽ Trương Lệ Anh đã biết chuyện cô và Tề Thiệu Bạch quay lại?

“Gia Tề đâu?”

“Đi học.”

Dù sao cũng là trưởng bối, lại là mẹ Tề Thiệu Bạch, cô vẫn cố gắng giữ vững lễ phép.

“Lên lớp cũng tốt, hiện tại chuyện tôi nói với cô tạm thời không cho nó biết cũng tương đối thỏa đáng. Cô thật sự không ngồi xuống?”

“Không cần, mẹ nói đi.”

Trương Lệ Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Năm đó nếu như cô chịu nhận khoản tiền tôi đưa cho cô, hôm nay không cần phải cực khổ tự mình mở tiệm như vậy, một tháng có thể kiếm bao nhiêu? Sẽ không ảnh hưởng đến thành tích của Gia Tề chứ?”

“Cuộc sống của chúng con không có trở ngại, tiểu Tề luôn luôn làm bài tập rất tốt, không cần người quan tâm.”

“Tại sao có thể không quan tâm! Gia Tề là con cháu Tề gia chúng ta. Tôi không quanh co lòng vòng nữa, nói cho cô biết, hiện tại cha Thiệu Bạch ngã bệnh, rất nhớ nhung Gia Tề, vì cha Thiệu Bạch, tôi muốn đón nó về Mỹ, để nó tiếp nhận giáo dục ở Mi, đối với tương lai của nó tương đối có lợi.”

Trương Lệ Anh nói giống như sét đánh ngang tai, khiến cô kinh ngạc được không thể nói thành lời.

Chuyện cô lo lắng đã xảy ra, cô không hiểu, bởi tại sao có thể ích kỷ như thế? Năm đó, là bọn họ ghét bỏ tiểu Tề là đứa bé cô vất vả sinh, tự nguyện buông tha tiểu Tề, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện nói muốn mang đứa trẻ đi, bọn họ rốt cuộc coi tiểu Tề là cái gì? Điều này cô sao có thể tiếp nhận? !

“Tôi biết rõ tạm thời cô khó có thể tiếp nhận, nhưng cô sớm muộn sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về cô, chẳng lẽ cô muốn tiểu Tề gọi người đàn ông khác là ba? Giao đứa bé cho chúng ta đi.”

“Xin lỗi, con không làm được!”

Trong lòng cô tiểu Tề còn quan trọng hơn chính mình, nếu như mất đi cậu, cô chỉ sợ ngay cả động lực sống tiếp cũng không có.

“Tôi sẽ bồi thường tổn thất cho cô, cô ra giá, chỉ cần không phải thái quá, tôi đều có thể thỏa mãn cô. Tự cô suy nghĩ một chút, về sau cô tái giá, còn có thể sinh đứa con khác của mình, đến lúc đó Gia Tề ngược lại sẽ biến thành gánh nặng của cô, giao nó cho tôi về dạy dỗ, là lựa chọn tốt nhất.”

“Bất luận mẹ nói điều kiện gì, con đều sẽ không buông tha tiểu Tề.”

“Cô cần phải ép tôi và cô lên tòa án sao?”

“Con chỉ là muốn mẹ có lương tâm suy nghĩ một chút, đem con từ bên người mẹ cướp đi tàn nhẫn như thế nào, con không thể nào buông tha tiểu Tề.”

Nha đầu này cho đến bây giờ luôn không thay đổi, luôn tự cho là có thể cùng đấu với bà.

“Xem ra cho cô điều tốt cô không muốn, như vậy, tôi sẽ chọn luật pháp hành động, lấy bối cảnh của cô và tiểu Tề, cô cảm thấy sẽ có phần thắng sao?”

“Năm đó trên thỏa thuận li hôn viết rất rõ ràng, tiểu Tề do ta nuôi dưỡng, mẹ không thể vi phạm.”

“Cô thấy luật pháp sẽ đứng cùng phe với cô? Không sai, trên thỏa thuận li hôn là viết đứa bé thuộc về cô, nhưng nếu như mẹ của đứa bé nửa đêm canh ba mặc kệ đứa bé thuê phòng khách sạn, , cô thấy quan tòa sẽ đem đứa trẻ xử cho ai đây?”

“Con không cùng người đàn ông khác thuê phòng khách sạn!”

Cô có thể nào chấp nhận tội danh này gán lên mình, dù bà không thích cô thế nào, cũng không thể vu oan cô như vậy!

“Mẹ. Mẹ thật sự chán ghét con tới vậy sao?”

“Hừ, tôi không phải mẹ cô! Lời nên nói tôi đã nói rồi, tôi cho cô thời gian một ngày suy nghĩ, nếu như cô đủ thông minh, nên lựa chọn chấp nhận đề nghị của tôi, lấy tiền sống những ngày tốt đẹp, mà không phải đối đầu với tôi!”

Thẩm Mạt Hình sắc mặt tái nhợt mở miệng.

“Năm đó ly hôn cũng là ý của mẹ phải không? Thật ra thì Thiệu Bạch căn bản không biết gì phải không?”

Trương Lệ Anh nội tâm chấn động, mặt khê đỏ, thẹn quá hóa giận gằn nhẹ nói:

“Không cần nói sang chuyện khác, đem lời của tôi nhớ kỹ, nghĩ thông suốt thì gọi điện thoại cho tôi.”

Sợ thủ đoạn năm đó của mình bị vạch trần, Trương Lệ Anh nói xong liền vội vàng vàng rời đi.

Bà đi, vấn đề lại lưu lại, Thẩm Mạt Hình cả người như lâm vào trong mây mù.

Cả ngày, Thẩm Mạt Hình cũng không có ý định mở cửa, không ngừng suy nghĩ, suy nghĩ con đường về sau nên đi thế nào.

Cô cho là hạnh phúc của cô thật vất vả mới quay lại, nhưng không ngờ hạnh phúc đến cũng đi rất mau, xem ra cô vẫn luôn không phải người tốt số, mới có thể không giữ được hạnh phúc của mình.

Sau khi suy nghĩ thỏa đáng, cô nhận rõ một sự thật, đó chính là cô đâu thể nào cũng không đâu lại tiền bạc gia thế của Trương Lệ Anh, hơn nữa một khi thực sự lên tòa án, bị tổn thương sẽ chỉ là tiểu Tề và Tề Thiệu Bạch.

Cô không muốn làm cho Tề Thiệu Bạch kẹt tình thế khó xử giữa cô và mẹ anh.

Cho nên cô quyết định mang con trai rời Đài 15.2

Cô cho A Quế một khoản lương lớn, để cô ấy có thể an tâm tìm việc làm, bởi vì không xác định mình còn có trở về chỗ này nữa không, nên cô chỉ có thể đóng cửa quán cà phê kinh doanh đã lâu.

Thời điểm treo tấm biển “Ngừng buôn bán” lên, lòng của Thẩm Mạt Hình đang rỉ máu, đây là thành quả nỗ lực ba năm của cô, thật vất vả mới khách quen, tất cả đều đã vào quỹ đạo, hiện tại cô lại không thể không buông tha, điều này khiến cô sao có thể chấp nhận.

Nhưng, bọn họ không thể không đi.

Cô tới trường học thay tiểu Tề xin nghỉ, nhưng cô không biết bọn họ nên đi nơi nào, sẽ đi bao lâu, cho nên cũng không ngay lập tức chuyển trường, mà đợi cuộc sống mới của bọn họ ổn định trở lại rồi tính toán.

Đi học được nửa buổi đã bị đưa ra khỏi trường học, khiến Thẩm Gia Tề mặt buồn bực.

“Mẹ, chúng ta đi đâu? Tại sao mang theo rương hành lý? Chúng ta đi du lịch sao? Là đi tìm ba sao?”

“Không phải, chúng ta đi chỗ khác.”

“Ba biết chúng ta đi đâu sao? Con gọi điện thoại nói cho ba biết, nếu không ba trở lại sẽ không tìm được chúng ta.”

Cô kịp thời ngăn cản tiểu Tề gọi điện thoại, hơn nữa trực tiếp tắt đưa điện thoại di động.

“Tiểu Tề, chúng ta tạm thời không thể nói cho ba chúng ta đi đâu. Thật xin lỗi.”

Vừa nghĩ tới tiểu Tề bởi quan hệ phức tạp giữa người lớn, bị buộc rời xa ba, khiến Thẩm Mạt Hình cảm thấy thẹn với con trai, hốc mắt đỏ lên.

“Mẹ. Mẹ đừng khóc. Tiểu Tề không nói cho ba là được.”

Thẩm Gia Tề thấy mẹ khóc, cũng khóc theo.

Cứ như vậy, Thẩm Mạt Hình đưa hành lý lên xe, mang tiểu Tề rời Đài Bắc.

Dọc theo đường đi, cô vẫn rất chú ý không bị người theo dõi, hơn nữa cố ý luẩn quẩn đường xa, cho đến xác định không có chiếc xe nào khả nghi đuổi theo bọn họ, cô mới đi theo tới nơi mục tiêu của họ

Cô lái xe 3, 4 giờ, mới đạt được mục đích của họ.

Nơi này, là cố hương của cô, cô ra đời ở đây, vượt qua một khoảng thời gian tuổi thơ không lo lắng, mặc dù sau này bọn họ dời đến Đài Bắc, nhưng ba cô lại nhớ mãi không quên nơi này, thường nói với cô —— ‘chờ có đủ tiền, ba muốn trở về nữa mua một căn nhà, sống cuộc sống khi về hưu’.

Nơi này là vùng Trung Nam Bộ, cô và Tề Thiệu Bạch hưởng tuần trăng mật đã từng tới đây một lần, anh và ba cô nói lời giống nhau, già rồi sẽ phải tới chỗ này dưỡng lão.

Nhưng anh rất bận rộn, sau khi kết hôn năm năm kia, đều chưa từng nhắc tới chuyện này.

Hiện tại, cô mang theo con trai tới, đi tới nơi bọn họ có kỷ niệm chung của bọn họ.

“Mẹ, chúng ta đến đây làm gì? Việc học của con thì thế nào?”

“Tiểu Tề, chúng ta tạm thời ở tại ngủ đêm ở đây, chờ chúng ta tìm được nhà, mẹ sẽ giúp con chuyển trường.”

“Chuyển trường? Chúng ta không về nhà sao? Nhưng con còn chưa nói gặp lại với bạn học! Còn ba. Ba sẽ không tìm được chúng ta.”

Thẩm Gia Tề nói xong hốc mắt đỏ lên, nhưng cậu không dám khóc khiến mẹ đau lòng, chỉ có thể gương khuôn mặt tràn đầy nước mắt nhìn mẹ.

Đôi mắt cô tràn đầy áy náy.

“Tiểu Tề, hiện tại mẹ nói với con, con nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời, ba mẹ. . . . Là bà nội của con, bà muốn dẫn con đến nhà ông bà ở Mỹ, con nghĩ có muốn không?”

“Mẹ cũng đi sao?”

“Không, mẹ không thể đi.”

Cô lắc đầu.

“Mẹ không đi tiểu Tề cũng không đi, nước Mỹ xa như vậy, con không muốn tới nơi không có mẹ.”

Anh nói như đinh chém sắt.

“Như vậy, về sau con chỉ có thể sống cuộc sống thế này cùng mẹ, không sao chứ?”

“Còn ba đâu?”

“Ba. . . . Là thuộc về ông bà nội. . . . Ba không thể ở cùng chúng ta, nhưng con phải nhớ, ba rất yêu con.”

Cậu không hiểu, nếu ba thương cậu và mẹ, tại sao lại không thể ở cùng bọn họ? Nhưng cậu thấy được mẹ rất khổ sở, cậu là bé ngoan, không thể để mẹ khóc.

“Vâng.”

Cậu cố nén nước mắt gạt đầu, bày tỏ đã hiểu.

Tề Thiệu Bạch tới Nhật Bản, quản lý chi nhánh Nhật Bản nói chi nhánh bên này đã giải quyết vấn đề rồi, anh vốn định nhanh chóng về Đài Loan, nhưng quản lý chi nhánh lại nói với anh, vấn đề mở ra nhiều thứ khác khó giải quyết, cản trở bước chân anh về Đài Loan.

Qua lại tốn 3, 4 ngày như vậy, anh phát hiện chuyện cũng không khó khăn như lời quản lý chi nhánh nói.

Cho nên anh tức giận, nặng lời với quản lý chi nhánh.

“Tôi nghĩ, trước mắt hình như anh không quá thích hợp với chức vị này, có lẽ nên để cho anh thay đổi vị trí cũng tốt. . . .”

Vừa nghe cấp trên muốn bỏ chức vụ của anh, quản lý chi nhánh lập tức giải thích.

“Không phải vậy, tôi không phải không xử lý được những tình huống kia, thực sự là. . . .”

“Là như thế nào? Anh còn muốn vì mình không có khả năng kiếm có sao?”

“Không phải vậy, trên thực tế những tình huống kia cũng không tồn tại, là phu nhân Tổng Giám đốc bảo tôi muốn tôi tìm biện pháp cản trở ngài, tôi chỉ làm theo chỉ thị thôi.”

“Cản trở ta là có ý gì?”

Tề Thiệu Bạch vô cùng giận mình, anh nghĩ không ra mẹ anh có lý do gì phải làm như vậy.

“Anh không phải nên kiểm soát, tôi ghét nhất người không có năng lực lại đẩy trách nhiệm cho nhân viên!”

“Là thật, phu nhân bảo tôi mời anh tới Nhật Bản, sau đó tìm cách khiến anh ở Nhật Bản mấy ngày, tôi cũng không rõ dụng ý phu nhân muốn tôi làm như vậy.”

Quản lý chi nhánh trán toát mồ hôi, thoát nhìn rất khẩn trương, không giống như đang nói dối.

Tề Thiệu Bạch mặc dù tin tưởng quản lý chi nhánh, nhưng lại không hiểu ý của mẹ anh.

Vì đã biết, anh lập tức gọi điện thoại về nhà ở Mỹ, nhưng nghe điện thoại lại là ba anh.

“Ba, mẹ ở nhà không? Con có chút chuyện tìm bà.”

“Mẹ con tới chi nhánh châu Úc rồi, có chuyện gì không?”

“Tôi châu Úc. . . . Con rõ rồi, không có việc gì. Con bây giờ đang ở Nhật Bản, lập tức ra sân bay rồi, chờ về Đài Loan con sẽ báo bình an với ba.”

“Ừ, chờ con về Đài Loan, ba cũng có chút chuyện muốn nói với con.”

“Gấp lắm sao? Nếu không trên đường tới sân bay ba nói với con cũng được.”

“Nói ra rất dài dòng, chờ con về Đài Loan rồi nói.”

Chuyện xưa rất dài, phải từ đâu bắt đầu.

Tề Hải Đào định nói với con trai ông và Trương Lệ Anh làm chuyện sai lầm, ông sợ nếu mình không nói, cũng không có cơ hội có thể cùng Tề Thiệu nói rõ ràng.

“Vậy con về Đài Loan sẽ liên lạc với ba.”

Cúp điện thoại, Tề Thiệu Bạch tìm số điện thoại Thẩm Mạt Hình, tín hiệu vừa phát, lại trực tiếp xuất hiện giọng nói hộp thư thoại, anh cảm thấy kỳ quái, lại gọi lần nữa, nhưng vẫn như vậy.

“Tại sao cô ấy lại tắt điện thoại? Hết pin sao?”

Chưa từ bỏ ý định, anh gọi số điện thoại của quán cà phê, nhưng điện thoại vang lên thật lâu nếu không có người nghe, liên tiếp có hiện tượng lạ, khiến anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Vì muốn xác định Thẩm Mạt Hình hai mẹ con không có việc gì, anh lại gọi vào điện thoại của con trai, kết quả cũng giống nhau, xuất hiện giọng nói hộp thư thoại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tất cả có vẻ quá không bình thường, Tề Thiệu Bạch không thể tiếp tục ngồi chờ, anh trực tiếp gọi điện thoại cho trợ lý Hứa ở Đài Loan, để cho cậu ấy đi tới quán cà phê.

16. Chương 16

Nửa giờ sau, anh nhận được một đáp án làm anh kinh ngạc.

Trợ lý Hứa ở đầu dây bên kia nói với anh

“Quán cà phê đóng chặt cửa sắt, trên cửa còn dán tấm bảng ngừng buôn bán.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Tôi cũng không rõ.”

“Anh thử nghĩ biện pháp xem có thể tìm được A Quế và bác sĩ Hứa Vũ Huân không, hiện tại tôi đang trên máy bay trở về, chờ tôi về nói tiếp.”

Cứ như vậy, anh bước lên chuyến máy bay trở về nước, mang theo sự thấp thỏm lo lắng trong lòng.

Thẩm Mạt Hình và Thẩm Gia Tề thật sự đã biến mất rồi.

Tề Thiệu Bạch tìm được A Quế, A Quế cũng nói không biết gì, chỉ đem tiền lương Thẩm Mạt Hình cho cô đặt lên bàn.

“Tôi thật sự không biết, chị Mạt Hình chỉ nói cô ấy có chuyện phải rời đi, quán cà phê sẽ không buôn bán, trả cho tôi số tiền này, nói là tiền lương.”

Biết hỏi A Quế sẽ không tìm được gì, anh đến quán cà phê của Thẩm Mạt Hình thử vận may một chút, lại không ngờ gặp được mẹ của anh.

Bắt gặp anh, Trương Lệ Anh cũng rất giật mình.

“Thiệu Bạch. . . . Tại sao con lại ở chỗ này? Con không phải đi Nhật Bản rồi sao? Chuyện bên kia cũng xử lý xong rồi?”

“Việc đó là phải hỏi mẹ chứ, không phải sao? Bên kia thật sự có chuyện cần con xử lý sao? Con mới là người phải ngạc nhiên tại sao mẹ lại xuất hiện ở nơi này đây?”

Trong lòng anh có suy đoán nặng nề.

Trương Lệ Anh nói quanh co nửa ngày, mới viện cớ.

“Mẹ mới từ châu Úc tới đây, nghe nói cà phê nơi này rất ngon, nên muốn tới uống ly cà phê, ai biết nó không buồn bán.”

“Mẹ phải biết đây là quán cà phê người khác mở, mới đặc biệt tới được chứ? Còn cố ý lừa con đến Nhật Bản, cũng không phải vì đến nơi này tìm cô ấy sao?”

“Người nào? Mẹ không biết người con nói là ai?”

“Thẩm Mạt Hình, vợ trước của con.”

Trương Lệ Anh vào lúc này thật sự tìm không thể viện cớ được nữa, chỉ có thể đối mặt vấn đề này với anh.

“Không sai, mẹ tới tìm Thẩm Mạt Hình, nhưng chẳng lẽ con cho rằng cô ta rời đi lúc này là do mẹ đuổi ?”

Cái này gọi là không đánh đã khai sao? Anh cái gì cũng chưa hỏi, mẹ anh đã vội vã phủi sạch, chuyện đã rất rõ ràng rồi.

“Mẹ rốt cuộc nói với cô ấy cái gì?”

“Tề Thiệu Bạch, con bây giờ đang chất vấn mẹ sao? Mẹ là mẹ con đó!”

“Vậy con sẽ phải hỏi một chút, mẹ đã làm chuyện gì với đứa con trai này.”

Cho dù là quá khứ hay hiện tại, anh càng ngày càng thống hận mình chuyện gì cũng không nhớ được, nhưng anh càng muốn suy nghĩ, đầu lại đau đến mức như sắp nổ tung .

“Mẹ rốt cuộc đã làm gì? Đối đãi với Mạt Hình và tiểu Tề như thế nào? Tiểu Tề là cháu nội của mẹ đó! Mẹ nói đi! Rốt cuộc mẹ đã làm gì?”

Tề Thiệu Bạch đau lòng gầm nhẹ, anh không muốn tin rằng mẹ anh là hung thủ ép buộc vợ con anh.

“Tề Thiệu Bạch, thái độ này của con là gì đây! Là ba con nhớ tiểu Tề, nên mẹ mới đến tìm tiểu Tề. Cũng bởi tiểu Tề là cháu nội của mẹ, nên mẹ mới muốn đưa tiểu Tề về Mỹ dạy dỗ, để tiểu Tề có một cuộc sống không bị hạn chế bởi cuộc sống riêng của mẹ nó, nếu không hành động của nó sớm muộn cũng bị sai lệch.”

“Mẹ rốt cuộc đang nói cái gì?”

Trương Lệ Anh vì khiến lời của mình càng có sức thuyết phục, bà từ trong ví da lấy ra tấm ảnh Thẩm Mạt Hình và Hứa Vũ huân tiến vào khách sạn Tề Thiệu Bạch nhìn.

“Lời này không phải mẹ tùy tiện nói, mà là có chứng cứ.”

Nhìn hình, Tề Thiệu Bạch sửng sốt một chút.

Người trong hình là Thẩm Mạt Hình cùng Hứa Vũ Huân, mà thời điểm đúng là đêm khi anh đi công tác ở Nhật Bản.

“Con sẽ tìm hiểu chuyện này thật kĩ, cũng sẽ đưa Mạt Hình và tiểu Tề trở về, hi vọng mẹ không nhúng tay vào.”

Anh biết Mạt Hình là người như thế nào, chuyện tuyệt không phải như anh đang nhìn thấy, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái.

Tóm lại, anh phải tìm Hứa Vũ Huân, một mặt anh có thể biết vị trí hai mẹ con Mạt Hình, mặt khác cũng để cho anh hiểu rõ những hình này, tránh cho hiểu lầm sâu hơn.

Hôm nay là ngày khám cuối cùng của Hứa Vũ Huân, anh tham gia đoàn bác sĩ xuyên quốc gia, muốn quên đi nỗi đau trong lòng, đến các nơi trên thế giới hành nghề cứu người.

Anh vốn định sau khi tan việc tìm Thẩm Mạt Hình từ biệt, nhưng Tề Thiệu Bạch lại xuất hiện trước cửa, muốn xông vào phòng tìm anh, y tá ngăn ở cửa, khấn trương nói với Tề Thiệu Bạch:

“Tiên sinh, ngài xông vào tùy tiện như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát xử lý.”

“Cô Vương, cho anh ấy vào, phiền cô ra ngoài trước.”

Nhắc nhở y tá Vương, anh dù bận vẫn ung dung tới trước Tề Thiệu Bạch, thuận miệng hỏi:

“Anh đại giá quang lâm (hạ mình tới thăm) có gì chỉ giáo?”

“Mạt Hình và tiểu Tề đã đi đâu?”

Anh bị hỏi, sững sốt, Hứa Vũ Huân một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, mặt không hiểu.

“Tôi nghe không hiểu anh đang nói gì? Mạt Hình và tiểu Tề đi đâu? Không có ở quán cà phê sao?”

“Nếu như ở đó, tôi sẽ không phải hỏi anh rồi!”

“Tôi không biết, hai ngày nay tôi đều chưa gặp cô ấy.”

Sau khi tỉnh lại ở khách sạn, thấy dòng chữ Thẩm Mạt Hình để lại cho anh, anh nghĩ thông suốt, tình cảm anh dành cho Thẩm Mạt Hình đã tạo thành gánh nặng cho cô, nếu thật sự yêu cô, sẽ phải buông tay để cô đạt được hạnh phúc, mà thời gian và khoảng cách là liều thuốc giúp buông tay tốt nhất.

Cho nên anh mới quyết định rời khỏi Đài Loan.

Nhưng anh không ngờ tới, kết quả sẽ biến thành thế này.

“Đây là chuyện gì đã xảy ra?”

Tề Thiệu Bạch đem hình hai người vào khách sạn đặt trên bàn anh.

Hứa Vũ Huân nhìn hình, không nhận được nhãn lại mà không vui mừng nói:

“Anh phái người theo dõi chúng tôi? Đây là phạm pháp, tôi có thể kiện anh!”

“Tôi không có nhầm chán như vậy, tôi mới từ Nhật Bản trở lại nhưng không tìm được Mạt Hình và tiểu Tề, kết quả có người đưa tấm hình này cho tôi.”

“Cho nên anh mới có thể cảm thấy tôi và việc không tìm được Mạt Hình là có liên quan? Mặc kệ anh tin hay không, thật sự tôi không biết mẹ con Mạt Hình đi nơi nào. Nhưng những hình này tôi có thể giải thích, đêm đó tôi uống say, Mạt Hình đưa tôi đến khách sạn sau đó rời đi, còn để lại cái này.”

Vì chứng minh sự trong sạch Thẩm Mạt Hình, anh đem dòng chữ Thẩm Mạt Hình để lại cho anh đưa cho Tề Thiệu Bạch.

Nhìn tờ giấy, Tề Thiệu Bạch thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay cả Hứa Vũ Huân cũng không biết Thẩm Mạt Hình mẹ con họ đi nơi nào, điều này càng làm anh cảm thấy sợ hãi.

Nếu là anh trước đây, có lẽ sẽ biết vị trí của Mạt Hình, có những người bạn thân anof, thích những địa phương nào, còn có những địa phương bọn họ đã từng đi qua.

Nhưng bây giờ chính anh không biết gì cả, hoàn toàn không có bất kỳ đầu mối, anh liều mạng suy nghĩ nhớ lại ký ức trước đây, khiến đầu anh lại bắt đầu đau đớn, hơn nữa càng lúc càng kịch liệt, đau đến mức làm anh không thể chịu nổi, ngã xuống đất.

Hứa Vũ Huân bị anh hù sợ.

“Tề Thiệu Bạch! Anh làm sao vậy?”

“Đầu tôi rất đau.”

“Nhức đầu.”

Hứa Vũ Huân lúc này mới nhớ, Thẩm Mạt Hình từng đề cập Tề Thiệu Bạch vì tai nạn xe cộ mà mất trí nhớ, đây nhất định là di chứng sau tai nạn xe cộ.

Đỡ Tề Thiệu Bạch xuống giường, anh gọi y tá Vương lấy thuốc an thần, châm cứu cho Tề Thiệu Bạch, hóa giải cơn đau đầu của anh.

Nhìn Tề Thiệu Bạch hai mắt nhắm nghiền, Hứa Vũ Huân đột nhiên thấy cảm động.

Từ trước tới giờ, anh cho rằng Tề Thiệu Bạch phụ bạc Thẩm Mạt Hình, nên sợ Thẩm Mạt Hình sẽ bị tổn thương lần nữa, chậm chạp không chịu buông tay, nhưng bây giờ thấy Tề Thiệu Bạch yêu như vậy Thẩm Mạt Hình, tình nguyện chịu khổ sở cũng muốn hỏi tưởng lại tất cả có thể giúp anh tìm được nữ nhân yêu mến, đối phương cố gắng như vậy, anh rốt cuộc có thể yên tâm rồi đi rồi.

“Ngần vịn lại đừng phụ tình yêu của Mạt Hình đối với anh.”

Anh nói lời thành khẩn.

Tề Thiệu Bạch không trả lời, nhưng anh nghe được, không thừa nhận cũng không được, Hứa Vũ Huân là một tình địch đáng nể.

Sau một vài cơn đau kịch liệt, anh cuối cùng đã nhớ lại một đoạn ký ức ngọt ngào thuộc về anh và Mạt Hình.

Chỗ ở hiện tại của mẹ con Thẩm Mạt Hình, là nhà một bà con xa của cô, mặc dù bọn họ đã sớm chuyển về Nam Bộ, nhưng mà bọn họ thường xuyên sẽ trở về thăm hàng xóm cũ, cho nên phòng ốc giữ rất tốt, bên trong nhà cũng tương đối sạch sẽ.

Thẩm Mạt Hình gọi điện thoại cùng vị chú họ kia nói muốn ở nhờ, chú họ lập tức đồng ý, còn kiên trì không chịu thu tiền thuê nhà của cô, nói phòng có người ở tương đối không dễ dàng hư hại, coi như bọn họ giúp ông trông coi căn nhà.

Chọn nơi này để ở lại, thật ra đều là suy tính tới vấn đề đi học của tiểu Tề, bởi vì gần đây còn có trường tiểu học, nên Thẩm Mạt Hình không suy tính quá nhiều, quyết định định cư ở chỗ này.

Nhưng mẹ con họ dù sao cũng phải tiếp tục cuộc sống, nguồn kinh tế là một vấn đề, ở vùng nông thôn này mở quán cà phê không thích hợp, bởi vì tất cả nơi này đều là nông dân tiết kiệm, bọn họ không có thói quen cũng không chịu tốn tiền thưởng thức thức ăn ngon và cà phê.

Cuộc sống ở nơi này vô cùng đơn giản, mà mọi người, chỉ nghĩ đơn giản làm thế nào để sống an nhàn qua ngày.

Nhưng người nơi này rất tình nghĩa, mỗi ngày cho dù không mở cửa, cũng có rất nhiều người khác đưa rau, trái cây. Những thứ rau quả này tất cả đều tự họ trồng trọt, bởi vì ăn không hết, hàng xóm láng giềng đều có thói quen đem cho các nhà xung quanh.

Mà sau khi cô đi tới nơi này mấy ngày, cũng bắt đầu học hàng xóm, sửa sang khu vườn hoang bên cạnh xong, trồng vài loại rau, tự cấp tự túc, đồng thời tự hỏi những ngày kế tiếp sẽ sống như thế nào.

Cuối cùng, cô quyết định tìm công việc, nhưng đến nội thành, mua tờ báo muốn tìm xem có vị trí nào thuê người, lại phát hiện trên đường có người chỉ trở cô.

Mới đầu cô nghĩ rằng quần áo mình không ngay ngắn hoặc trên mặt có vết bẩn, nhưng sau lại thấy có người cầm tờ báo, cầm lên so sánh với cô, cô mới giật mình thấy có gì không đúng.

Cô vội vã mở tờ báo mua được ra, kết quả bị toàn bộ những tin thông báo tìm người dọa sợ.

Cô lên xe thật nhanh trở về nhà, bắt đầu nhìn nội dung tờ báo.

“Anh sẽ đến tìm em, em yêu.”

Vừa nhìn thấy tựa đề, hốc mắt cô đã khế ứng hồng, nội dung làm cô vừa học vừa rơi lệ ——

“Học muội, anh nhận thua, anh sẽ đi trại hè cùng các em.

Học muội, anh muốn hôn em rồi, ở dưới gốc phong đại thụ lá rơi này.

Học muội, em là quà tốt nghiệp tốt nhất của anh.

Sau đó, chính là vợ rồi.”

Ban đầu, không có người thân chúc phúc, chỉ ở mấy vị bạn học tốt chứng kiến, bọn họ kết làm vợ chồng. Anh nói, anh còn thiếu cô một hôn lễ lớn, nhưng kỳ thật chỉ cần một nửa kia của cô là anh, có hôn lễ hay không cô đều không sao.

Mặc dù không có hôn lễ long trọng, nhưng mà anh lại có thể cho em một tuần trăng mật hoàn toàn khác những người khác.

Anh mua một xe máy hạng nặng, vì muốn tặng cô một lễ trăng mật không giống những người khác, sau đó, bọn họ lên đường, cuộc sống tương lai có nhau làm bạn đời.

“Thân ái, đừng nữa biến mất trong sinh mệnh của anh, anh sẽ không sống nổi, vì để cuộc sống tương lai của anh thêm tuyệt vời, anh nhất định sẽ tìm được em.

Em không phải di chuyển, hãy ở yên chỗ hiện tại, anh nhất định sẽ tuân thủ lời hứa của mình.”

Nhìn đến đây, cô biết, Tề Thiệu Bạch đã nhớ ra, nhớ ra những năm tháng chung sống kia của bọn họ, cũng nhớ ra bọn họ đã từng yêu nhau.

Cô bị những lời kia của anh làm cảm động, nhưng anh quây phá thế này, hại cô không dám ra cửa tìm việc làm, liền đi đón tiểu Tề tan học, cô cũng đem mình bao bọc thật kỹ, vừa nhìn thấy tiểu Tề ra cổng trường, lập tức kéo cậu chạy về phía xe, hơn nữa nhanh chóng rời khỏi trường học.

Nhưng, khi cô vừa về tới nhà, liền ngây ngẩn cả người.

Đứng ở nơi đó, không phải là cái người đã khiến cô phải lén lén lút lút sao!

Thẩm Gia Tề vừa nhìn thấy Tề Thiệu Bạch, lập tức nhào tới, Tề Thiệu Bạch một tay ôm lấy cậu, cất bước đi về phía cô.

“Anh. tại sao biết em ở chỗ này.”

“Anh đã nói, em không cần di chuyển, anh nhất định sẽ tìm được em. Mặc dù chậm mấy năm, nhưng lần này anh đã giữ lời hứa của anh, cho nên em sẽ tha thứ anh chứ? Vợ yêu.”

Nước giống như sợi ngọc trai bị đứt, từ mắt cô không ngừng chảy xuống, trừ rơi lệ, cô thật sự không thể nói gì hơn.

Sợ Thẩm Mạt Hình lại chạy mất, Tề Thiệu Bạch nói gì cũng phải đưa cô về nhà mình.

Nhưng Trương Lệ Anh vừa nhìn thấy Thẩm Mạt Hình, chẳng những không chịu nhận, còn gây sự muốn đuổi cô ra ngoài.

“Hai đứa đã ly hôn, tại sao lại dẫn cô ta trở lại? Mẹ đã nói rồi, mẹ không thể nào tiếp nhận người như cô ta làm con dâu, con còn không bảo cô ta để tiểu Tề ở lại, bảo cô ta đi đi.”

“Ly hôn? Chưa có sự đồng ý của con đã quyết định ly hôn, mẹ, đó là mẹ làm đúng không?”

Bị Tề Thiệu Bạch nói đúng, Trương Lệ Anh lập tức im lặng không nói.

Thẩm Mạt Hình vốn không muốn tin tưởng bà là người làm bọn họ ly hôn, nhưng lúc nhìn thấy bộ dáng không còn lời nào phản bác của bà, cô mới tin chắc đó là sự thật.

Nghĩ tới ba năm qua, cô chẳng những vẫn hiểu lầm Tề Thiệu Bạch, còn từng đối với anh nói điều ác ý, cô liền cảm thấy thật có lỗi với anh.

“Ba năm này, con vẫn không ngừng tự hỏi mình, con là ai? Quá khứ của con có điều gì? Nhưng ngoài mẹ và ba nói cho, không còn trí nhớ về những người khác, làm sao mẹ có thể độc ác tước đoạt phần kỷ ức quan trọng nhất của con?”

“Mẹ là vì tốt cho con.”

“Mẹ còn không biết rằng mình sai lầm rồi sao?”

Anh hét lên, Trương Lệ Anh lại câm như hến.

“Không nên, đừng nói nữa.”

Thẩm Mạt Hình giật nhẹ ống tay áo của anh muốn ngăn lại anh.

Dù sao cũng là mẹ của anh, giữa mẹ con không có chuyện gì là không thể nói. Cô thật lòng muốn coi Trương Lệ Anh như mẹ của mình, nếu như không phải bà có thành kiến với cô, cô tin tưởng họ có thể sống chung rất tốt.

“Nếu không có sự đồng ý của mẹ, con sẽ không kết hôn cùng Thiệu Bạch, nhưng con thật sự vô cùng hi vọng mẹ có thể cho con một cơ hội, để con có thể cùng Thiệu Bạch hiểu thuận với mẹ, con nhất định sẽ hiểu thuận với mẹ như mẹ đẻ của mình.”

Thẩm Mạt Hình ánh mắt thành khẩn, mặt kiên định nhìn Trương Lệ Anh.

Cô không trách bà sao?

Cô và Thiệu Bạch bị bà chia rẽ ba năm, ba năm nay cô một mình nuôi cả đứa bé nên chịu không ít cực khổ, chẳng lẽ Thẩm Mạt Hình thật sự không trách bà sao?

Nhìn gương mặt của Thẩm Mạt Hình vẫn dịu dàng như trước, nhớ tới quá khứ bà luôn gây khó khăn cho Thẩm Mạt Hình, còn lừa gạt cô ly hôn với Thiệu Bạch, hại cô thành bà mẹ độc thân, Thẩm Mạt Hình vẫn không trách tội bà, Trương Lệ Anh đột nhiên cảm thấy thật xấu hổ.

“Mẹ, mẹ có thể hay không vì con, từ bỏ thành kiến với Mạt Hình?”

Thấy biểu hiện của Thẩm Mạt Hình, thái độ Tề Thiệu Bạch cũng dịu xuống.

Anh năn nỉ, làm nũng, khiến Trương Lệ Anh giống như trở về khi con trai còn nhỏ. Khi đó anh cũng như vậy, luôn làm nũng năn nỉ bà.

Lúc con lớn ba mẹ sợ nhất là con trai vì quá yêu thương vợ con mà quên ba mẹ, nhưng bà lại bởi vì có Thẩm Mạt Hình, may mắn có thể ôn lại kỷ ức ấm áp đó với con trai.

Lần này, bà thật không thể không thừa nhận, là bà làm sai.

Nhưng muốn bà thừa nhận mình làm sai với bọn trẻ, bà không mở miệng được.

“Được, con đưa quảng cáo lên báo rầm rộ như thế, nếu như mẹ không gật đầu, người ta còn tưởng rằng mẹ là bà già ác độc không có tình người, các con muốn làm thế nào thì làm, mẹ không quản.”

Anh biết mẹ có thể nói như vậy, đã là hạ mình rất nhiều.

Tề Thiệu Bạch ôm bả vai Trương Lệ Anh, hôn lên mặt bà một cái, cực kỳ cảm kích nói:

“Mẹ, cảm ơn mẹ! Con rất yêu mẹ, về sau nhất định sẽ cùng Mạt Hình càng hiểu thuận mẹ.”

“Các con thực sự không trách mẹ sao?”

Trương Lệ Anh chuyển ánh mắt hướng Thẩm Mạt Hình, cuối cùng vẫn dừng ở trên mặt Thẩm Gia Tề sau lưng Thẩm Mạt Hình.

“Bà là tấm gương xấu, là một bà nội kỳ cục sao?”

“Dĩ nhiên không trách ạ.”

Thẩm Mạt Hình đem nhi tử kéo ra đằng trước, dịu dàng nói:

“Đi ra chào bà nội, nói với bà nội con rất yêu bà.”

Thẩm Gia Tề nghe thấy Trương Lệ Anh là bà nội của cậu, lại thấy vẻ mặt bà trở nên hiền từ, ngay lập tức cậu tiến lên ôm lấy bà, ngẩng đầu nói:

“Bà nội, tiểu Tề rất thích bà, tiểu Tề cũng sẽ hiểu thuận bà đó.”

Tình cảm ruột thịt này xuất hiện muộn, âm thanh bà nội này của Thẩm Gia Tề, khiến kiêu ngạo của Trương Lệ Anh cuối cùng cũng tan rã, bà ngồi xổm người xuống, nước mắt lưng tròng ôm lấy cậu.

“Gia Tề, thật xin lỗi! Bà nội thực xin lỗi con!”

Nếu như, không phải tình cảm của Thiệu Bạch và Thẩm Mạt Hình đủ kiên định, bà cũng không có cơ hội cảm nhận được thời khắc tình thân ấm áp này, hiện tại bà thật sự nghĩ thông suốt, một nhà hòa hợp là quan trọng nhất, những chuyện khác đều không quan trọng.

“Hiện tại mẹ có thể thông báo ba con về Đài Loan rồi, chỉ là không biết thân thể của ông ấy có thể trụ được để lặn lội đường xa về.”

Trương Lệ Anh ôm Thẩm Gia Tề nói:

“Ông nội con rất nhớ con, nếu như ông không tới được, con có nguyện ý về Mĩ thăm ông cùng bà không?”

“Mẹ, đây là ý gì? Ba làm sao?”

“Ba con ung thư dạ dày, sợ con lo lắng vẫn không để mẹ cho con biết, lần này cũng vì ông muốn mẹ trở lại tìm Mạt Hình và tiểu Tề, ông ấy thật sự rất nhớ tiểu Tề.”

“Chúng ta đi thăm ba thôi.”

Thẩm Mạt Hình chủ động đề nghị.

“Ừ, chúng ta phải trở về thăm cha anh mới được.”

Nói xong, anh lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Hứa, muốn cậu ấy đặt vé máy bay về Mĩ nhanh nhất, bốn tấm vé.

17. Chương 17: Kết Thúc

Trong sân bay người đến người đi, nơi này có gặp lại, có ly biệt, mỗi khi có người thân phải bay tới đất nước khác, không biết khi nào mới có thể gặp lại, đều khiến lòng người có chút chua xót.

Hiện tại, Thẩm Mạt Hình vẫn chịu đựng không rơi nước mắt.

Cô và Tề Thiệu Bạch sau khi trở lại từ Mĩ, nghe nói Hứa Vũ Huân gia nhập gia nhập đoàn bác sĩ xuyên quốc gia, hơn nữa lần này địa điểm là các quốc gia khác nhau, thay đổi không ngừng, khiến cô tương đối lo lắng.

Cô biết Hứa Vũ Huân vì mình mới có thể rời đi.

“Thật không thể không đi sao?”

“Đã quyết rồi, đương nhiên phải đi.”

Hứa Vũ Huân tặng cô một nụ cười, trên mặt không có quá nhiều bi thương.

Thấy người mình thích nhất đạt được hạnh phúc, anh rất vui mừng, anh có thể an tâm rời khỏi, bây giờ trên mặt Thẩm Mạt Hình đã còn vẻ mặt ưu sầu trước đây rồi.

Tiểu Tề cũng vậy, tiểu tử này vẫn nhìn chằm chằm vào anh, đây là lần đầu tiên.

“Tiểu tử, chú bác sĩ phải đi, cháu phải chăm sóc thật tốt ẹ cháu, biết không?”

“Chú có còn trở lại không?”

“Cháu sẽ nhớ chú sao? Nếu nói cháu nhớ chú..., chú có thể suy tính trở lại.”

Người mình vẫn không thích, từ hôm nay có thể sẽ không còn được gặp lại, nhưng làm cho người ta cảm thấy không muốn, Hứa Vũ Huân còn chưa rời Đài Loan, Thẩm Gia Tề đã bắt đầu nhớ anh.

Thật ra thì cậu cũng không phải thật sự ghét chú bác sĩ, chỉ là không muốn chú làm ba của cậu, hiện tại cậu đã có ba, chú bác sĩ không thể cướp mẹ của cậu nữa.

Cho nên, cậu chẳng phải ghét chú bác sĩ nữa.

Nhưng dù muốn đem lời nhớ nhung nói ra, cậu vẫn không thể nói được.

“Tiểu Tề, chúng ta ở nhà đã nói rồi đấy, con quên sao?” Tề Thiệu Bạch cúi đầu hỏi tiểu Tề.

“Chưa.”

“Con là con trai, đã lớn rồi, chuyện đã nói là phải làm, nếu không chờ chú bác sĩ ngồi lên máy bay, dù con muốn nói cũng không có cơ hội đâu.”

“Ba con hai người đã có thỏa thuận gì sao?”

Hứa Vũ Huân buồn cười hỏi.

Thẩm Gia Tề bịt chặt miệng ba, vẻ mặt thoát nhìn giống như cậu bị tiêm không thoải mái.

“Tiểu Tề.”

“Con nói là được!”

Thẩm Gia Tề lồng ngực thẳng tắp, đi tới trước mặt Hứa Vũ Huân, ngẩng đầu lên nói với anh:

“Ba cháu, mẹ và cháu thương lượng rồi, cháu muốn nhận chú làm ba nuôi, chú có muốn không?”

Thật kiêu ngạo! Thái độ tiểu Tề vẫn giống trước kia, giống như nói cho anh biết, không cần thì bỏ đi.

Thế nhưng ánh mắt chân thành, khiến anh rung động.

Nỗ lực ba năm, cuối cùng không có uống phí. Hứa Vũ Huân cố ý nghiêm mặt nói:

“Cháu biết địa vị ba nuôi cao hơn cháu chứ? Cho nên về sau nhìn thấy chú nếu vẫn không chào hỏi chủ, chú sẽ đánh vào mông cháu đó! Như vậy cháu vẫn muốn chú làm ba nuôi?”

“Vậy sau khi trở về chú trả lời cháu cũng được.”

Cậu sợ bị đánh, bàn chân như bôi dầu lập tức muốn chạy trốn.

Hứa Vũ Huân lại bắt được cổ áo của cậu, hắng giọng nói.

“Đồng ý, kêu một tiếng ba nuôi cho ba nuôi nghe đi nào.”

Thẩm Gia Tề vừa nghe thấy vậy miệng giống như bị dính băng dính, càng bắt cậu gọi, cậu không gọi được, mãi đến khi Hứa Vũ Huân phải tiến vào xuất cảnh thật rồi, cậu vẫn không mở miệng.

“Tiểu Tề, còn không gọi sao? Nơi chú bác sĩ phải đi vô cùng xa lại rất nguy hiểm, không biết lúc nào mới có thể trở về, con thật sự không gọi sao?”

Thẩm Mạt Hình cong người xuống, tận tình khuyên.

Nhìn Hứa Vũ Huân đi tới cửa xuất cảnh, thấy bóng dáng của chú ấy sẽ biến mất, Thẩm Gia Tề đột nhiên xông lên hét to.

“Ba nuôi, ba sớm trở về nha! Nhất định phải mau trở lại!”

Hứa Vũ Huân sau khi nghe xoay người, phát phát tay, tặng bọn họ một nụ cười sáng lạn, rồi sau đó mới xoay người bước lên hành trình của mình.

Nhìn bóng lưng của anh, Tề Thiệu Bạch cảm động nói: “Người đàn ông tốt như vậy yêu em, em không yêu anh ấy có lẽ do vận may của anh tốt.”

Nếu như không phải anh gặp cô trước, anh cũng không chắc có thể thắng được đối thủ mạnh như vậy.

Thẩm Mạt Hình chậm rãi đến gần anh, cầm tay của anh, ngẩng đầu lên nói với anh:

“Tình yêu đã sớm định trước, không liên quan đến thứ tự đến trước và sau.”

Yêu anh, là đã định từ kiếp trước, cho nên cho dù có quên, bọn họ vẫn có thể tìm lại ký ức hạnh phúc bị gián đoạn.

Đây chính là yêu ——

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-tan-hon-5-nam>